

Michael Zwicki

18. juuni

Wõluto wõrukael

Seiklusromaan

Ob
OE

1937

Kirjastus O-U. „Kaja“ väljaanne, Tallinnas.

A. S. „Ühiselu“ trüff, Tallinn.

Tartu Ülikooli Raamatukogu

ARHIIVKOGU

Kiirrong liikus tasakesi jaamaesise ette. Wedur ohkas mitu korda sügawasti, nagu tahaks ta pärast raskest tööd tõmmata hinge tagasi ja ahmida oma raudsetesse kopsudesse võimalikult palju õhku. Siis ta waikis.

Waguneist hakkas wäljuma mehi, naisi, lapsi. Kõik nad olid erutatud, närwlesid, otsisid silmadega omakseid ja tuttawaid, kes pidid olema nendel wastas, hüüdsid pakikandjaid ja ruttasid pööraselt, nagu oleks raudteejaama ahwardanud mingi õhurünnak, mille eest tuleb võimalikult ruttu põgeneda.

Minult üks reisisja säilitas täieliku külmawereliskuse, ei närwelnud ega rutanud. Ilma tõttamata ta wäljus teise klassi wagunist ja rahulikult waadeldes enese ümber kihawat tunglemist ta sammus pikkamisi wäljakäigu poole.

Wälimuse järele wõis temale anda aastat kolmkümmend. Ta oli pika saleda kaswuga, laiade õlgadega ja kaunilt asetuma peaga. Tahtmatult ta tõmbas enesele tähelepanu oma peente näojoontega ja õilsa kõnnakuga, täis tagasihoidlikku wäärikust. „Ehtne õhenthmen“, wõis mõelda igauks, waadates teda. Sellest andis tunnistust ka kogu tema elegantne wälimus, suurepäraselt istuwast kallist üliskonnast alates kuni laitmatute kingade ja helekollaste kinnasteni. Tema wafemal käel rippus kerge mantel helehallist riidest, kuna paremas ta hoidis hõbepeaga bambuskeppi.

Tema nägu, iseenesest juba tõmmukas, kandis ilmseid päewitumise jälgi. Laia kübara alt, nagu neid kannawad kunstnikud, tikkus wälja salftumeruugeid juukseid, tuues kunstipäraselt esile tema peenelt joonestatud kõrge lauba. Tema silmad olid mustad, sädelewad, wäga elawad ja natuke naeratlewad.

Kõik oli tema juures peen, imekaunis, elegantne, kõik äratas poolehoidu ja wõlus isegi.

Mängeldes kergelt jalutuskeppiga, mis rippus üle ta mantli warruka, ta jäi seisatama wäljakäigust natuke kõrwal, oodates rahulikult, millal tunglemine lõpeb.

„Kas käsite tuua oma asjad,“ küsis temalt pakikandja, kergitades oma punast mütsi.

„Asjad?“ wastas reisisja naeratades. „Kõik nad on minu juures, minuga kaasas. Mantel, kepp, taskurätik — see on kõik. Mitte just palju, eks ole?“

Pakikandja waatas rõõmsa naeratuslega temale, kergitas uuesti mütsi ja eemaldus.

Kui liikumine muutus lahedamaks, reisiija lahkus pikkamisi jaamaeefiselt.

Sattudes wälja tänavale, ta tõmbas ninaga, nagu püüaks ta tabada temale tundmatu linna lõhna. Augustikuu päike puistas tänavat särawa walgusega.

„Päike on korraldanud mulle sooja wastuwõtu,“ tähendas ta naeratahes. „See peaks küll olema mulle heaks ennustuseks.“

Ta waatas ringi ja hakkas wilistama üht aariat.

„Noh, kuhu meie siis seame oma sammud?“ esitas ta enesele küsimuse.

Wastata sellele ei olnud kerge. Raudteejaamast wiis linna palju teid. Temale lähimad tänavad kihasid jalakäijatest, autodest, trammiwaguneist. Mõra, autode tuututamine, rataste põrin tänavail pani kas wõi kõrwad finni.

Majaseintelt, taradelt, kioskitelt tungisid pealetikkuwalt filma eredalt wärwitud kispandawad refllaamid.

„Siin ma pean kas wõitma wõi langema!“ ütles enesele tõsise näoga meie kangelane.

Tema nimi oli Alfons. Alfons Rivier. Wähemalt selle nime all ta esitles end uutele tuttawatele.

„Kuid enne kui astuda wõitlusse, tahaksin koledasti süüa!“ lisandas ta.

Ta oli nähane. Ja kuidas weel! Eile õhtust saadik ei olnud ta midagi söönud. Aeg aga lähenes keskpäewale ja korralikud inimesed hakkasid minema juba lõunale.

Jah, eile õhtust saadik. Kõngis oli küll restoranwagun ja sugugi mitte halb wagun. Mõõdamannes ta oli heitnud sinna pilgu ja näinud, kuidas pimestawalt walgete linadega kaetud laudadel seisis isuäratawaid roogi ja kalleid weine, otustades pudelite järele. Ta oleks wõinud wäga hästi süüa õhtul oma isu täis ja täna hommikul, enne jõudmist siia, tublisti einestada.

Jah, oleks wõinud küll, kui tal oleks olnud raha. Kuid seda tal ei olnud. Mitte üht penni! Wiimase raha eest, mis tal Monte Carlos oli weel järele jäänud, oli ta enesele ostnud teise klassi raudteepileti.

Ta oli paljas kui kirikurott. Ei ühtki penni, senti ega hellerit taskus. Mitte ainult sin, waid ka kogu maailmas ei olnud tal midagi olemas, ei kusagil mitte. Ei midagi, peale selle elegantse ülikonna, mantli, helekollaste kinnaste, hõbepeaga kapi. Wõiks wähest ühe ehk teise eseme nendest ära müüa wõi panti panna. Kuid seda ta ei tee. Ei mingei raha eest! Need on ju tema relwad, ilma milleta ta ei saaks midagi teha ega wõitlust alata.

Wäga paha lugu, pagan wõtku! Siin Berliinis ei ole tal ainuski tuttawat, kelle poole ta wõiks pöörduda. Üldse on ta siin täiesti wõõras ja kellelgi ei ole temaga tegemist. Siin ta wõiks wabalt furra nälga, ilma et keegi liigutaks oma sõrme tema kasuks.

Aga ei. Tema ei kuulu selliste hulka, kes lasewad saatust haarata enesel kõrist finni. Tema ei ole harjunud alistuma ilma wõitluseta.

Dieta welda, miks sõitis ta nimelt just siia? Miks walis ta wälja Ber-

liini ja mitte mõne teise linna? Kas olid temal selleks mõned erilised põhjused?

Ei mingisuguseid. Asi kujunes nõnda päris lihtsalt. Kui tal tuli Monte Carlost lahkuda, luges ta kogu oma fularaha üle ja päris raudteejaamas piletikassast järele, kui kaugele mõnda suurlinna saab ta selle rahaga sõita. Sutus, et Berliini. Mitte üht jaamavahetki sealt kaugemale.

Ja nüüd on ta siin. Seisab nõnda velda selle temale tundmatu linna lähel — wähest koguni uue, ofjustawa elujärgu künnisel. Lõppude-lõpuks on kõige parem jätta kõik juhuse hoolde. Juhus on toonud ta siia ja siin ta peab lööma üles oma telgi.

„Oste raudteejaama ees sõitis tema juurde ilus taksiauto.

„Kuhu soowite sõita?“

„Tänan teid. Eelistan minna natuke jalgsi.“

Wõõra isanda toonist ja wälimusest wõis autojuht järeldada, et see härra on harjunud sõitma mitte just sellistel autodel.

Alfons sammus pikkamisi edasi, mööda laia tänavat, mis läks raudteejaamast linna. Ta märkas, et temale pöördakse tähelepanu, ja sageli ta tabas imetlemaid pilke daamidelt. Pagan wõtku, lugu ei olegi nii paha. Küll ta weel näitab, mis ta suudab!

Kui ainult natuke süüa saaks. Kõht nõudis energiliselt oma õigust. Kannatust, kõik läheb weel hästi!

Suurepärase toiduainetekaupluse waateakna taga seisis falk päewawargaid, filmitseides ahwatlemaid delikatesse. Alfons heitis aknale waid pealiskaudse pilgu ja sammus edasi. Sigupoolest tuleks säärane asi keelata: kõikjal leidub näljaseid, keda niisugused kiusatused ainult ärritawad.

Ta pea töötas palawikuliselt. Tarmis oli midagi wälja mõelda! Ei saa ta ometi lõpmatuseni näljasena hullkuda tänavaid pidi!

Möödudes mingist kohwikust nägi ta amatud aknast, et seal mängiti piljardit. Tal tuli mõte, mis tundus wiljakana. Kõhklemata kaua, astus ta kohwikusse.

Kelner ruttas talle wastu.

„Siin on waba laud... just akna all!“

Kuid Alfons tänas: ta otsib siit kedagi tuttawat. Wõib-olla on ta piljarditoas.

Ta astus sinna. Mäng käis wiiel piljardil. Ta waatas seda algul kaugemalt pealt ning peatus siis lõpuks mängijate rühma juures, kes lõpetasid partiid. Tal oli juba selge pilt igauhe mänguuskuse kohta.

Ta kergitas wiisakalt kaabut.

„Wabandage, härrad, kuid nähes teid mängimas, waldas ka mind soow teha ühe partii. Saabusin alles äsja, olen siin täiesti wõõras ja mul puuduwad partnerid. Kas teie ei wõtaks mind oma seltskonda? Kas wõi üheks partiiks?“

Mängijad mõõtsid teda pilkudega jalatallast pealaeni. Ta märkas, et jättis neile kõige soodsama mulje ja naeratas oma nõluwamat naeratusi.

„Hoiatan,“ pidas ta oma kohuseks tähendada, „mängin willetsasti.“

„Olge head!“ wastas wiimaks üks kolmest mängijast. „Kui te ainult lepите meie tingimustega?“

„Millised need on, kui tohin küsida?“

„Igaüks paneb wiis marka mängu. Võiduks peab lööma kümme palli.“

„Suurepärane! Tähendab teie olete nõus mind vastu võtma? Olen teile väga tänulik!“

Ta võttis paremast käest kinda ja esitles end — Alfons Rivier, wabakunstnik!

Teised ütlesid ka oma nimed. Alfons tõmbas seljast kuue, walis kii — ja mäng algas.

Ta partnerid wahetasid pilke. Alfons märkas seda ja taipas ka põhjust: ta oleks oma wiis marka pidanud lauale panema. Kuid ükski meestest ei sõandanud seda talle meelde tuletada. Selline umbusaldus olnuks temale ju solwaw. Pealegi oli siin tegemist tõelise õhenthemeniga. Kui hästi ta oli riides, milline elegantne pesu tal oli ja kui peened kombat!

Kui ta võttis kii pihku, närwitsesid teised weidi: aga äkki on see suurepärane mängija, kes wõidab nad suurema waewata? Kuid Alfonsi esimesed pallid rahustasid neid. Erilist oskust ta ei awaldanud ja üks löök läks nii haltwasti, et pall lendas põrandale.

„Mürgist mööda!“ lausus ta kohmetult. „Pole ammu enam mänginud.“

Partnerid wastasid wabandawate muuetega.

„Seda juhtub ka parimate mängijatega,“ pidas üks neist oma kohuseks teda lohutada.

Alfons jäi oma partneritest maha. Üks lõi juba 56 palli, teine 59, kolmas 65, aga temal oli ainult 29.

„Mängin täna wõimatult,“ pomises ta endamisi.

Kuid järgmisel korral lõi ta 22 palli järjest. Ta wõinuks jõuda weel kaugemale, aga ta arwas, et pole weel õige aeg.

„Olete ühe wõttega sama kaugel kui meie,“ tähendas üks partneritest.

„Puhas juhus,“ wastas Alfons tagasihoidlikult.

Järgmisel korral tegi ta meelega ainult kaks lööki.

„Nüüd peab end kätte võtma!“ ütles Alfons.

Ta järgmisel ringil lõi ta jälle 20 palli.

Nüüd oli tal üks tõsisem wastane, soliidne prillidega härra, kes oli tutwustanud end kaubandusnõunikuna. Temal oli tarwis 22 ja Alfonsil 23 palli. Teised olid kaugese jäänud maha.

Kaubandusnõunik närwitses. Enne otjustawasse lahingusse astumist hõõrus ta kawa oma kiid kriidiga ja pühkis prille. Alfons jälgis rahulikult ta ettemalmistusi. Ta oli oma wõidus kindel. Kriitilistel filmapilkudel wedas tal alati — weab ka nüüd. Ei pane teda saatus ometi nii rumalasse seisukorda! Sest tema laotuse puhul tekiks ju hirmus skandaal — kuna tal pole wiit marka. Ei, ta peab võitma!

Braawo! Wäga hea! Divaline löök!“ kiitis ta oma wastast.

Kuid too lõi waid 14 palli, wiineteistkümnes läks mürgist mööda. Kaubandusnõunikul tekkis ärritusest ja pahameelest ifegi high laubale.

„Rahustuge — mul ei lähe paremini,“ ütles Alfons.

Kuid tal läks paremini. Metoodiliselt, kindla käega ta tegi üksteise järele temal weel puuduwad 23 palli.

Siis ta pani kii piljardilauale, tõmbas kuue selga ja surus järgemööda igal oma mängukaaslasel kätt.

„Täna teid, mu härrad. Mängimine teiega walmistas mulle tõsist rõõmu. Ma ei olnud ammu enam mänginud. Olen mängu peagu täiesti unustanud.“

„Aga teie mängite ju suurepäraselt,“ tähendas kaubandusnõunik. „Asjata olite teie nii häbelik.“

Iga mängukaaslane maksis temale wälja wiis marka. Hooletult ta pani raha wõstitaskusse, kummardas ja wäljus.

„Alles wäljas, täna wal, ta hakkas rõõmsasti naerma.“

„Tubli pois, Alfons! Selle sa tegid osawasti!“

Wüisteist marka — sellest jätkus alguseks küllaldaselt. Edasi, ilma karutuse ja kahtluseta. Julgus wallutab linnad!

Nüüd oli wõimalik mõelda ka söömisele. Ta astub mõnesse uhtesse restorani ja tellib enesele tubli lõuna.

„Pea!“ Ta koputab enesele laubale. Minult mitte rutata üle-peakaela. Nõnda wõib rikkuda kõik ära.

Minut aega ta kaalutles mõtte kallal, mis tal järsku oli tulnud pähe. Siis ta astus lähedal seiswa politseiniku juurde ja küsis wiisakalt, kergitades kübarat:

„Kas wõiksite wahest juhutada mulle, palun, mõnda esmajärgulist restorani? Kuid tõesti esimest klassi. Üht kalleimaid!“

„Hm... „Mercedes“ wahest?“ wastas see. „Paremat ei ole. Restoran esimest järku, kuid hinnad on seal muidugi ka wäga soolased.“

„See ei ole tähtis. Kus ta asetseb?“

„Kolmas täna w paremat kätt. Teie näete teda kohe.“

„Täna teid!“

Alfons läks lähemasse telefonikioski ja otsis seal telefoniraamatust restoran „Mercedes'i“ numbri, siis ta wõttis kuuldetoru ja kutsus numbri wälja.

„Hallo! Siin kõneleb Mehhiho saatkonna wanem nõunik,“ alustas ta, tehes osawalt järele wälismaalase murrakut. „Meil wiibib siin nüüd külas würst De la Croce Mehhihost. Tema hiilgus jääb siia paariks päewaks.. Muidugi inkognito... Jaa. Ta ei taha isegi seda, et teda saadetak. Ei mingit saatjaskonda!... Jah, nõnda. Soowitasime temale teie restorani kui üht parimaid siin linnas. Wõimalik, et würst täna arwab heaks külastada teid.“

„See oleks meile suureks auks,“ wastas restorani ärtjuht. „Oleme wäga tänulikud teile, et soowitasite tema hiilgusele just meie restorani.“

„Kui würst peaks austama teid oma külastamisega,“ jatkas Alfons, itka Mehhiho saatkonna nõuniku osas, „jääb ta, ma loodan, teiega rahule. Kuid hoiatan: ta on wäga hellitatud ja nõudlik.“

„Olge mureta. Küll meie juba püüame hoolitseda tema hiilguse eest.“

„Ma ei kahtle selles. Jah, et mitte unustada: kõik würsti arwed maksab kinni saatkond, nõnda et teie ärge sellega teda seal tülitage. Saatke hiljem arwe meie kätte.“

„Kuulan.“

„Ärge siis unustage: würst De la Croce!“

Alfons asetas telefonitoru hargile ja wäljus kioskist.

Disekohe minna restorani ei olnud just hea. Tuli wiivitada, kas wõi pool tundigi, et anda nendele seal mahti walmistuda. Ta jalutas mööda tänawaid ja sammus siis wiimaks „Mercedesi“ uhkest peauksest sisse.

Jätunud lauda, mis oli waba, ta wõttis kindad käest ja küsis aupaklikult lähenenud kelnerilt:

„Kas mõni wähest päris siin minu järele. Olen würst De la Crocce.“

Kelner kummardas peagu maani ja hakkas ärewusest koguni kogeleva.

„Teie hülgus. . . Praegu just telefoneeriti Mehhiho saatkonnast. . . Üks minut, teie hülgus, ma kutsun kohe ärijuhi.“

Minuti pärast ilmuski ärijuht ja kummardas aupaklikult kõrge külalise ees.

„Mul on au, teie hülgus. . . Uskuge, meie mõistame hinnata. . . Lõuna on juba walmis. Loodan, et ta wastab teie hülguse maitsele.“

„Jaa, aga. . . Kust teate teie seda?“

„Mehhiho saatkonnast teatati meile telefoniga suurest aust, mis meid ootab.“

„Hm. . . Loodan, et annate mulle tõesti hea lõuna?“

„Küll teie jääte sellega rahule, hülgus.“

Ärijuhi wiipel faks esinduslikku kelnerit hakkasid katma lauda. Ärijuht ise seisis aupaklikult seal kõrwal ja walwas terawalt selle järele, et kõrge külalise teenimine oleks kõigiti laitmatu. Ta püüdis kinni würsti iga shesti, katjudes juba tema silmadest lugeda tema wähimagi soowi.

Kõrge külaline sõi ja sõi ilma ruttamata ja mõnuga, nagu kunagi maiasmokk, suur asjatundja sõõkide ja jookide alal. Kohe oli näha, et see mees oli harjunud peente roogade ja kallite weinidega.

Muidugi pöörasid temale tähelepanu ka teised külalised restoranis. Kord üks, kord teine päris sofistawa häälega kelnerilt, kes see mees on.

„Mehhiho würst, reisib inkognito Euroopas,“ wastas kelner sama taha.

„Muinasloolikelt rikas. Temale kuulub peagu kas wõi pool Mehhihot.“

Restorani külastajaid täitis wääriline aukartus ja siis kõneldi kõikjal nendele osaks langenud õnnest: nad olid nii tähtsa isikuga lõunastanud, peagu ühe ja sama laua taga.

Suuresti oli kõrgeft külalisest huwitatud ka üks elegantseft riidetunud daam, kes istus saali nurgas. Kogu aeg ta saatis selle tähtsa isiku poole oma pilke, täis uudishimu.

„Kes ta on?“ päris ta tasakesi kelnerilt.

Saades kuulda, et see on inkognito reisim, muinasloolikelt rikas Mehhiho würst De la Crocce, kes jätab kõik Euroopa miljonärid enese kõrwal warju, elegantne daam kaotas koguni sõõgiisu ja ei pööranud nüüd enam oma silmi sealt kõrwale.

„Kõneldakse, et temal olemat seal Mehhihos loss elewandilust,“ lühas kelner saladuslikult.

Elegantne daam hakkas üha rohkem närwitsema. Ah, kui nüüd õnnestuks tutwuda temaga! Eks ole kõik need eksootilised printsid nii huwitatud Euroopa daamidest. Wõib-olla see würst pöörab oma tähelepanu ka temale. See oleks alles õnn!

Ta wõttis käekotist wäitese peegli ja hakkas korradama oma nägu.

Tarwis oli walmistuda wõitluseks, igaks juhaks.

Wiimaks kõrge külaline lõpetas lõunastamise. Zoonud tassi musta kohwi ja süüdanud temale aukartlikult pakutud kalli sigari, ta kutsus wiipega ärijuhti. Wiimane jookkis kobe laua juurde.

„Loodan, et teie hülgus jääwad rahule?“

„Jaa, lõuna ei olnud halb. Teie juures toidetakse hästi. Ka weinid läksid lorda. Olen rahul.“

„Olen wäga rõõmus, teie hülgus. Meile on see suureks auks.“

„Käskige tuua mulle arwe.“

„Arge waewake endid. Kõik on juba makstud, teie hülgus.“

Wististi jällegi saatkonna poolt?“

„Just nii, teie hülgus.“

Etteheitwalt kõrge külaline wangutas pead.

„Need härrad seal saatkonnas ei lase mind sammugi wabalt astuda. Nad teewad minu eest kõik, maksawad kinni iga arwe. Päris hooldamine.“

Ärijuht naeratas, nagu tahaks ta öelda, et selline hooldamine ei ole muidugi just meelt mööda, kuid lõppude lõpuks tuleb temaga ikkagi leppida: seisukoht kohustab.

Kõrge külaline tõusis lauast. Peagu fogu personaal seadis end uffe juurde ritta ja saatis teda aupaklikkude kummardustega. Ärijuht lubas enesele awaldada lootust, et tema hülgus wahest weel kord austab restorani oma külastamisega.

2.

Minnes wälja tänavale, kõrge külaline pidi peagu põrkama kokku ühe elegantse daamiga. See oli sama daam, kes restorani saalis oli temast nii huwitatud. Kui ta seal märkas, et würist hakkab juba minema, ta ruttas omandama enesele wõitluspositsiooni wäljakäigu juures, ja kui kõrge külaline sammus sealt läbi, osutus ta osawa strateegilise manööwri abil nii lähedale temale, et würist riivas teda oma õlaga.

„Ah, andestage, armuline daam,“ wabandas ta, fergitades kübarat.

„Umberpöördukt, würist, mina pean tegema wabanduse,“ tähendas ta edwistlewalt naeratades.

„On teil siis teada, kes ma olen?“ küsis see imestusega.

„Mitte alati ei kaitse inkognito uudishimu eest, teie hülgus.“

„Ja seal on teil õigus. Selles ma wõisin küllaldaselt weenduda ise. Kui ma ei eksi, oli mul juba au teid näha?“

„Jah, istusin restoranis paar sanumu teie hülgusest eemal.“

„Palun teid, armuline daam, ilma ühegi tiitlita. Mõuan lugupidamist oma inkognito wastu,“ sõnas ta sellise wõluwa naeratusega, et wõitis lõplikult daami südame.

„Olete nii tagasihoidlik, teie... Nagu näete, olen parandamatu,“ lisandas ta naeratades. „Aga ma pean teid kinni. Kus on teie auto?“

„Saatsin oma auto tagasi. Mõnikord tahab inimene hulkuda linna mööda ka üksi, ilma tunnistajateta. Mõnelgi juhul on tunnistajad ainult takistuseks. Nagu näiteks praegu. Kui mu autojuht oleks siin, saaksid här-

rad saatkonnas juba täna teada, et ma kohtasin wõlumat daami ja waastasin teda armunud filmadega.

„Teie naerate minu üle, würst.“

„Hoidku selle eest! Sellise wõluwa daami ees wõib ainult kummar-dada“.

Rohmetades daam punastas.

„Kui ma ainult julgeksin. . . Aga ei, see oleks minu poolt häbematus.“

„Julgege siiski. See on parimaks strateegiaiks.“

„Mõtlesin pakkuda teile oma autot.“

„Wäga hea. Dieti ma tahaksin küll natuke jalutada, kuid wäljawaated sõitmiseks nii ilusa ja wõluwa daami selfsis, nagu teie, on liigagi ahwat-lewad.“

Paar minutit hiljem nad istusid daami uhkes töldautos. Daam asus tüüri taha ja mees istus tema kõrwale.

„Kuhu käsite end wiia, würst?“

„Kuhu ise soowite. Mul ei ole kindlat sihti. Ma ei ole millegagi seotud, ei ruttu ühelegi kohtamisele — ja olen tänulik õnnelikule juhusele, mis pakkus mulle wõimaluse wiibida teie selfsis. Wiige mind, kuhu ise tahate, ja tehke minuga, mida arwate. Waidlema ja tõrkuma ma ei hakka. Annan end kauni wõitja armu alla.“

„Kui üliwiisakas ja aupakklik olete teie! Kui soowite, sõidame lihtsalt ringi. Näitan teile ilusaid kohti. Wahest sõidame Kuninglikku parki. See on kõrgema seltskonna armsam jalutuskoht.“

Daami süda hõiskas offe rõõmust. Kuninglikus pargis ta kohtab kindlasti palju tuttawaid. Kõik näewad siis, kuidas ta istub elegantse härra kõrwal, kelles esimesest pilgust juba wõib tunda ära kõrget isikut. Mõnedki tuttawad hakkawad hiljem muudugi temalt pärima, kes see härra on, ja tema wastab siis tagasihoidlikult: „Kas teie tõesti teda ei tunne? See on ju tema hiilgus würst De la Croce, rikkamaid mehi maailmas, pärit Meh-hiikosi. Nüüd ta reisib inkognito Euroopat mööda ja pidas tarwilikuks külastada mind.“

„Teie juhite autot suurepäraselt,“ kiitis Alfons.

„Leiate? Ah, olen kirglik autospordi harrastaja. Aga teie, würst?“

„Jaa, ka mina mõistan sõita kaunis kenasti. Mul on tulnud isegi wõtta osa autofõidu wõistlustest.“

„Kui humitan! Wõiksite wahest öelda, teie hiilgus —“

„Teen teile esimese hoiatuse: ilma tiitliteta.“

„Undestage, unustan selle ikka. Tahaksin küsida teilt, kas mõtlete kauaks jääda siia meie juurde?“

Kuni kohtamiseni teiega mõtlesin jääda siia ainult paariks päewaks, aga nüüd. . . Nüüd ei ole mul mingit tahtmist lahkuda siit nii ruttu.“

„Ah, würst. Teie tõesti naerate ainult minu üle.“

„Taewas hoidku! Mispärast teie ei usu mind?“

„Sellepärast, et seda on uskuda raske. Kindlasti olete oma elus kohanud nii palju wäga wõluwaid daame.“

„Aga teie olete wõluwam kui kõik need daamid kofku.“

Kuninglikus pargis tõmbas nende auto warsti enesele ülbise tähelepanu. Daamil tuli tihtipeale wastata oma tuttawate terwitustele.

„Näib, et teie olete siin haruldaselt populaarne,“ sõnas Alfons.

„Selline on juba mu elulutsu.“

„Tõesti? Lubage küsida, kellega on mul au?“

„Beatrice Trauberg, filminäitlejanna, esitles ta end.“

„Beatrice Trauberg,“ hüüdis teeseldud imestusega Alfons.

„Kas see nimi tõesti ütleb teile midagi?“

„Noh, kuidas veel! Kes ei tunneks Beatrice Traubergi? Elate alati-
selt Berliinis?“

„Jaa. Sel määral, mil näitlejanna elus üldse leidub midagi püsivat. Mul on siin olemas väike willa, pealinna serval. Leitakfe, et see willa olewat päris kena.“

„Vaata, mis!“ mõtles Alfons. „Dma willa, uhke tõldauto... Nähta-
wasti ta on filmapaistew näitlejanna... Hm... Temast võiks wahest
saada mõningat kasu...“

„Ebawiisakas küsimus: Olete abielus?“

„Ei... Digemini öelda, mitte enam.“

„Tähendab, lahutatud?“

„Jaa.“

„Hm... Näitlejanna elus seda juhtub. Aiklise algusega romaanid sama
äkilise lõpuga.“

Ta silmitses kõrvalt oma uut tuttavat. Oli ta ilus? Kaunitariks ei
saadud teda just nimetada. Suu oli suuremõitu ja ninal oleks võinud olla
natukes ilusam kuju. Kuid kõik need puudused katsid kinni elamad, tõesti
ilusad filmad, mis andsid kogu näole haruldase meeldiwuse.

Alfons heitis pilgu tema kätele, mis asetuseid autotüüril ilma kinnas-
teta. Käed olid peened, kaunid ja selle juures tundus nendes jõudu. Pa-
rema käe sõrmi ehtis kolm sõrmust väga kalliste kividega. „Ehtjad!“ hin-
das Alfons neid asjatundja pilguga. Daami inglise kostüüm hallist riis-
dest oli haruldaselt elegantne. Kübar, kingad, kõik tualeti pisiasjad andsid
tunnistust nende omaniku peenest maitsest.

Üldiselt, daam oli huwitaw. Alfons jäi ülewaatuslega täiesti rahule.
Kui hea see ikkagi oli, et ta kohtas teda juba esimesel päewal! Saatus
hoolit'es liigutawalt tema eest. See Beatrice Trauberg võib saata temale
wahest koguini suurt kasu.

Tah, esialgu wähemalt ei ole tal põhjust nuriseda: õnnelumalanna ei
jäta teda maha. Muidugi tuleb tal wahel sattuda seisukorda, mis ei ole
põrmugi meeldiw, kuid kriitilisel minutil astub õnn temale ikka appi.
Küll õnn päästab tema ka praegusel korral!

„Kuhu nüüd?“ küsis proua Trauberg, kui nad olid autoga teinud pargi
kruusaa kaetud alleesid mööda paar ringi.

„Seisan teie wõimuses, armuline proua. Tehke minuga, mida ise
soowite!“

„Kui ta ainult ei mõtleks mind wiia sellisesse kohta, kus tuleb raha
wälja anda,“ mõtles ta. „Dma wiieteistkümnne margaga ma ei saa laiu-
tamisele mõeldagi!“

„Luban enesele esitada teile ühe väga julge ettepaneku.“

„Olge lahked.“

„Sõidame minu juurde teed jooma!“

„Suurima rõõmuga.“

Minutit kümme hiljem daam wiis juba külalise oma willa aeda. Aed oli uhke, maaliliste ja wäga mugawate nurkade, kruusaga kaetud puies- teedega. Keskel seisis purkkaew, mille basseinis mänglesid kuldkalad. Puude wahelt waatasid wälja antiiksete jumalate ja jumalannade kujud, siin ja seal seisid rohelisted pingid. Aed awaldas sügawa mulje ja andis tunnistust tema omaniku rikkusest. „Näha peab siin küll olema rohkesti,“ mõtles Alfons.

„Teil siin on wäga ilus,“ kiitis ta.

„Kujutlen, kui wiletsana näib mu aed teie parkidega võrreldes!“ hüü- dis daam.

„Jah, mu pargid ei ole just halwad,“ nõustus Alfons tagasihoidlikult, „kuid ka siin teie juures on kõik nii wäga armas. Tundub maitset, aru- saamist kõigest, mis on kaunis.“

Willa enese sisustuse Alfons leidis samuti olemat wäga armsa.

„Näha on kunstniku kätt!“

Tootüdruk koketse pitstanufesega peas kattis teelaua ilusa aiameöbbliga sisustatud werandal.

„Olge nii lahke, teie hiilgus!“ näitas majaproua käega toolile.

„Kui teie jätkate tiitlite korrumist, siis hakkam nimetama teid filmi- hiilguseks. Parem lõpetame sellise ametlikkuse.“

„Nõustun. Nõnda siis, würost, olge mu külaliseks. Loodan, et mu tee on teie maitse järgi. Ehtne Tseilon. Sain hiljuti kingituseks terve kasti.“

„Austajalt?“

„Jaa, nõndanimetatud talendi austajalt.“

„Keid on teil mististi küll palju, terve kari?“

„Nagu igal mitte wäga halwal näitlejannal.“

„Dlete liiga tagasihoidlik. Nagu igal wäga andekal näitlejannal ja — see ei etenda kaugeletki kõige wiimast osa — wäga mõlwal daamil. Dlete praegu tegew mõnes filmis?“

„Praegusel hetkel mitte.“

„Mispärast?“

„Kahel põhjusel. Esiteks, ma ei tahaks enam mängida oma endise partneriga.“

„Tema on teie endine abikaasa?“

„Saatades proua Trauberg noogutas pead.“

„Ja teiseks, et walmistada filmi, selleks tuleb rahast natuke puudu.“

„Ettevõttel?“

„Jaa, minu direktoril.“

„Puudub selleks palju?“

„50.000 marka.“

„Aga see on ju nii tühine summa.“

„Teile on ta tühine, würost, mitte aga meie ettevõttele.“

„Dletame, et rahalistest raskustest saab üle. Aga kuidas on lugu part- neriga?“

„Selle küsimuse lahendamise oleks tunduvalt hõlpsam. Mu endine partner ... ja abikaasa tuleks lihtsalt wallandamisele. Mõeldud on kut-

juda tööle üht väga filmapaistvat kinonäitlejat, kuid alla 25.000 marga tema ei taha tulla."

"Nõnda et oluliselt on ka seal tegemist rahaküsimusega?"

"Jaa."

Alfons jäi mõtlema. Daam jälgis teravalt tema näoilmet. Kui see Mehiko Kröösus, kellel raha ei mängi mingit osa, võtab järsku kätte ja astub appi!

"Kubage küsida, kuipalju teie ise saate filmist osavõtmise eest?"

"Samuti 25.000 marka. Alesastumise eest viimases filmis mulle maksti 35.000 marka."

"Ah nõnda."

Alfons langes mõtteisse ja segas lusikaga teed. Daami südames võttis üha rohkem maad lootus: nüüd ta võtab taskust oma ishekiraaamatu ja kirjutab isheki 50.000 margale!

Kuid seda ta ei teinud. Ta päris ainult selle filmiühingu direktori nime, kellest oli jutt.

"Härra Sommer," vastas näitlejanna. "Väga tubli mees. Energiline ja tunneb oma asja."

"Olge lahke ja andke mulle tema aadress."

Näitlejanna heitis temale küsiva pilgu.

"Kas teie tõesti olete valmis abistama teda?"

"Esialgul ma ei või veel midagi lubada. Asi seisab selles, et mina ... ma ei ole rahaasjades täiesti iseseisev."

"Kuidas?"

"Jah, nõnda. Seisan teataval määral oma vanemate hooldamise all."

"Baneke! Aga mispärast?"

"Nemad leiavad, et mina käin natuke ... hm ... käin kergemeelselt rahaga ümber."

"Ja vististi on neil põhjust seda arvata?"

"Sa taemas, ma ei saa ju ometi nõnda kofkuhoidlikult elada. Sellel aastal näiteks on mul juba kulunud ära ligi miljon dollarit."

"Miljon dollarit," hüüdis näitlejanna.

"Nõnda küll. Reisimine nõuab hirmus palju raha. Käisin Egiptuses, sõitsin peagu kogu Aafrika läbi, olen kolanud nüüd siin Euroopas ringi. Jahtlaevad, autod, kallid hotellid — kõik see on seotud suurte kuludega. Ka Monte Carlo nõudis minult oma osa. Lõppude-lõpuks ei ole ju miljon dollarit kes teab kui suur summa."

"Milline võluv lapselikkus!" mõtles daam ihaleva pilguga teda vaadates. "Miljon dollarit ei ole tema filmis kuigi suur summa! Ei ole ime, kui püütakse teda nüüd natuke pidurdada."

"See hooldamine ärritab mind," jätkas Alfons. "Lõppude-lõpuks, ega ma ometi kellegi laps ei ole! Lühise miljoni dollari pärast ... Mõtelge ometi! Ma pärisin ju oma vanaisalt 30 miljonit!"

"Kolmkümmend miljonit?!"

"Just nõnda. Pealegi olen oma vanemate ainuke poeg, nõnda et mõne aja pärast —"

Ta ei lõpetanud oma lauset, jättes selle oma hämmastunud ja ifegi põrutatud kuulaja teha.

„Sumalale tänu, ma ei ole waene, kuid sellest hoolimata nad peavad tarvilikuks kontrollida mu kulusid. Olen sunnitud nüüd reisima peagu ilma rahata: kõik maksab kinni mingi nähtamatu käsi. Saatkondadele kõigis linnades, mida ma läbistan, on antud wastawad juhendid. Kõik arwed maksawad minu eest kinni nemad.“

„Nõnda oleks ju reisida päris hea.“

„Seda wahest küll, kuid mu iseteadmus ja uhkus kannatab selle all. Olen otsustanud teha sellele lõpu.“

Et tõmmata teda selliste kurbade mõtete juurest eemale, näitlejanna palus teda jutustada oma reisimuljetest.

„Olete ju näinud nii palju. Ja olen weendunud, et teil on väga teraw film.“

Alfons hakkas jutustama Egiptusest, Marokost, Alsheeriaist, Sudaanist, Indiaist, oma ookeanireisidest ja kohtamistest kuulsate, wägemate meestega. Ta oli oivaline jutustaja ja näitlejanna kuulas teda suure humiga nagu wõlutud. Need olid osalt tõepoolest tema enese reisimuljed, kuid paljugi asju ta jutustas selle järele, mis ta oli lugenud wõi teistelt kuulnud. Kuid elawuselt ja wärwirikluselt ei kannatanud jutustus põrmugi selle all.

„Kui huwitaw!“ hüüdis näitlejanna unistades, kui Alfons jäi wait. „Reisida sellise mehe selfsis, nagu olete teie, peaks pakkuma küll tõelist naudingut.“

„Kes teab. Wahest tuleb aeg, kus meie tõesti naudime seda lõbu ... kahekesi ...“

Ta waatas näitlejannale otse sellise pilguga, et wiimane peagu juba oleks hüpanud temale ümber kaela. Siis ta tõusis püsti ja astus tiibklaweri ette.

„Teie mängite?“ küsis daam.

„Natuhe. Nagu kunagi asjaarmastaja.“

Ta istus klaweri taha ja hakkas laulma üht idamail kuulnud aariat, saates end klaweril ise. Tal oli kaunis meeldiv lüüriline tenor.

„Teie olete ju, nagu näha, tõsiselt õppinud mängimist ja laulmist!“ hüüdis näitlejanna waimustusega, kui Alfons lõpetas wiimase akordi.

„Ah, ei. Selleks mul ei oleks jätkunud kannatust. Millegaagi tõsiselt tegelda, seda ma üldse ei suuda. Ja millekski seda? Elu on meile antud nautimiseks, aga mitte töötegemiseks. Las töötawad härjad, inimesed peawad maistma elu.“

„Teie olete siis arwamusel, et elada tähendab nautida?“

„Jaa, selle sõna kõige laialdasemas mõttes. Elada tähendab kasutada kõiki rõõmusid, mida emake loodus on nii helde meile pakkuma, istuda kaunis kohas, looduse poolt rikkalikult laetud laua taga, näha enese ümber ilusaid naisi.“

„Minult näha?“ naeratas näitlejanna.

„Ei, minul sellest ei piisa.“

Näitlejanna wotas, et külaline tormab nüüd tema juurde, teeb temale armuawalduse ja puistab ta suudlustega üle. Selle asemel aga Alfons kauni shestiga laskis sõrmedel libiseda läbi juuste ja tõusis pikkamisi klaweri eest. Ta pidas waljult kinni reeglif, olla naistega äärmiselt ette-

maatlik ja mitte pakkuda neile liiga suurt avanssi. See ta nimetas seda taktikat küpsetamiseks pikaldasel tulel.

„Aeg on lahkuda,“ sõnas ta.

„Tuba?“

„Ilma selletagi olen kasutanud juba kurjasti teie lahku.“

„Mis te ometi räägite, würst! Weetsin teie seltsis nii ilusaid ja armsaid tunde!... Teie ajute Mehhiko saatkonna hoones?“

„Ei, see tülitaks mind. Usun „Grand Hotellis“,“ vastas ta huupi, otsustades, et Berliinis leidub kindlasti mõni esmaklassiline hotell, mis kannab seda nime.

„Teie helistate mulle homme? Sooviksin kohata teid.“

„Wäga hea. Olen isegi väga rõõmus. Mis ajal käsite?“

„Helistage warem.“

„Koidu ajal? Aratada teid?“

„Kui soovite.“

„Teie, näitlejad, olete harjunud hilja woodist tõusma ja kuritegu oleks äratada teid liiga vara. Utleme, kell 10 hommikul?“

„Wäga hea. Jään ootama. Wahest tuleks mul wiia teid autoga hotelli?“

Alfons jäi mõtlema.

„Mul on teile suur palve. Ssegi liiga suur. Lihtsalt ma ei julge seda esialdada.“

„Kõnelge, würst! Teie heaks olen walmis tegema kõik!“

„Kas te ei saaks wahest lubada mulle kuni homseni oma autot?“

„Heameelega, würst.“

„Tänan teid.“

Ta jättis majaprouaga õrnalt jumalaga, suudles tema kätt ja istus autotüüri taha.

„Nagemiseni homme.“

„Dotan teid kärsitult, würst.“

Auto liikus tasakesi minema.

Õditud natuke maad edasi, Alfons peatus: aris politseikordnikult, kus asub Grand Hotell.

„Kolmas tänaw paremat kätt, siis esimene wafakul.“

Mõned minutid hiljem ta sõitis hotelli ette.

„Wiige masin garaashi!“ andis ta käsu wasturutanud uksehoidjale.

3.

Hotelli raamatusse ta kirjutas end nime all: würst Alfonso De la Croce.

Otskohe astus tema juurde ärijuht.

„Teie hülgus soovib terwet forterit?“ küsis see aupakliku kummardu-sega.

„Ei. Esialgu aitab mulle ühest toast wannitoaga. Mu asjad saabuvad päewa kolme pärast Lissabonist.“

Temale anti uhkelt sifustatud ruumikas tuba teisel korral. Selle kõrval oli kõigiti tore wannituba. Ta jäi rahule.

Jäänud üksi, ta helistas. Džefkohe astus sisse noor ja kaunis toatüdruk, peas lumivalge tanu.

„Teie hülgus kutsus?“ küsis ta ja tegi sügawa reweransi.

Asjatundja pilguga Alfons wahtis teda pealaest jalatallani. Priske, wärsk, rõõmsalt naeratlewad sinised silmad, wäga ilus rüht, haruldaselt ilusad jalad.

„Kuidas teie nimi on, kaunitar?“

„Luise, teie hülgus.“

„Kõlaw nimi. Teie olete ju alles laps?“

„Olen juba kahelkateist aastat wana, teie hülgus.“

„Tõesti? Tähendab, wana naine juba.“

Uuesti ta wahtis tütarlast pealaest jalatallani. Tema terawa pilgu all toatüdruk kahwatas ja hakkas kohmetuses näpitsema oma pitsiga palistatud lumivalge põlle kallal.

„Kuulge, Luise...“

Tõika weel Alfons wahtis terawalt teda, kuid oli näha, et ta suure pingutusega mõtleb midagi.

„Mida käsitate, teie hülgus?“

„Ütelge mulle, kas teie teenite kogu seda ülemist korda?“

„Jaa. Kõiki 12 tuba.“

„Ja kõik nad on praegu wõetud?“

„Jaa, teie hülgus.“

„Need on peamiselt üksikud meesterahwad?“

Küsimust jaatades toatüdruk noogutas kohmetudes: Tema hülguse küsimused näisid temale wäga weidratena.

„Nende härrade hulgas, keda teie teenite, leidub wististi mõni, kes on minu kaswu ja umbes minu kaju?“ jatkas Alfons.

„Ei tea tõesti mitte,“ kogeles häbelikult toatüdruk, olles nüüd päris kohkunud. „Wahest härra number 16-ndas.“

„Hm... on ta praegu kodus?“

„Ei, teie hülgus. Ta sõitis asjatoimetuste pärast ära Potsdami ja jõuab tagasi alles homme hommikul.“

„Siis on ju asi suurepärane!“ hüüdis Alfons rõõmuga. „Astuge lähemale, Luise!“

Kuna wiimane ei teadnud, mis teha, Alfons haaras tema käest finni ja tõmbas tema enese juurde.

„Waadake, Luise. Kas tahate teenida enesele ilusa kingi? Sõrmuse ehkfa briljandiga wõi ilusa kleidi?“

„Aga, teie hülgus —“

„Ei mingit aga. Olge mõislik. Tehke minule üht heategu, ma tasun teile seda hästi.“

„Mis ma peaksin siis tegema?“

„Ahi seisab selles, et minu kohwrid ja asjad saabuvad Lisabonist siia alles kolme päewa pärast. Sõitsin siia, nagu ma praegu olen, ilma garde-roobita, kuid täna mul on hädasti tarwis frakki, maksku mis maksab.“

„Ma ei saa siiski aru, teie hülgus —“

„Kuulake siis, Luise. Kordan, olge mõislik.“

Ta tõmbas tüdrukü enesele weel lähemale ja hakkas teda filseerima pilguga, millest ta teadis, et selle wastu ei suuda seista ükski naine. Ta nagu hüpnootiseeris teda, et murda temal igasugust wastupanujõudu.

Tüdrukü nägu läks punaseks, silmadesse tekkis nagu mingi niiske helk.

„Kuulake nüüd terawalt. Mu palwe on järgmine: Teie lähete otsekohe selle härra tuppa, kes sõitis Potsdami, wõtate sealt tema fraki, triiksärgi ja lakk-kingad ja toote need asjad siia. Täpselt kell 12 öösel te wõtate need asjad minu käesti ära ja wiite nad tagasi nr. 16. Keegi ei märka seda. Homme te saate minult selle eest ilusa kingi.“

„Aga, teie hülgus, see on ju ... on ... Kui mõni siiski saab teada —“

„Ükski hing ei saa seda teada. Olete tark tüdruk ja korraldate nõnda, et kõik läheb hästi.“

Ta wõttis tüdrukul ümbert kinni ja waatas temale weelgi terawamalt otse silma.

„Teie teete ju seda, Luise, eks ole? Teete minu pärast?“

„Olgu siis — ma teen. Ainult mitte kingituse pärast —“

„Tubli tüdruk. Snn olgu teiega!“

Luise ohkas ja wäljus oma toast. Läbi praokile jäetud ukse Alfons nägi, kuidas toatüdruk läks koridori teise otsa ja awas seal wõtmega ühe toa ukse. Paar minutit hiljem ta jõudis tagasi ja raskesti hingeldades asetask palutud asjad toolile.

„Braawo, Luise. Selle teie tegite meisterlikult!“ kiitis ta. „Küll te näete, kõik läheb hästi. Täna öösel juba saate tagasi need asjad ja wiite nad wiaa endisele kohale.“

Nende sõnadega ta pani käed tüdrukule õlgadele ja suudles tugewasti teda huultele. Siis ta wiis tüdrukü õrnalt ukse juurde, saatis ta wälja koridori ja lukustas oma toa. Astunud telefoni juurde, ta wõttis kuulde-
toru ja palus uksehoidjat ühendada teda filminäitlejanna Beatrice Traubergiga.

„See olete teie, würst?“ kostis minuti pärast näitlejanna rõõmuft erutatud hää.

„Jaa ... Nagu näete, ma ei läbenud oodata homme hommikut.“

„See on teist wäga armas.“

„Igaohsesin teie järele.“

„Tõesti? Wististi peitub selle taga weel midagi?“

„Wähemalt osalt. Ütelge mulle, kas wõiksin ma täna juba saada kofku teie direktoriga?“

„Ja muidugi. Aga mis siis? Tahate teie tõesti wõtta seda asja enese kätte?“

„Katsun igatahes.“

„Küll oleks see kena!“

„Wõib-olla aga ainult teie pärast. Teil on ju selge, et teie direktor isenehest ja kõik need ettevõtted ei huwita mind põrmugi.“

„Seda rohkem mõistan hinnata teie üllast sammu. Tähendab, teie soowite kõnelda härra Sommeriga?“

„Just nõnda. Ja täna õhtul juba.“

„Soowiksin meeeldi wiibida teie kõneluse juures.“

„Ei soovitaks seda teile. Täna vähemalt jätke meid kahetse. Uskuge, nõnda on see parem. Pealegi sellise weetlema naise juuresolekul, nagu teie, oleks kõnelemine ärilistest asjadest lihtsalt kuritegu.“

„Würst, teie olete parandamatu.“

„Ma ei mõtlegi end parandama hakata. Ütelge mulle, kas võiksite minu nimel paluda härra Sommerit, et ta teeks mulle seda au ja tuleks süia Grand Hotelli minuga õhtust sööma?“

„Suure heameelega.“

„Täna teid. Nõnda siis, ootan teda siin täna õhtul kell 10. Rohkem ma ei julge teid enam tülitada.“

„Juba?“ kuulis ta telefonitorus näitlejanna pettunult kõlawat häält.

„Rahjaks ma pean minema. Mind ootab tähtsatele läbirääkimistele Mehhiho saadik.“

Õhkega pani näitlejanna telefonitoru kääst, helistas siis uuesti filmiühingu direktorile.

„Hallo! Siin Beatrice Trauberg!“

„Ah teie! Mul on au. Milles asi seisab? Nii hilisel õhtutunnil mind kutsuda välja, seal peab teil küll olema põhjust.“

„Muidugi on. Mul on teatada teile tähtis uudis.“

„Laduge ette. Pölen otse karsitusest.“

„Kõigi märkide järele meie saame varsti hakata väntama „Draamat magamisvagnis“.“

„Mis te räägite?“

„Seda, mida kuulete.“

„Kõnelge ometi selgemini.“

„Kas teate, kelles mul õnnestus äratada huvi meie ettevõtte vastu? Tema hiilgus Alfonso de la Croce.“

„See Mehhiho würst? Ei või olla.“

„Minule eneselegi näib see uskumatuna, ja ometigi see on nõnda. Muidugi tunneb ta selle vastu huvi ainuüksi minu pärast. Minu heaks ta on valmis tegema kõik.“

„Soovin õnne. Kõneldakse, ta olewat põhjatu rikas?“

„Ja kuidas veel. Tema varandust hinnatakse mitmesajale miljonile dollarile. Kui palju tal on paleesid, võiduratsutamise hobuseid, jahklaewu, autosid, jahilosse. Ta lööb üle kõik Euroopa miljonärid. Ja milline õhentsmen ta on! Millised peened kombes! Pealegi nii ilus nagu Apollo!“

„Ja teie olete, nagu näha, päris tõsiselt armunud temasse.“

„Sooviksin näha seda naist, kes ei armuks temasse juba esimesest pilgust. Kuid jätame selle jutu. Helistasin teile asja pärast. Tema hiilgus avaldas valmisolekut täna õhtul võtta teid jutule Grand Hotellis, kus ta peatub. Ta kutsub teid sinna õhtusöögile. Kell kümme. Warem ta ei saa, sest tal on tähtis nõupidamine Mehhiho saadikuga.“

„Pean suureks auks enesele. Tulete teie ka sinna?“

„Ei. Würst kutsus mind küll, kuid olen hirmsasti väsinud ja tahan heita warakult woodise. Nõnda siis, ärge unustage: kell kümme. Tema hiilgus armastab väga täpsust. Olen meendumud, et saame oma filmiga nüüd varsti hakkama. Head edu teile!“

Ta ajetas telefonitoru hargile.

Direktor Sommer langes telefoni juures leentooli. Waata, kus lugu. Tema hiilgus... Muinasloomiselt rikas... Mitusada : iljonit dollarit... Kõit see on nagu unelm. Üldse ta ei waata eriti tõsiselt selle kinotähe lobi-
semisele, kuid siin on nähtawasti asi siiski tõsine. Niisuguste asjadega
Beatrice naljatama ei hakka. Pealegi würst on kutsunud tema, direktori,
eneise juurde õhtusöögile. See on juba tõsiasi, mis näitab, et see Mehiko
naabob on tõepoolest asjast huwitatud."

Direktor Sommer waatas kella ja hüppas toolilt: Juba oli 35 minu-
tit üheksa peal, kuid täpselt kell kümme ta pidi olema Grand Hotellis.

Ta hakkas rutuga rüütuma. Raua aega enam ei olnud tal sellist üle-
wat meeleolu. Nagu oleks ta korraga kümme aastat nooremaks muu-
tunud.

Täpselt kell kümme helistati Grand Hotelli büroost „tema hiilgusele“,
et teda ootab salongis direktor Sommer.

„Las ta ootab!“ wastas Alfons.

Direktorit otsekohe wastu wõtta, see tähendaks alandada enese ja fogu
Mehiko lugupeetawust. Tarwis oli lasta teda oodata wähemalt weerand
tundi.

Ta istus mõned minutid mugawalt leentoolis, tõusis siis sealt, kõndis
mitu korda tuba mööda, astus akna juurde ja wahtis wiinu wälja täna-
wale. Siis ta waatas kella: ainult 11 minutit kümme läbi. Tuli direk-
tor Sommerit weel lasta oodata 4 minutit. Et aega wiita, Alfons hakkas
lehitsema üht piltidega ajakirja, mis seisib laual.

„Nüüd wõiks wahest minna,“ lausus ta wiimaks enesele.

Waadates end peeglis, ta jäi enesega rahule. Frakk istus laitmatult,
nagu walatud. Rõgu tema kaju oli wäga esinduslik ja mõjuv.

Würst Alfons De la Croce ilmumine Grand Hotelli söögisaali äratas
seal suurt sensatsiooni. Kelnerid ja ärijuht, uffe juures reas, wõtsid teda
wastu aupaklikkude kummardustega. Härrad ja daamid, kes istusid lau-
dade taga, pöörasid nagu käskluse peale temale oma pilgud täis uudishimu.
Ta tundis end tõesti tähtsa isikuna ja kuningliku kõnnakuga, heites armu-
likke pilke nii paremale kui wajakule, ta sammus läbi saali tema jaoks
määratud laua juurde.

„Käsite kutsuda siia direktor Sommerit?“ küsis ärijuht.

„Aga kus ta on?“

„Härra direktor ootab salongis.“

„Ah jaa, unustasin täiesti. Jaa, olge lahked, paluge ta siia.“

Mõned minutid hiljem direktor Sommer surus soojalt „tema hiilguse“
kätt.

„Uskuge, teie hiilgus, ma mõistan hinnata minule osutatud kõrget au.“

„Õtse ümberpöördult, see on minule suureks auks, härra direktor. Olen
alati sügawa austusega suhtunud kunstise, mille teenistuses teil on au
seista.“

Nad istusid lauda. Uue tuttawa wälimus ja peened kombes otse hãm-
mastasid direktorit. Wiimane oli harjunud küll ilusate näitlejatega, kuid
„würstis“ leidis midagi elegantset, peent, mida ei olnud leida ühegi kino-
tähe iures. „Dshentlmen sõna parimas mõttes,“ mõtles endamisi direktor.

Kelnerid hakkasid pakkuma roogasid. Direktor ei sünnud peagu midagi,

ta vaatles ainult naudinguga seda, kuidas sõi „tema hiilgus“. Igas tema shestis, igas liigutuses, ka selles, kuidas ta käsitas nuga ja kahvlit, oli ime- taolisi elegantsi. Ja kuidas ta veel jõi, kuidas võttis klaasi ja tõstis huultele! Ei, isegi kõige kuulsamad, põhjalikult väljaõpetatud kinotähed, kes esinevad kõrgema seltskonna esindajate osas, seisid kaugel sellest õhgent- menist kaugetest ookeanitagustest maadest.

Alfons sõi ja jõi ilma ruttamata, kõneles ilmast, Euroopa kultuurist, igasuguste eksootiliste maade looduslikust ilust, kuid esialgu ta ei lau- sunud mitte sõnagi sellest asjast, mille pärast ta oli kutsunud direktori õhtu- söögile.

Direktor aga ei julgenud jutulõnga juhtida küsimusele, mis oli temale elulise tähtsusega, ja ootas.

Wittmaks, kui oli toodud kohw ja pakutud sigareid, Alfons naaldus toolileenile ja lausus:

„Nüüd, härra direktor, võime kõnelda asjast enesest. Kuulan teid.“

„Täna teid tähelepanu eest, teie hiilgus. Meie võluv näitlejanna Beatrice Trauberg avaldas arvamist, et teie võiksite wahesti olla huvita- tud filmist, mida meie tahame hakata wõtama ja millele anname nimeks „Draama magamismugunis.“

„Jaa. Awameelselt ütelda, ärilised ettevõtted ei huvita mind põr- mugi, kuid siin on tegemist nii wäikese asjaga. Mul oli lihtsalt soov teha midagi head sellele tööpoolest wõluriale . . . kuidas ta nimi nüüd oli?“

„Beatrice Trauberg.“

„Jaa, sellele wäga kaunile Beatrice Traubergile. Niipalju kui minul teada, filmi valmistamiseks puudub teil ainult wiiskümmend tuhat marka wõi midagi sarnast.“

„Täiesti õige, teie hiilgus. See summa ei ole muidugi kuigi suur, kuid ma olen juba kulanud kaunis palju ja selle summa muretsemine teeb mulle praegusel hetkel raskust.“

„Kui suur on kogu filmi eelarwe?“

„400.000 marka. Wõin asjasse paigutada 350.000. Ateljee üür, rekwiisidid, tasu näitlejatele, statistidele, näitejuhile, kino-operaatorile ja muud, selleks kõigeks on mul raha olemas. Puuduvad ainult veel kaks head „tähte“ peamiste osade jaoks, üks mees- ja üks naisnäitleja. Aga teie teate ju ise, teie hiilgus, kui nõrklikud on nüüdsel ajal filmitähed.“

„Kummalegi 25.000 marka?“

„Just nii, teie hiilgus.“

„Õh . . . see ei ole ju iseenesest kuigi palju. Sellise tühise summa pä- rasti ei ole tõesti tarwis pead murda.“

Direktor Sommer waatas temale lootuse ja ootusega. Mõttlikult Al- fons saatis lae poole paar suitsurõngast.

„Waadake, mis,“ lausus ta. „Beatrice Traubergile ma maksan hom- me juba wälja 25.000 marka, nõnda et sellega oleks asi korras. Mis aga puutub tema partnerisse, siis partneriks hakkab mina. Muidugi kui teil midagi ei ole selle wastu.“

„Teie ise, hiilgus?“

Pärani filmil direktor waatas temale otja.

„Jaa, mina. Miks siis ka mitte? See valmistaks mulle suurt lõbu.“

Teadagi ei ole mul kunagi tulnud filmis esineda, kuid arvan, et saan sellega hakkama — wähest mitte halvemini kui mõni patenteeritud „täht“, lihandas ta naeratades.

„Ma ei kahtle selles, teie hiilgus. Ja ma oleksin õnnelik. See oleks mulle suureks auks. Teie osawõtt kindlustaks filmile ennekuulmatu menu.“

Ta pea töötas palawikuliselt. Ja kordaminek oleks kindel. Milline sensatsioon: Würst Alfonso De la Croce peaosas! Muinasjutuliselt rikas, ilus mees, wälimus ja peened kumbed sellised, et jätab iga „tähe“ enese kõrwal täiesti warju. Wõimalik wähest küll, et ta laulda ei mõista, kuid sellest ei ole wiga — tema asemel laulaks siis mõni teine. Publik ei märkagi seda.

Nagu aimaks dieti oma lauakaaslaste mõttekäiku, Alfonso lihandas:

„Pean teile ütleva, et üldist arwamist mööda mu hääl ei ole just halb. Ka klameril ma mõistan mängida kaunis kenasti.“

„Teie laulate ja mängite, hiilgus?“

„Jaa. Loodan, et ma ei riku ära teie filmi. Minule aga oleks see wäikeseks meelelahutuseks, teatavas mõttes wahemänguks.“

Würst tegi tagasitõrjuwa käeliigutuse: Argem raisakem sentimentaalsete sõnadega ilmaaegu aega.

„Waadake mis, härra direktor: Luban enesele homme hommikul kell 10 külastada teid teie büroos, et üksikasjadest lähemalt kõnelda.“

Ta pani salwrätiku lauale ja tõusis toolilt, andes sellega mõista, et audients on lõpetatud. Direktor Sommer tõusis samuti kähku.

4.

Kui „tema hiilgus“ oma külalise saatel wäljus saalist, asetufid kelnereid wäljakäigu juurde jällegi ritta ja saatsid teda aupaklikkude kummardustega, kuna teised külalised, eriti daamid, kawa veel kõnelesid wõlurast Mehisiko printsist, kes inkognito reisib Euroopa maid mööda.

Tõudnud üles oma tupp, Alfonso riietus lahti, asetab fraki ja triiksärgi toolile, pani lakk-kingad sinna kõrwale maha, lipsas ise teki alla woosisse ja kutsus helistades toatüdrukku.

„Wiige nüüd need asjad kõik jälle ilusasti tagasi endisesse kohta,“ ütles ta, „ja suur tänu teile, armas laps! Homme te saate kingituse kätte, mis ma lubasin teile.“

Pikkamisi Luise wõttis tualettefemed ja jäi wiimaks kõheldes ukse juurde seisatama.

„Head ööd, kallid laps! Olete muidugi pööraselt wäsinud pärast pikka tööpäewa siin. Peaksite nüüd hästi wälja puhkama. Nägemiseni, homme!“

„Head ööd, teie hiilgus!“

Kui toatüdruk sulges ukse, Alfonso kustutas tule ja sirutas end mõnudes pehmeil padjul.

Ta oli enesega täiesti rahul. Tema esimene päew selles wõõras, temale täiesti tundmatus linnas möödus tõepoolest päris hästi. Minult wiisteist tundi tagasi ta oli wäljunud raudteejaamast ilma ühegi pennita taskus, täiesti tühja kõhuga, ilma et ta oleks teadnud, kuhu oma pead

panna, ja nüüd? Nüüd ta lamab suurepärases woodis, ühes kõige peene-
mas pealinna wõrastemajas, pärast peent õhtusööki kallite weinidega. Ta
oli selle lühikese aja sees suutnud sõlmida häid tutwusi, awanud enesele tee
ekraanile, kindlustanud enesele sõpruse filminäitlejanna poolt, kes on näh-
tawasti armunud temasse ülepeakaela. Hotelli garaashis seisab selle daa-
mi uhke tõldauto ja kui ta soovib, võib ta kasutada ka tema willat, wahest
isegi tema jookswat arwet, mis tal kindlasti on pangas olemas.

„Ei, see oleks juba kelmus,“ lausus ta enesele. Seda ei ole tal sugugi
tarwis teha. Tema mängib puhasti mängu. Küll ta juba oskab muretseada
enesele raha, nii palju kui kulub. See asi ei tee temale raskusi.

Selliste mõtetega tema hülgus würst De la Croce jäi magama ja ma-
gas õiglase und.

Järgmisel hommikul ta tõusis wäga wärskes ja erkas meeleolus, sel-
lise tundega, nagu oleks teda ootamas mingi suur rõõm.

Allastatud akna-eesriietele waatamata päike puistas toa üle kirka wal-
gusega. Wäljast tänawail kostis trammi pöörin ja autode tuututamine.
Päew oli ammu juba alanud.

Mida toob ta enesega kaasa?

Alfons hüppas woodist, wöttis kähku wanni, riietus ja helistas.

Samal hetkel astus sisse Luise. Nähtawasti ta oli oodanud ukse juu-
res, wahest juba ammu.

„Tere hommikust, teie hülgus.“

„Tere hommikust, kaunitar. Noh, kas oled nüüd rahulik. Waata, kõik
läks hästi. Su kartus oli ilmaaegne. Raiu enesele kord kõwasti pähe:
Kunagi ei ole tarwis karta. Tuleb astuda julgelt edasi ja põlastawalt
lükata jalaga teelt kõrwale kõik takistused. Minult nõnda saab elus edasi
jõuda ja omandada enesele wäärilist kohta, mitte aga aralt ja häbelikult
seistes kusaqil nurgas. Said aru?“

Luise sai sellest aru wähe, kuid Alfonsi sõnad täitsid teda julguse ja
rõõmuga. Ta südamel hakkas nii kerge ja ta tundis, kuidas ta on wal-
mis tegema kõik. Kui see mees käskis praegu teda warastada puhtaks
mõnd hotelli külalist siin teisel korral, ta teeks seda ilma wähimagi kõh-
luseta.

Kuid selle asemel Alfons käskis teda tuua einet.

„Too hommikueine mulle ise. Utle seal kelnerile, kelle käes seisab eine
toomine, et mina olen nõnda käskinud.“

Luise, uhke ja õnnelik, ruttas koha kasku täitma.

Alfons lõpetas oma tualeti, waatas end peeglis ja jäi enesega rahule,
nagu alati.

„Peaksin weel muretsema enesele paar ülikonda,“ lausus ta enesele.

„Kui asud nii kõrgel seisukohal, ei wõi ju ometi hommikust õhtuni joosta
ümber ühes ja samas ülikonnas. Noh, pole wiga, küll tuleme sellega
toime.“

Kutuga einestanud, ta helistas telefoniga ja käskis tuua ette auto, mis
näitlejanna poolt oli temale lahkesti antud kasutada. Siis ta sammus
trepist alla, saadetud aupakklikult hotelli teenijaskonna poolt, istus wäljas
autosse ja sõitis minema.

Südalinna tänawail ta sõitis aeglaselt, waadates terawalt waateafnaid.

Uhe walmisrüiete-kaubamaja ees ta seisatas. Kaupluse omanik, kes nägi uhket tõldautot, wõttis teda wastu wäärilise aupakikkusega.

„Millega wõin teid teenida?“

„Üks minut!“ wastas Alfons. „Täiesti läks meelest ära. Ma pidin ju kõigepealt telefoneerima.“

„Telefon seisab teie käsutuses.“

Alfons astus telefonikappi, mille juures ta meelega jättis ukse praod-
kile, nõnda et kaupluse omanik wõis kuulda iga tema sõna.

„Hallo! Barbarossa 86.965. Tänan! Direktor Sommer? Terwist! Rõneleb würst De la Crocce. Tahtsin hoiatada teid, et ma jään natuke hiljaks. Saatkond korraldas minu auks lõnshi ja teadagi ma ei wõinud põikuda sellest. Tjah, kella kolme paiku. Head aega!“

Ta asetab telefonitoru hargile, wõttis siis uuesti toru kätte ja helistas.

„Hallo! Ühendage, palun, Grand Hotelliga... Tänan. Grand Hotell? Siin würst De la Crocce. Kui mulle helistab krahwinna Wachau-Dbnitz, siis ütelge temale, et minul ei ole kuni õhtuni minutitki waba aega. Helis-
tagu kella 9 paiku.“

Kaubamaja omanikku täitis üha suurem aukartus.

„Loodan, et teie hülgus arwab heaks waadata natuke mu kauplust,“ ütles ta, kui Alfons astus telefonikapist välja. „Meil on rikkalik walik. Olen weendunud, et teie hülgus leiab siit oma maitse järele midagi.“

Alfons otsis ja walis kawa, kuni wiimaks ütles:

„Oigu, need kolm ülikonda siin, hele, hall ja pruun, saatke nad minule Grand Hotelli. Würst De la Croccelle. Praegu ei ole mul aega. Saan passida neid selga alles homme hommikul. Siis ma ütlen ka teile, kas nad sobivad.“

„Palun, olge nii lahke, teie hülgus, seisan täiesti teie teenistuses. Üli-
konnad saadetakse otsekohe teile Grand Hotelli. Würstile?..“

„De la Crocce.“

„Kuulan.“

Kui Alfons Berliini tänawaid mööda sõites jõudis tagasi hotelli ja läks oma tuppa, seisid kolm ülikonda seal juba ees.

„Kaubamajast saadeti,“ teatas Luise, kes kogu aeg oli oodanud tema tagasi jõudmist.

Tütarlapse suured silmad olid seekord aga murelikud: Wististi würst rüetub otsekohe ümber ja läheb jällegi välja. Ja teda saab näha wäga harwa.

Ta ei efsinud. „Würst“ patutas lahkesti teda põsele ja hakkas saatma teda toast välja.

„Teie hülgus sõidab jällegi ära?“ küsis ta kurblikult.

„Jah. Mul on hädaline asi. Pean ostma ühele armisale tütarlapsele kingi, mille lubasin temale anda.“

Ta pani kaupmajast saadetud halli ülikonna selga, mis sobis temale hästi, ja sõitis Beatrice Traubergi juurde.

Wiimane wõttis tema wastu warjamatu rõõmuga.

„Dotasin teid suure igatsusega. Miks teie ei helistanud mulle hommikul?“

„Ei tahtnud äratada teid. Gelistasin teid leida eest täiesti puhana, wärskena, nagu maikuu hommik.“

„Ja olete nüüd pettunud?“

„Sugugi mitte. Olen mõlutud.“

„Ah, wüürst. Ma ei ole nii lapsik, et mõtta tõsiselt teie komplimente. Ütelge parem, kuidas teie magasite õõsel?“

„Magasin puhta südametunnistusega inimese rahulikkude und.“

„Ja teie südametunnistus on tõesti puhas?“

„Vähemalt teie suhtes. Täitsin teile antud lubaduse ja kõnelesin direktor Sommeriga.“

„Jah, ma tean.“

„Juba?“

„Direktor telefoneeris mulle ja andis edasi teie kõneluse sisu. Kõigepealt ta on teadagi mõlutud teist.“

„See mõlu ei maksa liiga palju. Kõigest 50.000 marka ainult!“

„Kui paha teie olete, wüürst. . . Jah, härra Sommer teatas mulle, et teie olete suuremeelselt valmis ajama meie asja joonde ja koguni. . . nõustunud ise esinema filmis. See on minule nii meeldiwaks üllatuseks.“

„Kas teie siis ei karda, et rikun teie filmi ära?“

„Taewas hoidku, wüürst. Oise ümberpöördult: Teie annate filmile erilise mõlu ja muidugi warjate mind täiesti.“

„Ei ole minu harjumustes hakata waidlema daamidega, eriti nii weetlematega, kuid teie lubate wististi mind selles küsimuses jääda oma arwamise juurde.“

„Istunud toolile, ta mõttis taskust tsheki ja ulatas selle majaprouale.“

„Mis see siis on?“ küsis Beatrice imestades.

„Tsheki teie nimele. . . 35.000 marka. See on teie honorar esinemise eest filmis. Mina kui alles õpik lepin ise wiiteistkümnega tuhandega. Kõrku teeb see 50.000 ja nõnda ei ole direktor Sommeril tarwis astuda eelarwe piiridest üle.“

„Wüürst, teie olete väga suuremeelne. Isegi üleliia. Seda ma ei wõi wastu wõtta. Meie mõlemad peame saama kumbki 25.000.“

„Aga. . . eelmise filmi eest teie saite ju 30.000 marka. Ei oleks õiglane maksta teile nüüd vähem.“

„Kui teie nii tungiwalt just nõuate. . . Aga rohkem kui 30.000 ma ei wõta milgi tingimusel. Ma näitan teile, et mõistan olla ka kindel. . . isegi teie wastu.“

„Ma ei saa ju nüüd ometi tsheki ümber kirjutada!“

„Seda ei ole tarwiski. Annan teile lihtsalt 5000 marka tagasi.“

„Kordan: daamidega, pealegi nii mõlumatega, nagu jeda olete teie, ma ei ole harjunud waidlema. Allistun. Tshke minuga, mis soovite. . . Nagu näete, tsheki on kirjutatud tähtpäewaga 15. september. Enne seda tähtaega mul ei leidu sel määral wabu summasid, sest käesolewal kuul olen isegi juba kulutanud rohkem kui oleksin tohtinud. Mu isa hoiab mind raudsete pihtide wahel, kuigi ma ilma selletagi katsum wõimalikkult olla kokkuhoidlik. Eelmisel kuul ma kulutasin küll koguni tühise summa, ainult 70.000 dollarit, ometi ta leidis, et seda olewat palju.“

„Tühine summa!“ naeratas näitlejanna. „Minult 70.000 dollarit kuus! Tõepoolest, wüürst, teie olete wähenõudlik. Tähendab, tsheki on märgitud 15. septembriga?“

„Jaa. Enne seda tähtaega teie ei saa tshekiiga raha.“

„Kui kohutaw. Waheajal ma wõin ju kas wõi nalga surra.“

„Dleksin esimene, kes libedasti nutaks teid taga.“

„Tõesti?“

Ja nihutas end Alfonsole lähemale ja waatas temale armsalt otse. Pooledi awatud huuled nagu otsisid armsama suud. Denalt pani Alfonso oma käed tema ümber — laisutus ja pikk suudlus.

„Meie hakkame juba oma osasid harjutama, eks ole?“ tähendas Alfonso naeratahes. „Muide, kas „Draamas magamismagunis“ tuleb suudelda palju?“

„Eegi liiga palju. Kardan, teie ei talu seda.“

„Mind te kohutada ei saa. Olen maailmas juba mõndagi näinud.“

Lõuna paiku nad sõitsid kahekesi direktori juurde, kes kärsitult ootas neid. Beatrice Traubergi ta wõttis wastu suure lillekimbuga wärsketest roosidest.

„Teie olete läinud nooremaks ja ilusamaks,“ ütles ta, suudeldes näitlejanna kätt, ja lisandas sealsamas salapärase sofistamisega: „Wististi armunud!“

„Kaasmängijasse näitelawal ei armu keegi,“ wastas see naeratuslega.

Sealsamas oli ka näitejuht, keda direktor esitles Alfonsole. See oli wäheldast kaswu wilgas mees suurte sarwprillidega.

Nad istusid ümmarguse laua ümber.

„Kõik on juba korras, härra direktor,“ alustas Alfonso ilma pikema sisesejuhatusega. „Proua Trauberg sai oma honorari juba kätte.“ Wiimane noogutas jaatades pead. Alfonso jatkas:

„Honorari minule wõite samuti pidada tasutuks ja kirjutada arwe raamatuse kuluks alla. . . Proua Trauberg sai 30.000 ja mina — 20.000.“

„Aga teie hülgus,“ tahtis direktor protesteerima hakata, mina mõtlesin, et teie saate kumbki oma 25.000.“

„Proua Trauberg ületab mind ja wäärib kaugelt rohkem. Ja ma mõtlesin just nõnda jaotada tema ja enese wahel eelarwes meie kahe jaoks ettenähtud summa, 50.000 marka. Nõnda teie wabanete raha otsimise murest, et tasuda honorari esimesele näitlejannale ja tema partnerile.“

„Palun teid, hülgus, wõtta wastu mu sügawaim tänu,“ lausus direktor südamlikult. „Nüüd aga, kui lubate. . . Wäike formaalsus. . .“

Ja pani lauale kaks dokumenti ja oma täitesulepea.

„Lepingud?“

Alfonso las kis oma filmad kiiresti libiseda üle paberite, tõmbas sealt maha arwu 25.000, mis oli kirjutatud Traubergi nimele, ja kirjutas selle asemele 30.000.

„Nüüd peaks olema kõik korras,“ tähendas ta. „Wõime kirjutada alla.“

Wiisakalt ta nihutas paberi oma tulewase kaasmängija ette ja ulatas temale täitesulepea. Pärast proua Traubergi kirjutas ka tema oma nime lepingule alla: „würst Alfonso De la Croce.“

Härra Sommeri korraldusel tõi teener kandikul wahuweini ja neli klaasi.

„Nüüd peame tegema liike!“ hüüdis direktor. „Draamale magamismagunis“ head menu, ilusaid loorbereid tema hülgusele würst De la Crocele ja elagu meie wõluw primadonna!“

„Elagu!“

„Elagu!“

Kõik löid klaasid kokku ja jõid. Direktor ja näitejuht surusid südamlikult Alfonsi kätt. Nad olid kindlad, et tema saab haruldaselt suure menu osaliseks.

„Meie mõistlejad lähewad nüüd kadepusest kas wõi lõhki,“ tähendas direktor ja hakkas rõõmsasti naerma.

„Millal teie hiilgus saab mahti afuda tööle?“ julges näitejuht küsida.

„Kas wõi homme. Mida warem, seda parem.“

„Wäga armas. Teil tuleb kõigepealt tutvuneda oma osaga. Lubage, et ma annan selle teile kätte. Proua Traubergil on oma osa juba käes.“

„Tänan.“

Alfons wõttis käpikirja ja andis Beatricele filmadega märku: aeg on minna!

Nad jätsid jumalaga ja lahkusid.

„Noh, mis ütlete teie nüüd, pagan wõtku?“ hüüdis härra Sommer wõidukalt, pannes oma raske käe kuiwetu näitejuhi kidurale õlale. „Mis teie arwate mu uuest soetusest?“

„Nojah, seekord on teil olnud õnne. Säärase paarikesega me walmis-tame nüüsguse filmi, et kõik ajawad filmad ja suud pärani. Würstis peitub kahtlemata wäga andekas näitleja.“

„Aga kes awastas tema? Mina!“

„Niipalju kui minul teada, pidi tema awastajaks olema proua Trauberg.“

„Kuid mina olin see, kes tõmbas tema meie ettewõttesse. Ma wotan veel tema peale patendi.“

Ta tühjendas klaasi ühe sõõmuga.

„Suudate kujutella, kuidas nüüd panewad kihama kõik need härrad sealt „Põhja Tähest“, „Aurora“st, „Alemaaailmest filmist“? Ja küll te saate veel näha, menu ületab kõik ootused. Meie peategelase nimi üksi juba lööb suuri laineid: würst Alfonso De la Croce! See ei ole teil mõni Meier, Schulz wõi Müller...“

5.

Beatrice istus oma autos Alfonso kõrwal, kes juhtis. Nad sõitsid filmistuudiosse, kus Beatrice näitas temale kõik, mis wõis hurvitada teda.

„Siin ongi siis see koht, kus walmistatakse loorbereid,“ tähendas Alfons.

„Ja kus würst De la Croce astub teele, mis wiib ülemaailmsele kuulsusele,“ wastas Beatrice.

Stuudios wõeti Alfons wastu sügawate kummardustega ja suure uudishimuga. Rogu suurt hoonet mööda lewis kulutulena teade, et ühing on soetanud enesele haruldase „tähe“. Kõik sattusid erutusse, eriti naised. Siit ja sealt kuuldus unistawaid hüüdeid:

„Mehhiko Krööfus!“

„Muinasloomiselt rikas!“

„Ihus nagu Apollo!“

„On sellel Traubergil ka õnne!“

„Tahaksin teada, mis see miljonär leiab temas?“

„Kõnelkaste, ta tahtvat osta ära terve meie filmiühingu.“

Kaua ei suutnud sel päeval rahuneda waesed masinapreilid ja teised naisametnikud. Küll on mõnedel õnne! Nemad aga peawad siin wiletsate pennide eest istuma kas wõi küüru selga.

„Kuhu nüüd?“ küsis Alfons, istudes uuesti autotüüri taha.

„Panka,“ wastas Beatrice ja juhatas teed, kuidas sinna sõita.

„Kas ta wiimaks ei kawatse seal esitada minu tšhekti?“ mõtles Alfons teatava rahutusega. „Ei, seda ta küll ei tee. Selleks ta on liiga armunud minu ees, et ühel ehk teisel wiisil awaldada minu wastu oma umbusaldust. Pealegi ei näi asi sugugi sarnasena, nagu wajakst ta praegu raha.“

Kui nad peatusid panga ees, Beatrice palus teda oodata natuke ja läks sisse.

Restis kaunis kaua, kuni näitlejanna astus panga massiivsest wasega ülestõõdnud uksest jälle wälja. Wiimaks ometi. Alfons hingas kergemini.

„Andesta, armsam, et lastsin sind oodata nii kaua!“ ütles Beatrice, hakates järsku teda sinatama. „Olgu sul teada, et panga direktor on mu suurimaid austajaid ja igakord, kui ma tulen siia, leiab ta alati terve hulga igasuguseid asju, mida ta tingimata tahab jutustada mulle. Ka praegu pääsesin ainult suuri waewu sealt tulema.“

„Kas sa näe! Sinul on ju nii palju neid austajaid,“ läks ka Alfons „sinale“ üle. „Minusugune läheb wiimaks weel armukadedaks.“

„Sinul, mu armsam, peaks küll olema palju rohkem austajaid kui minul. Igatahes meie oleme tasa.“

„Eks me saa edaspidi näha... Kuhu nüüd minna?“

„Kui soowid, wii mind koju. Pean oma osa kallal natuke töötama. Oleksin aga väga rõõmus, kui sa leiaksid mahti astuda natukeseks ajaks minu poole sisse.“

„Praegu on see kahjuks wõimatu, kallid. Olen määranud kohtamise Mehiko saadikule.“

Waewalt olid nad sõitnud panga juurest minema, kui Beatrice pistis temale midagi taskusse — suur pakf paberiraha.

„Mis see siis on?“ hüüdis Alfons imestudes.

„Sinu 5000 marka, armsam. Sa kirjutasid mulle tšhekti 35.000 margale, kuid rohkem kui 30.000 ei ole mul õigust saada. Annan sulle tagasi, mis kuulub sinule.“

„Ja selle tühise asja pärast sa sõitsid pankra?“ hüüdis Alfons teeseldud etteheittega.

„Tean, armsam, et kõik need asjad, kus rahaga tegemist, on sinu silmis täiesti tühised. Imestada selle üle ei tule: Kellel sellised põhjatud rikkused käes, selle juures kaotab raha oma tähtsuse.“

Kui ta ainult oleks aimanud, millise määratu suure tähtsusega olid nüüd Alfonsile need 5000 marka.

Ilkagi pidas Alfons tarwilikuks tänada teda.

„Sinu tähelepanu liigutab mind sügawasti,“ lausus ta ja suudles näitlejanna kätt.

„Wahest astud sa fiiski minu poole sisse, kas wõi paariks minutikski?“
Kutsus Beatrice.

Alfons jäi mõtlema. Muidugi oleks wäga kena istuda tema juures mugawas villas pool tundi, kuid siin tuli karta, et nende suhted wõiwad omandada liiga intiimse laadi. See aga ei olnud Alfonsil soovitatav, wä- hemalt esialgu mitte. See daam ei tohtinud saada liiga kerget wõitu tema üle. Üldse ei wõi naistele anda liiga suuri awansse ega joosta nende juurde esimese kutsumise peale. Ja ta lükkas kutse tagasi.

„Ma ei saa, kallim. Meie saadik on juba wana mees ja lasta teda oodata, see ei ole wiisakas. Kui just soovid, wõin sõita sinu juurde kella 5 teele.“

Soominud Beatricele head päewa, Alfons sõitis lähima telefoni- automaadi juurde ja kutsus wälja restoran „Mercedesi“ ärijuhi.

„Kõneleb Mehiko saatkonna wanem nõunik. Kas eile arwas heaks teie juures lõunastada würost De la Croce?“ küsis ta.

„Just nõnda. Looban, et tema hülgus jäi lõunaga rahule.“

„Jaa, seda küll. Kas saatsite juba tema arwe ära süia saatkonda?“

„Weel mitte.“

Sel juhul saatsi see arwe mitte saatkonda, waid otse tema kätte, Grand Hotelli. Würost tahab igal tingimusel ise tasuda oma arwe.“

„Wäga hea.“

Hotelli jõudis Alfons tagasi, suur hull pakke kaasas. Astunud oma tupp, ta helistas ja kutsus toatüdrukku. Luise oli waheajal teinud enesele uue ilusa soengu ja oskamatult wärwinud huuled punaseks. Wõis otsekohe näha, et ta oli end ehtinud tema jaoks. Alfons waatas teda ja wangutas pead.

„Astu lähemale, mu laps!“

Luise tegi seda ja waatas temale otse oma suurte lapsesilmadega täis truudust. Sõnagi lausumata Alfons pühkis räituga tema huultelt wätwi ära. Tüdruk läks näost sama punaseks, nagu olid seda olnud tema wär- witud huuled.

„Ara tee seda enam, mu laps!“ noomis Alfons. „Minult need naised wõjavad wärwe, kellel endil puna enam ei ole. Sinu huuled on wärsked nagu õunad ja palawad nagu su süda. Nemad ei waja kosmeetikat. See wõib neid rikkuda aina.“

Ta embas tüdrukut ja waatas otse temale filmi. Luise punastas weelgi rohkem ja tema filmadesse tekkisid pisarad.

„Ai, ai, kui paha! Nii suur tüdruk juba — ja nutab. Mis sul on?“

„Ma — ma ei tea seda isegi,“ wastas ta kogeldes, läbi pisarate. „Terwe õõ ma ei saanud filmagi kinni. . . Ikka mõtlešin ainult teist.“

Esimest korda oma elus Alfons nägi enese ees lihtsa, kawalufeta tüdrukku ehtsat, wõltsimatut armastust. Ara hellitatud, niinimetatud kõrgema selts- konna ja pooleilma daamide lemmik, ta nagu ei märganudki teenijaid, liht- said tüdrukuid lumivalgete põlled ja tanukestega. Kui palju oli neid liiku- nud tema filmade eest mööda esmaklassilistes hotellides igasuguste laius- kraadide all. Ta teadis ainult seda, et nemad puhastawad tema riideid, hoiawad korras tema toa ja osutawad temale loendamatu palju wäikesi teeneid. Kui ta lahkus hotellist, tegid nad reveransi ja sirutasid käe joot-

raha järele. See oli kõik, mis ta nendest teadis. Et niisugused võivad ka sügavalt tundlikud olla, palavalt armastada ja meeta unetuid öid, seda ei tulnud temal mõttessegi.

Tal hakkas Luisest kahju. Ta silitas tema lõuga ja sõnas lahkelt:

„Ole ometi mõislik! Ära enam nuta ja dösel maga rahulikult. Oled alles liiga noor uneta ööde jaoks. Sääh, siin on sulle lubatud kingitus lohutuseks.“

Alfons avas kartongi, võttis sealt wälja kalli pitsidega süükleidi ja näitas seda Luisesele.

„Noh, mis sa sellest arwad?“

Imestudes tüdruk ajas oma filmad pärani.

„See on minule?“

„Aga kellele siis? Muudugi sinule. Oled selle pälvunud täiesti.“

Ilmo et ta tüdrukule oleks andnud mahti tänadagi, ta pistis temale kartongi ühes kleidiga wägisi kätte ja tõukas ta siis õrnalt uksest wälja.

Siis ta pani enesele pruuni ülifonna selga, jalutas natuke linna mööda ja sõitis siis Beatrice juurde teele.

„Jällegi uus ülifond,“ hüüdis see. „Magu näha, wead sa enesega kaasas terve magasinini walmisrüüdeid.“

Järgmisel hommikul tuli tõepoolest Alfonsi juurde äriteenija sellest kaubamajast, kust temale oli saadetud kolm ülifonda.

„Loodan, et nad sobisid teie hülgusele.“

„Kahjuks mitte,“ wastas Alfons. „Wõite nad wiia tagasi.“

Kuid märgates, millist rufuwat mõju see awaldata kaubamaja esindajale, ta ruttas pehmendama lööki.

„Siiski wähest, ühe ülifonna wõiksin ehk jätta. Ei tahaks teid ilmaaegu tülitada. Waadake, see näiteks, hall ülifond.“

Sealsamas ta tasus ka hinna.

Järgmisel päewal Beatrice nägi teda juba jällegi uues ülifonnas.

„Lugesid juba?“ Beatrice näitas temale wärsket ajalehte.

Alfons laskis oma filmad kiiresti libiseda näidatud kohast üle. Lehes kirjutati, et tuntud filmiühingul „Lur“ on suurte rahaliste kuludega õnnestunud kindlustada enesele wõrratu näitleja, würost De la Crocce kaas-tööd. Würost esineb ühes kuulsa filmitähe Beatrice Traubergiga uues filmis: „Draama magamismagunis.“ Edasi wõlbi: „Näitlejate ringides ennustatakse sellele filmile, niisuguse kabe kuulsa tähe osawõtul, hülgawat menu.“

„Ka mina olen sattunud tähtede hulka!“ naeratas Alfons. „Wististi on sinu direktor hästi maksnud sellise reklaami eest.“

„Asi wäärrib ka seda. Tema saab need kulud kuhjaga tagasi. Ta teeb sinuga väga head äri. Sinu isikus ta on wõitnud enesele andeka filminäitleja —“

Alfons tegi tagasitõrjuwa shesti.

„Ära kõnele wastu!“ jatkas Beatrice karsitult. „Ma tean, et sa oled väga andekas. Seda on näha kõigest. Seda nägi juba esimene pilguka ka direktor Sommer, kellel on selles suhtes väga teraw nina. Ja ta teab, et sina oled temale suureks waraks — pealegi ei maksa see wara temale midagi. Sina maksid enesele palga ise ja ühtlasi maksid ka minule. Mitte näitleja, waid aare!“

Ta astus Alfonsi juurde ja pani oma käe tema õlale.

„Ütle mulle, oled sa rahul, et hakkad nüüd esinema minuga koos?“

„Rahul“ oleks siin liiga nõrk väljendus. Snnelik olen ma. Ja kui minust wanas eas järsku peaks tõesti saama enam-wähem rahuldaw filminäitleja, wõlgnen selle eest tänu ainuüksi sulle.“

„Et saada heaks näitlejaks, selleks on tarwis töötada kaunis palju,“ tähendas Beatrice mõttlikult. „Tean seda enese kogemuste põhjal.“

„Jaa, wõin kujutella seda. Filmikuulsuse tee ei ole puistatud kangeltsi mitte roosidega üksi. Oskaid leidub seal wähest palju rohkem kui roose.“

Beatrice tahtis weeta temaga terme õhtu ja jätta teda enese juurde ka õhtusöögile, kuid Alfons pöikus jällegi: Ta on kutsutud õhtusöögile Mehiko saadiku juurde.

Hotellis anti temale kätte nimekaart, millele oli märgitud:

Schwiel ja Ko.

Elegantseid meesterahwa walmisrüideid. — Pesu, kaelasidemeid, kübaraid. Wiimane Pariisi mood.

„Firma esindaja ootab teie hülgust juba ammu,“ teadustas teener.

„Ma ei mõista, mis ta minust peaks tahtma?“ tähendas Alfons õlgu kehitatehes. Siiski, laske ta tulla üles minu juurde.“

Paar minutit hiljem seisis leentoolil mugawalt pikutama „würsti“ ees firma esindaja aupakklikus seisangus.

„Noh, laduge ette. Mis tõi teid siia?“

„Julgen pöörda teie hülguse tähelepanu meesterahwa tualetiesemete rikkalikule walikule, mille üle meie firma wõib õigusega olla uhke. Rohkeid aastaid juba meie oleme pashudegi kuulsate kinonäitlejate hankijaks sel alal, ja kuna meie täna lugesime lehtedest, et ka teie hülgus kuulub eraani tähtede hulka, siis oleks meil suureks auks, kui saaksime hakata ka teie hankijaks.“

„Dlete kõnekunstis wäga osaw. Sellise ilukõnega wõib julgesti minna otsekohe parlamenti. Rahjuks raiskate seekord ilmaaegu oma pärle: minul on kõiki neid esemeid enam kui küllaldaselt. Olgu wähest siis paar ülikonda üleswõtete jaoks, kuid neid ma ei mõtle maksta enese taskust. Nende arwe peab tasuma muidugi filmiühing.“

„Tegi mõista, teie hülgus.“

„Wäga hea. Sel juhul ma annan teile tellimise, — kõige muu eest peate hoolitsema ise. Arwe esitage filmiühingule „Kur“.“

„Nagu teie hülgus arwab heaks.“

„Noh, märkige siis üles: õhtuülikond, üks smoking, kuus tawalist ülikonda, kolm spordiülikonda. Näib, see oleks kõik?“

„Aga pesu, teie hülgus?“

„Jaa, seda küll. Kirjutage siis: üks tosin päewasärke, siidist muidugi, üks tosin aluspesu, kaks tosinat paari soõke, üks tosin pidshaamasid, üks tosin parimaid kaelasidemeid, kaks tosinat taskurätikuid.“

„Kas üleriideid teie hülgus ei waja?“

„Ja jaa... üks ulster, üks spordimantel, üks frakimantel.“

„Ja peakatteid?“

„Ra neid lähets wahest tarwis. Kirjutage: Neli kübarat, iga sesongi jaoks üks.“

„See oleks siis kõik?“

„Jaa. Esialgu peaks sellest piisama.“

„Julgeme saata teie juurde rätsepa mõõdu wõtmiseks. Mis ajaks käsite tellimise täita?“

„Wõimalikult ruttu. Ülikonda ma soowisin saada juba neil päewil.“

„Kuulan. Saab täidetud.“

Kõpmatult kummardades „Schwiel ja Ko“ firma esindaja taganes ukse juurde ja wäljus.

Warsti pärast teda ilmus reisitarwete kaubamaja esindaja.

„Rahetjen wäga,“ seletas temale Alfons, „neid asju on mul, et ei tea, kuhu panna. Pealegi mitu mu sumadani peab neil päewil saabuma siia Wisjaborist.“

„Meilt ostawad paljud kuulsad finonäitlejad oma reisitarbeid,“ tähendas firma esindaja arglikult.

„Hm... Wahest osta midagi osa etendamiseks filmis. Mängu käigu järele mul tuleb sõita ikka ühest linnast teise. Pealegi kandub tegewus ise magamismagunisse... Dlgu siis, annan teile wäikesse tellimise, kuid isenehest mõista, maksab selle eest filmiühing „Lux“, kelle teenistuses ma lepingu läbi seisan.“

„Nagu teie hülgus soowivad.“

„Plus. Märkige siis: Üks Ameerika kapp-sumadani ja kaks wähemat sumadani, kõik seanahast.“

„Kuulan.“

Waewalt oli see esindaja läinud, kui ilmus juba kolmas — seekord habemeajamise tarwete firma poolt.

„Kui teie hülgus nõustuksid andma hea otsuse meie habemenugade kohta —“

Alfons taipas filmapilt, milles asi seisab: Temale maksetakse heameelega reklaami eest. Tarwis oli ainult ilustada natuke seda tehingut.

„Niisuguste palwetega tülitawad mind juba eilsest saadik wäga mitmesugused firmad kümnete wiisi,“ seletas ta. „Teie saate wäga hästi aru, et ma ei suuda kõiki neid palweid rahuldada.“

„Meie firma on meeeldi walmsis andma teie hülguse käsutusse teatava summa.“

„Tähendab, maksaksite minule reklaami tegemise eest raha? Ei, selle peale ma ei lähe!... Wõiksin wahest wõtta raha wastu ainult selleks, et jaotada seda oma wähemate ametiwendade, näitlejate wahel. Nende hulgas ei leidu wähe selliseid, kes kannatawad suurt puudust.“

„Nagu teie hülgus arwawad.“

Tuli ka teiste firmade esindajaid. Kõik nad taotlesid seda, et „tema hülgus“ annaks kiitwa otsuse nende toodetele: õshemperitele, trakkidele, seepidele, täitesulepeadele jne. Sel päewal Alfons tegi terve rea kaunis tulusaid tehinguid. La nõustus wõtma wastu raha mitte enese jaoks — taemas hoidku! — waid ainuüksi jaotamiseks „wäikeste ametiwendade näitlejate“ wahel.

Kui järjekord jõudis mingite patenteeritud „walgumihklite“ firma esin-

daja kätte, keeldus Alfons otustawalt teda wastu wõtmast ja kaskis teda tulla järgmisel päewal: temal olewat tarwis sõita filmiateljeesse.

Seal ootas teda juba tema kaasmängija.

„Miks ja ei tulnud minule järele?“ tähendas Beatrice etteheittega. „Sa kuidas ma ootasin sind! Mul oleks nii meeldiw olnud sõita siia sinuga koos“.

„Usu mind, armsam, ma ei saanud seda teha. Mul oli nii palju tähtsaid läbirääkimisi. Sa kujukted wististi, et elu on mulle nagu mingi pidu-päew ühtejärge, wahetpidamata. Rahjuks ei ole see kaugeutki nõnda. Pean tegema tööd. Mul on teatawaid kohustusi oma kodumaa, Mehhiiko wastu. Meie saadik ei suuda mitte üht sammugi astuda ilma minuta ja iga tühise asja pärast ta palub ikka minult näpunäiteid.“

„Sa waeneke!“

Nende kõneluse katkestas näitejuhi tugew hää:

„Palun proowile, mu härrad!“

Ja pöördudes Alfonsi poole ta küsis:

„Loodan, würst, teie tutvusite juba oma osaga?“

„Keenekest mõista.“

„Mis arwate temast?“

„Ei ole sugugi halb.“

„See rõõmustab mind. Nüüd wõtke waewaks istuda klaweri ette ja laulda klaweri saatel sissejuhatusse aaria.“

„Hea meelega.“

Ta istus klaweri ette, waatas nootidesse, wõttis katseks paar akordi ja hakkas laulma. Saates klaweril ise, ta laulis kergelt, wabalt, nagu wiibiks ta mõnes kitsas perekondlikus ringis. Tema hää oli pehme, meeldiwa kõlaga, lüüriline tenor. Otskohe ta wõttis kuulajate südamed, eriti daamide omad. Rõõmsalt waatas Beatrice teiste peale, nagu oleks selle uue „tähe“ leidmine ja tööle kutsumine täielikult tema teene.

Kui Alfons lõpetas, lajasid stuudios waljud kiiduawaldused kõikide poolt. Direktor ja näitejuht surusid soojalt tema kätt. Beatrice'il seisid rõõmupisarad filmis.

„Hämmastaw!“ hüüdis näitejuht. „Teie laulsite ju otse lehest, ilma ettewalmistuse-ta. Milline hää, milline wälenduswõime!“

Ra direktor ei olnud komplimentidega ihne. Rahulolemise tundega ta hõõrus oma käsi. Sellise kunstnikuga, kes pealegi kannab kõlawat nime, wõib uus film saarutada haruldase menu.

Käisid proowid ja üleswõtted. Näitejuht kiirustas kogu aeg ja tegi tuld taha.

„Kiiremini, mu härrad, kiiremini. Meie käsutuses seisab waewalt kaks nädalat!“

Tõepoolest, ateljee oli selle filmi valmistamiseks üüritud waid kaheks nädalaks. Seda tähtaega pikendada oli wõimatu, sest tema mõõdumisel pidi ateljee juba warem sõlmitud üürilepingu põhjal minema üle teise ettewõtte kätte. Ra kuludega tuli olla kokkuhoidlik, sest iga ülesigne päew proowe ja üleswõtteid läks maksma suuri summasid.

Pärast proowe Beatrice wiis Alfonsi enese juurde koju. Kõrwale põigelda sellest wiimane ei saanud: Ei wõi ju alalõpmata tuua wabanduseks ette tähtsaid poliitilisi läbirääkimisi.

„Mehhiko saadikule ja ohwerdad tunde, minule aga ei taha sa kinkida minutitki,“ hädaldas Beatrice haamunult.

„Ah, seda saadikut!“ lausus Alfons. „See on kõige nõudlikum ja kõige pealetikkumam kõigist meie saadikuist välismailt. Ta on nagu kleepunud minu külge.“

„Kui sa mind natukeneagi armastaksid, leiaksid sa waba aega ka minu jaoks. Juba Talleyrand ütles, et armastus käib diplomaatia ees ja halb on see diplomaat, kes armastusest midagi ei hooli.“

„Sel juhul tuleb mind küll armata esmajärguliste diplomaatide hulka: minu elus mängib armastus esimest ja kõige tähtsamat osa.“

„Ka praegu?“ küsis Beatrice koketselt.

Ta pani oma käed Alfonsi õlgadele ja waatas õrnalt temale otse.

„Ütle õigust: kas sa mind tõesti armastad natuke?“

Wastuse asemel Alfons juudles teda huulte.

„Ütle, armsam!“

„Kas laulust ilma sõnadeta sulle ei piisa?“ küsis Alfons. „Sa wajad selle juurde tingimata ka teksti? Sina rumalake!“

„Kui sa mind tõesti armastaksid —“ forrutas Beatrice edmistades.

Alfonsil hakkas järsku igaw. Müüd tuleb wististi igasuguseid nõudmisi, töotusi, hädaldamisi. Ah, neid naisi küll! Kõik nad on ühetaolised. Kõige peenemasigi niidist nad oskawad keerutada jämeda kõie. Juhuslikust juudlusest luuakse terve romaan.

Kuid kõigepealt ta oli õhentslmen ja pidas wähiwagi lohakuse naiste wastu lihtsalt kuriteoks.

„Lõpeta oma lause, armsam. Tähendab, mis siis oleks, kui ma sind tõesti armastaksin?“

„Sa wõtaksid siis wastu mu ettepaneku —“

„Mis seisab selles, et —?“

„Et asud elama mu willasse.“

„Waata, mis! Hm... Ettepanek kaunis radikaalne.“

„Õtle järele, armsam. Praegu sa elad hotellis, loobid seal palju raha wäga ja ometi sul ei ole kodust mugawust, meeldiwat nurgakest. Üks alaline tungleinine ööd kui päewad, ifka wõhiwõerad inimesed ümberringi. Sellega wõiks leppida waid paar päewa, kuid sina pead ju nüüd pikemaks ajaks jääma siia Berliini. Oled ju lepinguga seotud filmiühinguga.“

„Noh, see juudaks küll waewalt mind pidada siin kinni. Wärmisel juhul maksan lepingu murdmise puhul ettenähtud summa wälja ja asi on lihtsdeeritud.“

„Ma tean, et sa seda tegema ei hakka. Ei saada sa ometi meie ette wõtet nii raskesti seisukorda. See ei oleks siis enam draama, waid juba terve „tragöödia magamiswagunis.“

„Ara muretse, seda ma muidugi ei tee — kas wõi sellepärast mitte, et ma ei taha oma jumaldatud kaasmängijat filmis jätta maha. Mis puutub aga minu kolimise sinu willasse, siis on see riitliku tähtsusega küsimus, mida ühe jala peal seisest otsustada ei saa.“

„Källegi diplomaatia?“

„Näib küll nõnda. Mis ütlesid nad siin saatkonnas, mis ütlesid nad seal kangel mu kodumaal, Mehhiikos, kui nad saaksid kuulda, et olen asunud

elama kuulsa filmitähe juurde. See oleks häbematuks üleskutseks avalikule arvamisele."

"Mulle näib, et sina ei kuulu nende hulka, kes kardavad avalikku arvamist."

"Dmeti olen sunnitud arvestama seda. Seisuford kohustab."

"Nõnda et sa keeldud täitmast mu palvet?"

"Kust ja selle võtad? Mul on ainult tarvis natuke järele mõelda, kaalutleda. Tseenesest oleks see ju mulle väga meeldinud —"

"Võiksin siis kogu oma waba aja veeta koos," lausus Beatrice unistades, "sõidaksin ikka kaheksa ateljeesse. Üldse wiibiksin lahutamatu teineteise juures päewad läbi —"

"Ja ööd?"

"Jah, ka ööd," vastas Beatrice, teeseldud häbelikkusega peites oma näo tema rinna najale.

"Kõik see on liigagi ahwatlew, kallim, kuid luba mulle natukegi aega mõelda järele."

"Väga hea, armsam. Minult ära mõtle liiga kaua. Niisugust laadi otsuseid tuleb teha mitte mõistusega, waid südamega."

6.

Heites keskööl woodisse, Alfons hakkas mõttes võtma arweid koku. Mis on ta suutnud nende kahe päewa jooksul selles linnas siin korda saata?

"Kaunis palju!" vastas ta enesele ise. "Kui pidada filmas, et ma saabusin siia ilma pennitagi taskus, et mul ei olnud siin peawarju ega ainustki tuttawat, siis pean küll olema enesega täiesti rahul. Alfons Rivierist ma sain tema hiilguseks würsti Alfonso De la Croceks, keda kummardatakse ja austatakse kõikjal, kelle tutwust ja lahkest innukalt otsiwad isegi paljud soliidse seltskondliku seisukohaga isikud. Nüüd on mul taskus mitu tuhat marka wäikseste kulutusteks ja warsti hakkab mulle wõimalikult raha koku kõigelt poolt, igasugustelt firmadelt, kes maksawad : : : : : ni tegemise eest hästi."

Nende kahe päewa jooksul ta oli ühtlasi sattunud „filmitähtede" hulka. Tema ees awanewad hiilgawad wäljawaated. Ta imestab, hämmastab, wõlub. Ta on wõitnud kuulsa näitlejanna südame, kes on walmis andma temale kõik.

Üldse on õnnejumalanna seekord naeratanud temale wastu ühe oma wõlumaima naeratusega.

Ruid — kas ei ole kõik see rajatud pettusele? Kas ei ole ta saanutanud kõike seda mitte õigel, ausal teel, waid pettuse, kawaluse, kelmuse, osawate wõtete waral? Eks ole ta lõppude lõpuks jultunud seikleja, kes lihtsameelneid, kergesti uskujaid inimesi weab ninapidi. Ta mängib mingit Mehhiko würsti, miljonäri, ja waletab, nagu suudab, ilma südametunnistuse piinata.

"Jaa, armas Alfons, kõigel sellel on tugew kriminaalsuse lõhn juures. Sina oled lihtsalt tawaline seikleja, kes otsib kerge waewaga saaki ja ajab kae teiste inimeste taskuise."

Ta süütas lambi ja wõttis laualaekast wälja näopildi. See kujutas mitte noort naist imepäraselt peente näojoontega ja suurte kurbade silmadega.

„Ema, kallis ema, mis ütled ja nüüd oma Alfonsoisi? Sa unistasid nii palju sellest, kuidas mina saan väga tähtsaks, tõusen kõrgeimatele elulatawadele, saan rikkaks, kuulsaks meheks, kõikide austuse osaliseks. Rahjaks ei ole täitunud need sinu ilusad unistused. Olen petnud sinu lootusi. Olen — kõigest ainult awantürist, seikluste otsija, kes hulgub maailma mööda ringi wõõra pasfiga, alatafa wahetades oma näokatet, pettes ja wedades ninapidi teisi, esinedes mitte sellena, mis ma tõepoolest olen. Ma tean, hästi see ei lõpe, kuid mul ei ole jõudu wõtta end kokku, elada ausat, õiglast elu ja teha tööd. Andesta, ema —“

Hellalt suudles ta pilti ja pani selle tagasi laualaekasse. Kustutanud tule, ta lamas laua weel awatud filmil woodis ja mõtles.

Tõsi küll, ta elab pettusega, kawalusega, kuid kas on ta sellega ühelegi inimesele teinud kurja? Ei ole ta ju neid summasid, mis woolawad tema kätte, mitte warastanud, wälja pressinud. Raha antakse temale hea meelelega, lihtsalt seepärast, et tema on andjatele wajalik, kasulik. Raubandus-tööstuse ettemõtted, kes maksawad temale tuhandeid nende paari kiidusõna eest, mis ta nende toodete ja kaupade kohta ütleb, ei kuluta seda raha mitte ilmaaegu. See on tulus reklaam ja kulutatud summad tulewad nende kätte kuhjaga jälle tagasi.

Ei, sellest küljest ei wõi temale midagi ette heita. Kurja ei ole ta kellelegi teinud. Ta ei ole kedagi rõõwinud ega paljaks riisunud. Olgu näiteks praegune lugu filmiühinguga. Tõsi küll, ta on petnud niihästi Beatrice'i kui direktor Sommerit, mängides nende ees mitmekordse miljonäri osa ja wõttes enese hoolde filmi walmistamiseks puuduwa 50.000 marga muretsemise. Kuid ta ajas tõepoolest selle asja joonde ja nüüd wõib „Lux“ lahedalt wändata oma filmi. Ühingule ja tema primadonnale Beatrice Traubergile tuleb see aina kasuks.

Ta tuletas mõttes üksikult meelde neid isikuid, kellega tal oli olnud lähemalt tegemist — ja jõudis otsusele, et ükski neist ei wõi kaewata tema üle, sest kellelegi nendest ei olnud ta paha teinud. Ditse ümberpöördukt: paljudki kannawad teda meeles sügawa tänutundega. Mis saab sinna parata, et ta on sünnipäraselt seikleja kaldumustega, et ta ei talu wisa, süstemaatilist tööd, waid eelistab ausa töömehe elule awantüristi kerget teenistust? Kui õnn ei oleks olnud temale nii lahke, wabest oleks ta siis tahes ehk tahtmata hakanud ausat tööd tegema. Aga mitte tema ei ole selles süüdi, et tema käes kõik nõnda õnnestub. Lihtsalt welda, igal sammul saadab teda kindlasti õnn. Seal ei saa enam süüdistada teda, waid saatust.

Kuid need arutlused ei rahustanud teda. Tema mõtted pöördusid ikka jälle palawalt armastatud ema juurde. Seal kaugele lõunamaal, wäikesel kalmistul ta puhkab lumivalge marmorplaadi all — ja sealt ta jälgib iga sammuu, mida astub tema ainuke poeg, kellele ta pani nii suuri ja ilusaid lootusi, kellega olid seotud tema parimad ja üllaimad unistused.

„Kallis, õnnetu ema!“ ohkas Alfonso.

Hommik hajutas diised kurwad mõtted ja Alfons vaatas jällegi elule fergelt. Tarmis jatkata selle osa etendamist, mis ta oli enesele mõtnud, ja petta teisi. Kes kord on astunud sellele teele, see ei saa enam jääda seal seisatama.

Lema esimene käik sel päeval oli ühe autofirma külastamine.

„Soowiksin direktoriga kokku saada,“ ütles ta äriteenijale ja ulatas sellele parajasti enne seda trükitud nimekaardi würsti wapiga.

Teadagi mõeti ta otsukohe jutule. Direktor pani külalise nahkleentoolile istuma ja ulatas temale kasti sigaritega.

„Millega mõin teile kafulik olla, würst?“

„Minu Kolls-Royce jäi Nizzasse maha,“ vastas Alfons, „ja ma ei tahaks teda sealt tellida siia järele.“

„Ja teete hästi,“ julgustas direktor. „Sellise kallil auto pealt tuleks teil maksta väga kõrget tollimaksu.“

„Jah. Aga waadake, nüüd soowiksin ma muretseda enesele teist.“

„Teie teenistuses, würst. Wäga soowitan teile „Mercadot“. Suurepärane mark.“

„Muidugi ma proowin teda enne.“

„Suurima lahkusega. Kas spordiauto wõi töldauto?“

„Spordiautobest ma olen juba tüdinud. Eelistan head töldautot.“

Direktor tegi wastawad korraldused ja warsti juba Alfons istus suu-reparase töldauto tüüri taga, firma autojuhi kõrwal.

Tunni aja pärast nad sõudsid tagasi.

„Noh, kuidas ta meeldib teile?“ küsis direktor.

„Ei ole halb. Aga kuidas on hinnaga?“

„Soowite maksta otsukohe, wõi järelmaksuga?“

„Kui hinnawahe ei ole suur, eelistaksin järelmaksuga — et sel juhul, kui sõiduk ei taha mulle enam meeldida, oleks hõlpsam temast wabaneda.“

„Kõhe wälja makstes on ta hind 25.000 marka, järelmaksuga 27.000 marka.“

„Kui suur on sissemaks?“

„5000 marka. Ja siis 1000 marka iga kuu, nõnda et hind on tasutud enne kaht aastat juba.“

„Wäga hea. Siin on teile 5000 marka sissemaksuks ja esimesed wiis kuumaksu.“

Ja Alfons pani lauale kümme 1000-margalist paberraha.

„Tänan teid, würst.“

„Ma elan —“

„Grand Hotellis, tean juba.“

„Teie olete wahesti nii lahke ja korraldate mitmesugused formaalsused seoses selle ostutehinguga. Kestab see kaua?“

„Püüame ajada asja joonde wõimalikult ruttu.“

„Palun teid. Mul on autot väga tarmis,“ lausus Alfons ja pani kwiitungid taskusse.

„Wõiksin selleks ajaks anda teie käsutusse mõne teise auto.“

„Oleksin teile väga tänulik.“

Mõned minutid hiljem sõitis ette ilus tumesinine töldauto. Tüüril

istus mõimast muljet äratav autojuht vormimüüdis. Alfons istus uhkele nahkistmele, lastus härrasmehe viisi seljakile ja süütas sigari.

„Edasi!“

Sujuvalt sõitis auto asfalttänavat mööda.

Alfons võttis mõtetes arveid kofku:

Beatrice'ilt saadud	5000	marka
Habemenugade firmalt	2000	„
Shokolaaditehaseft Grau ja Ko	1500	„
Hambapasta firmalt	2800	„
Walmisrüiete kaubamajalt	2000	„
	<hr/>	
Kofku	12.500	marka

See on aktiiva. Aga passiiva?

Beatrice'ile ta võlgneb 35.000, auto eest jääb tasuda 17.000, siis Grand Hotell ja veel mõned vähemad arved. Ümmarguselt koguneb tuhandeid kuuskümmend ikka ära. Raamatupidamise keeles see tähendab, et passiiva ületab aktiiva 58 tuhandega, sest kassas, taskus tal on sularaha ainult kahe tuhande marga ümber.

Hm . . . Bilans's kaugeltki mitte laitmatu. Noh, ei tee wiga! Küll raha juba leidub. Tal on veel aega küllaldaselt, ja kui uskuda inglasi, siis aeg on raha. Böla tasumiseks Beatrice'ile on tal aega veel mitu nädalat, auto eest ta on juba maksnud viis kuud ette ja hotelli arwete tasumiseks raha efsialgu leidub. Häda ei ole veel midagi. Siamaani on õnn alati hoolitsenud liigutawalt tema eest, ega ta ka nüüd ei jäta teda maha.

Ta sõitis Beatrice'i poole. Wiimane nägi juba aknast elegantsset töldautot, mida ta warem Alfonsil ei olnud näinud.

„Kust said sa selle torede asja?“ küsis ta, rõõmsalt surudes Alfonsil mõlemaid käsi.

„Mulle anti ta ajutiseks, uue auto asemele, mille ma ostsin, kuni ostu tehingu formaalsused aetakse korda. Uus auto on sellest veelgi parem.“

„Kõik on sinul esimest liiki, esimest klassi!“ hüüdis Beatrice waimustatult.

„Kuni kaasmängijana filmis,“ kirjandas Alfons galantselt.

„Jääd sa nüüd siia minu juurde?“

„Ei, kallim, tahan sind wiia ära.“

„Kuhu siis?“

„Edunastama. Restoran „Mercedes'i“. Seal on toidud kaunis head.“

„Armastan väga seda restorani,“ tähendas Beatrice naeratades.

„Seal ma nägin esimest korda tema hiilgust, würist De la Croccet.“

„Mercedesis“ wõeti Alfonsi wastu kui walitsewat hertsogit. Kõikide pilgud olid pöördud tema peale. Beatrice'i pandi waewalt weel tähele.

„Sina seisad täna tähelepanu keskpunktis,“ lausus Beatrice tasa, kui nad istusid lauda. „Minu oled sa täiesti warjanud.“

„Ja sa oled kahe?“

„Mitte sugugi. Olen rahul juba sellega, et wõin supelda sinu kuulsuse kiirtes.“

„Ma ei teadnudki, et sa mõistad ka nii teraw olla.“

Ta võttis taskust wärske ajalehe.

„Sa lubad?“ küsis ta. „Minult üks minut. Mul on tarvis waadata, mis kirjutatakse siin eelseiswatest autosõidu wõistlustest.“

„Tahad sina wähest ka wõtta nendest osa?“

„Seda just mitte, kuid sellised wõistlused huwitawad mind. Kõigist spordialadest meeldib autosport mulle kõige rohkem.“

Rutuga ta waatas läbi kirjelduse autowõistluste kohta ja pani lehe kõrwale.

„Sõidu tingimused ei ole raskeid,“ tähendas ta ja jäi mõttesse.

„Kas tead?“ wõttis ta minuti pärast jälle sõna. „Sina tõukasid mind ilusale mõttele. Lõpuolesti ma wõtaksin meeleldi osa nendest wõistlustest.“

„Dleksin siis sinu pärast nii rahutu. Nendel wõistlustel tuleb pea alati õnnetusti ette.“

„Miks waadata siis asjadele kohe kõige pahemast küljest? Pealegi, see on ju wõeldud ainult jutu jätkuks. Siin ma olen wõhivõõras inimene, ei ole ühegi kohaliku spordiklubi liige, mind ei tunne keegi, ja enam kui tõenäoliselt, et mind ei lastakski wõtta nendest wõistlustest osa. Ei ole mõtet rikkuda selle läbi kohe oma söögisu.“

Lõunalauas Alfons oli äärmiselt huwitaw westleja ja rüütellikult tähelepanelik oma daami vastu. Kui Beatrice ei oleks juba olnud temasse armunud, siis ta oleks selle poole tunni kestel seda kindlasti teinud. Lõpu-
poolel aga ta pani tähele, et Alfons hakkab nagu närwitsema ja waatab wargelt oma käewuuri.

„Sa ruttad wist kuhugi?“ küsis ta.

„Ei. Mul peab küll tulema üks asjalik kohtumine, kuid see pole tähtis. Nad wõiwad mind ka oodata.“

Lõpetanud lõunastamise, Alfons küsis arwet.

„Teie hülgusel ei ole sugugi tarwis muretseda selle üle,“ tähendas juurde rutanud ärijuht, „arwe maksab saatkond.“

„Ei. Mina eelistan tasuda ise,“ wastas Alfons. „Pealegi ma tein juba saatkonnale selgeks, et ma ei soowi sellist hooldamist.“

„Nagu teie hülgus käsivad.“

Anti arwe. Wõtmata waewaks arwet kontrollida, Alfons waatas ainult kogusummat ja asetaski arwe peale suure paberraha.

„Tagasi anda ei ole tarwis!“ wiskas ta hooletult.

Wiinud Beatrice'i tagasi tema willasse, Alfons sõitis waatama autowõistlusteks ettenähtud sõiduteed. See oli suurepärane. Paremat ei wõidud soowidaagi.

Sõites pikkamisi seda teed mööda ja terawalt uurides iga tema wähe-
matki kurwi, ta küsis tema kõrwal istuwalt autojuhilt:

„Kas teie firma neist wõistlustest osa ei wõta?“

„Kuidas siis muidu? Meie wõtame kõigist autowõistlustest osa. Oleme wõitnud juba kaks auhinda.“

„Huwitaw. Aga kes sel korral sõidab teie firma autoga?“

„Albert Lampe, teie hülgus.“

„Clab ta alaliselt siin Berliinis?“

„Jaa.“

„Sa teie teate tema aadressi?“

„Mommiseni tänaw 40.“

„Ah nõnda. Treenerib ta juba?“

„Juba teist nädalat.“

„Kindlasti mäga osaw sõitja?“

„Seda küll. Baerwalt saab kedagi teist võrrelda temaga.“

„Nõnda teie firma võib nüüd enesele võita ka kolmanda auhinna?“

„Lampe on selles kindel.“

„Eks me saa siis näha huvitavaid võistlusi.“

Jõudnud hotelli, Alfons filmas hallis üht härrat, kelle nägu näis temale tuttavana. Ta sammus mitu korda võõrast mööda ja waatas teda terawalt. Jaa, kufagil on ta selle inimesega juba puutunud kokku. Eriti tõmbas Alfonsi tähelepanu enesele selle härra kuni moonutuseni laiakslihtsitud kõrw. Ei olnud kahtlust, mitte esmakordselt ei näe ta siin seda inimest. Nad on teineteisega juba puutunud kokku. Aga kus kohal ja kudas?

Alfons otsustas selgitada selle küsimuse. Istudes leentooli nõnda et ta võõrast sai kõrwalt waadata, ta hakkas tähelepandamatult jälgima teda, ühtlasi pingutades oma mälu. Ta soris mõtetes üksikult läbi oma rännakute mitmesugused peatuskohad viimaseil aastail, püüdes enesele kujutada uuesti nende inimeste nägusid, kellega tal oli tegemist olnud. London, Pariis, Konstantinoopol, Kairo, Kalkutta, Wiin, Biarritz, Monte Carlo.

Monte Carlo juurde ta jäi mõtetes peatuma kauem kui teiste oma hulkuri-elu wahajaamade juurde. Seal ei olnud temal mitte wahje dramaatilisi kohtumisi, mis lõikafid sügawasti tema mälestusse. Seal, mängulauadade taga ta istus sageli selliste isikute seltsis, kes tahtmatult tõmbasid endile tähelepanu ja kõitsid otse seda.

Korraga tal tuli meelde: Selle inimesega ta ju mängis Monte Carlos. Ja kuidas weel mängis! Jah, see ta on. Selles ei ole wahimatti kahtlust. Mitte ainult laiaks lihtsitud kõrw, waid ka külmade hallide filmade ekslew, rahutu waade ja see wiis, kuidas ta silkitab käega oma laupa, ja pea asetus. Ainult tol ajal see mees kandis wäikest lõuahabet, kuna nüüd on ta nägu filedaks raseeritud.

Wähehaawal Alfons tõi oma mälestustes uuesti filmade ette ühe õõ Monte Carlos. Mäng käis suurte summade peale. Juba hakkas koitma, kuid õnnemäng kestis ifka weel edasi. Suurem osa mängijaid lahkus juba ja laua taha jäi ainult weel kolm: noor krahw Salwator Wenemaalt, tema ise — ja see härra siin, laiakslihtsitud kõrwaga. Nüüd meenus Alfonsile ka tema nimi, mille all ta seal esines: parun Clarville. Jah, nüüd tuleb tal kõik selgesti meelde, nagu oleks see sündinud alles eile.

Parun — wahemalt ta nimetas end selleks — kooris üksteise järele peagu kõik oma partnerid puhtaks. Häbematul wiisil oli tal õnne. Kui rahast lagedaks tehtud mängijad lahkusid, parun wõttis käfile need kaks, kes olid weel järele jäänud — Wene krahwi ja tema, Alfonsi. Külmawereliselt mängides ta wõitis sihikindlalt ühe panuse teise järele. Kui krahw oli mänginud ära kõik, mis tal oli, tõusis ta lauast üles ja läks minema. Järgmisel hommikul ta leiti oma toast furnult: ta oli lastnud enesele kuuli pähe.

Samal hommikul parun kadus. Juurdlusel selgus, et see mees oli tuntud walemängija ja petis, kes oli käinud läbi peaaegu kõik mängukastiinod maailmas. Politsei agarad otsimised jäid tagajärietuks, teda ei leitud. Nimetatud õõl see parun kooris rahast lagedaks ka Alfonsi enefe.

Kõik see tuli Alfonsole nüüd meelde. Nähtavasti on see walemängija sõitnud nüüd siia Berliini wõõrusetendusesele. Larmis on teda terawalt pidada silmas. Kui õige astuda tema juurde, fergitada kübarat ja seltsida: „Lermist, parun! Loodan, teie ei ole veel unustanud mind? Meie kohtusime ju Monte Carlos. Üheks teie partneriks oli teie alandlik teener siin ja teisiks wene krahw Salwatom, kes teie pärast lastis enesele kuuli pähe. Mäletate veel?”

See alles oleks efektne ssteen! Kuid ta rikuks wähest kõik ära. Ei, siin tuleb tegutseda tasa ja targu, nõnda et selles kelmil ei tekiks mingit kahtlust. Küll mina ta kord ajan orki.

Alfons läks trepist üles oma tuppa ja kutsus Luise enese juurde.

„Atle, kallid, oled sa näinud siin hotellis üht pika kasmuga keskealist härrat laialt muljutud kõrwaga ja monokliga?”

„Ja muidugi, teie hülgus. See on ju krahw Domingo Belmonte Madridist. Rõõneldakse, ta olewat põhjatu rikas.”

„Clab ta siin, selles hotellis?”

„Jaa. Siin ülal minu koridoris, tuba nr. 18. Kuid ma saan teda näha wäga harwa.”

„Miks?”

„Ta tuleb koja tavaliselt alles wastu hommikut, magab peagu terve päewa ja õhtul läheb jällegi kuhugi ära.”

„Tänan, Luise. Oled tubli tüdruk. Soomiksin sulle kinkida veel ühe wäikese asja. Mida sa eelistaksid, kas sõrmust ilusa kiviaga, rinnasõlge, wõi wähest käewõru?”

„Tänan, teie hülgus. Teie olete nii hea minu wastu. Aga — ma ei waja midagi. Olen nii õnnelik, et wõin teenida teid.”

Ta sai sedawõrd liigutatud, et tal tulid pisarad silma.

Alfons suudles teda õrnalt laubale. Luisele oli see meeldiwam igasugusest kingist.

Sieti tahtis Alfonso weeta seda õhtut Beatrice'i seltsis, kuid nüüd ta mõtles ümber ja otsustas jääda hotelli, et jälgida seda kelmil, kes parun Charville'ist oli wäheajal muutunud Hispaania krahwiks. Tõsi küll, ka Alfonso ise ehil end wõõraste sulgedega, nimetab end mingiks Mehhiko würstiks, kuid kelm ega petis ta ei ole. Ta ei riisu kedagi puhtaks ja tema pärast ei laske keegi end maha.

„Kas Domingo Belmonte on praegu siin hotellis?” küsis ta portjeelt.

„Jah, teie hülgus. Krahw sõõb täna siin õhtust mõne oma sõbraga. Õhtusõõk on tellitud kella kümneks.”

„Tänan teid.”

Paar minutit enne kella kümnet Alfonso istus juba all sõõgisaalis nurgalauas, mitte kaugel krahw Domingo Belmonte jaoks walmisoleatud lauast.

Warsti ilmus sinna ka krahw, kolme teise härra saatel. Neil oli nähtavasti suur rutt. Nad sõõd kiiresti, nagu raudteejaama einelauas märgufella ootel.

„Wististi nad sõõdamad täna mõnessse mängupõõrgusse,” mõtles Alfonso.

Kui nad wäljusid, ta jättis õhtusõõgi pooleli ja jälgis nendele, hiilides nõnda, et nad seda ei märkaks.

Wäljas nad istusid autosse ja sõõtsid minema.

Alfons wõttis enesele teise auto.

„Sõitke selle auto järele, mis seal ees,“ andis ta juhile käsu. „Arge laske teda filmist. Saate hea jootraha.“

Sõitnud läänepoolset linnaosa mööda, eelmine auto pööras ühte walfsesse tänawasse Nürnbergi wäljaku läheduses ja jäi peatuma stiitse raudaiaa jolliidse maja sissekäigu ees.

Alfons peatas oma auto paarikümmed sammud majast eemal, tasus sõiduarwe ja saatis auto ära.

Kui „krahw“ ühes kaaslastega astus uksest sisse, Alfons tuli oma warendist wälja ja tegi sedasama.

Uksehoidja ei tahtnud aga teda edasi lasta.

„Olen krahw Domingo Belmonte seltskonnast, kes praegu just tuli siia sisse,“ seletas Alfons. „Meie sõitsime siia koos. Minult ma jäin auto juurde wiiwuks maha, et teha juhile mõningaid korraldusi.“

„Ah nõnda! Krahw läks praegu just trepist üles. Waadake, siia, palun. Esimene kord wafemal.“

Alfons läks üles ja helistas wafega ülesõõdud masstiivse ukse juures. Temale awas wanem daam elegantse riietuses. Kahtlustawalt ta waatas Alfonsi pealaeft jalatallani.

„Keda teie soowite?“ küsis ta.

„Ma sõitsin siia krahw Domingo Belmontega. Minult ma jäin all portjee juurde natukeseks maha.“

„Olge lahke.“

Toatüdruk wõttis temalt mantli, kübara ja kapi.

„Palun, järgige mulle.“

Elegantset riietatud daam wiis tema pika poolpimeda koridori kaudu jaalide ja tubade reast mööda. Läbi pooleldi awatud uste wõis näha kallist ja wäga mõjurwat sisustust.

„Mäng käib kahes salongis korraga, paremal ja wafakul,“ seletas daam. „Teises nendest peaksite leidma krahwi.“

„Tänan teid, armuline proua. Ei julge rohkem teid tülitada. Küll ma ta leian.“

Daam läks ära. Alfons astus ühte salongi. Suure laua taga istus umbes kakskümmed isilut. Mängiti ruletti. Keda ta otsis, seda ei olnud aga seal näha.

Alfons läks teise salongi. Siin mängiti üksikute laudade ümber baccarat'd ja teisi hasartmänge.

Uhe laua taga ta nägi „krahw“ Domingo Belmontet, tema kolme kaaslast ja weel paari härrat.

„Täna saab ta küll hea saagi,“ mõtles Alfons. „Ta koorib nemad kõik puhtaks.“

Kui see „krahw“ ainult ei märkaks teda. Tarwis on olla äärmiselt ettewaatlik, muidu wõib nurjuda terve asi.

Alfons astus kõrwalosalongi. Seal ei mängitud. Tuba oli täiesti tühi. Laual lebasid ajalehed mitmesugustes keeltes. Alfons istus nahkdiivanile ja hakkas neid lehitsema.

Wega oli temal küllaldaselt. Kindlasti wenib mäng pikale. Tähtis oli ainult mitte kaotada filmist seda kelmi.

Poole tunni möödudes ta vaatas uuesti, mis mängusaalis tehafe. La-
fakessi astudes pehmet waipa mööda ta lähenes lauale, mis teda huwitas, ja
jäi seisma „krahwi“ seljataga. Wiimane oli nõnda süwenenud mängusse, et
ta peale kaartide midagi muud ei näinud. Ka tema partnerid ei pööranud
tähelepanu Alfonsole, kes wõis nõnda rahulikult jälgida mängu käiku.

Mäng oli juba omandanud kaunis hasartse laadi. „Krahwi“ ees laual
seisis suur kahi paberrahafid.

Waadanud natuke aega mängu pealt, Alfonso läks tagasi lugemistuppa
ja hakkas jälle lehitsema ajakirju. Siin oli tarwis kannatlik olla. Sellistes
urgastes kestab hasartmäng tawaliselt ifka öö läbi, kuni hommikuwalgeni.
Wõi liüa ka ise seffa? Astuda laua juurde, paluda wabandust tülitamise
pärast ja esitleda end:

„Mul on au: würst Alfonso De la Croce. Nõõmus tutvuda teiega.
Kui teil midagi ei ole selle wastu, wõtaksin ka mina mängust osa.“

Saaks siis aga nalja! See walemängija tunneks muidugi ära oma en-
dise partneri Monte Carlos. Walemängijail on üldse wäga hea mälu ini-
meste nägude suhtes. Huwitaw, mis see mees teeks, kui ta näeks üht oma
ohwrit, kelle ta paljaks on riisunud.

Kui Alfonso läks jällegi waatama mängulauda, mis teda huwitas, oli
paberrahade kahi „krahwi“ ees laual kaswanud juba kohutawalt suureks,
kuna tema partnerid olid juba wäga erutatud ja näost kahwatud. Kaks
nende hulgast, ekslewate filmadega ja kleepunud juustega, tõusid lauast ja
läksid ära lugemistuppa. Alfonso jälgis neid ja ta kõrw püüdis finni
mõned laused, mis nad omawahel wahetasid.

„Kummaline! Lihtsalt arusaamatu! Hämmastawalt weab sellel krahwil.
Küll te näete, ta koorib nad kõik puhtaks, kuni wiimiseni.“

„Aga kas teie ei arwa, et tema — tarwitab mõningaid wõtteid?“

„Ja, see näib küll wäga kahtlasena.“

„Ma jälgisin terawalt teda, ei märganud aga mitte wahematki. Kui ta
tõepoolest on walekaardimängija, siis sellisena küll haruldaselt osaw. Seda
peab ütlemata täie õigusega.“

Warsti seltsis nendega weel üks nendest, keda Alfonso oli parajasti enne
keda näinud sama kaardilaua taga.

Mees pühkis higi laubalt ja pomises:

„Mängisin kõik maha. Kuni wiimse pennini! Ligi kümme tuhat —“

Kell oli juba kolm õõsel, kui walekaardimängija tõusis lauast, olles
teinud tühjaks kõigi partnerite taskud. Alfonso peitis end samba taha ja ei
lastnud teda filmist. Wiimane sammus kiiresti wäljakäigu poole, wõttis
garderoobist oma mantli ja wäljus. Alfonso jälgis teda, püüdes mitte
tõmmata enesele tema tähelepanu.

Mõlemad läksid üksteise järele trepist alla ja jõudsid wälja täanawale.
Heites enne pilgu ümberingi walekaardimängija läks jalgsi kuni Nürn-
bergi wäljakuni ja wõttis sealt taksiauto.

„Grand Hotelli!“ hüüdis ta autosse istudes jubile.

Alfonso hüppas teise autosse ja käskis samuti sõita Grand Hotelli.

Mõlemad jõudsid pärale peagu ühel ajal. Astunud hotelli halli, Alfonso
hoidis end warjul firmi taga, mis seisis portjee looshi kõrwal.

„Ma sõidan homme hommikul ära. Laske mind äratada kell kahelksa.“

Sõidan kella 9 rongiga. Saatke mulle arve!" ütles walekrahw portjeele.

"Wäga hea."

"Baata, mis ta teeb! Haarab suure saagi ja paneb nüüd plehku. Ei, armas mees, nii libedasti see küll ei lähe," mõtles Alfons.

"Krahw" wõttis wõtme, läks trepist üles esimesele korrale, keeras oma toa ukse lahti ja tahtis seda juba sulgeda seespoolt, kui ta korraga pörkas kokku Alfonsiga, kes otse tema kannul tungis tema tuppa.

"Kes on?" hüüdis walekaardimängija hirmunult ja süütas rutuga lambi.

"Kõigepealt sulgege uks," lausus Alfons rahulikult. "Muidu nad wõiwad meid siin veel ekfitada."

"Krahw" wahtis teda filmadega täis hirmu.

"Teie — siin?"

"Jah, auwäärt parun Clarville, wõi krahw Domingo Belmonte. See olen mina ise. Pean enesele suureks auks, et teie ei ole unustanud mind. Mäletate veel Monte Carlot, mängulauda ja noort krahwi Salvatorit Wenemaalt? See waeneke laskis enesele kuuli pähe — teie armust: Riisufite tema puhtaks kuni wiimse sendini."

"Kuulge, teie!" pomises walekaardimängija, ifka weel kohkunult waa-dates Alfonsile. "Ma ei tea, kes teie olete ja mida teie minust tahate. Kui teie filmapilt siit ei lahku, tõstan ma kära."

"Seda teie ei tee. Teil ei ole praegu sugugi kasulik skandaali teha."

"Ütelge siis ometi, mis te minust dieti tahate?" küsis "krahw" kähisewa häälega, pühkides taskurätikuga oma laubalt higi.

"Ma nõuan, et teie peate andma mulle tagasi mu raha, mis te möö-dunud aastal Monte Carlos pettuse teel kaardimänguga minult riisufite. See on kõik."

"Ma ei tunne teid. Ma ei tea, millest teie räägite."

"Ei, teie tunnete mind wäga hästi. Jätke see kometitegemine. Mängime puhast mängu, ilma walewõteteita, mis on teie erialaks."

Nende sõnadega Alfons astus ukse juurde, keeras ta lukku, pani wõtme taskusse ja istus rahulikult leentooli.

"Krahw" ohkas, tegi nähtawasti suuri jõupingutusi, et sundida end rahunema, ja istus teise leentooli, Alfonsi wastu. Tema lõug wärises tuge-wasti.

"Ma küsin weel kord, mis teie minust tahate?"

"Kuid mina kordan uuesti, teie peate andma mulle tagasi minu raha."

"Oletame näiteks, et mina wõlgnen teile tööpoolest. Kui suurest summast oleks siin jutt?"

"Silmapilt —"

Alfons wõttis taskuraamatu ja pliiatsi wälja ja tegi kiiresti mõningaid arwutusi.

"Ümmarguselt teeb see wälja 60.000 marka."

"Teie olete hulluks läinud!"

"Sugugi mitte. Olen täitsa terve aru juures. Tol korral teie wõtsite minut wettuse teel. walewõteteqa ära 60.000 marka ja nüüd ma tahan saada seda taqaasi. Ei pennigi rohkem ega pennigi wähem."

"See on ju häbematu wäljapressimine. Kui teie ei jäta mind rahule —"

„Te kutsute siis politsei? Aga te kardate ju politseid rohkem kui tuld. Teie olete valmis andma kõik, kuni viimse pennini, olete valmis jääma kas või aluspesu väele üksi, kui ainult teil ei tuleks tegemist teha politseiga. Aga mina ei nõuagi teilt kõike. Nõuan ainult oma 60.000 marka.“

„Kuulge —. Mis meie hakkame nüüd sellise tühise asja pärast skandaali tegema ja kära tõstma. Ma olen valmis kompromisile. Annan teile 10.000 marka ja asi on likvideeritud.“

„60.000. Ei pennigi vähem.“

„Sellest ei või juttugi olla. Mul ei ole nii suurt summat olemaski.“

„Või nõnda? Olen valmis andma teile mõtlemiseks aega viis minutit.“

Alfons võttis oma taskukella kätte.

„Olete teie ka jonnakas,“ tähendas „krahw“ pilkawa naeratuslega. „Wõtke oma 30.000 ja sellega olgu asi korras.“

„60.000. Raks minutit on juba möödunud.“

„See on lihtsalt pöörane! Tungida südaõpsi võõra inimese tuppa ja panna temale nuga kõri külge. Üle 40.000 ma ei anna. Milgi tingimusel!“

„Peate andma!“

„Ei, ma ei anna mitte. Säh, siin see on. Wõtke vastu!“

Ta võttis oma rahatasku, mis oli pungil täis, luges sealt välja nelikümmend 1000-margalist paberraha ja ulatas need Alfonsile.

„Siin on täpselt 40.000. Täiesti küllalbane tasu õise wiisiidi eest.“

„Kisage 20.000 veel juurde, kui teie soovite, et see wiisit jõuaks lõpule. Wastasel juhul ma pean tülitama politseid ja kuni tema kohalejõudmiseni küll ma teid siin pean kinni. Minu käest te enam ei pääse.“

Ta waatas jällegi kella.

„Jäänud on veel üks minut.“

„See — see — on häbematu! Ma ei või seda lubada. See on ju päris röövimine!“

„Tasa, tasa, krahw. Röövimise üle on teil parem täiesti vaikida. Teie olete ju ise elukutseline rööwija. Sellest teie ju elate. Kuid aeg on läbi.“

Alfons astus telefoni juurde ja võttis toru.

„Hallo! Olge nõnda lahke ja ühendage —“

„Pidage ometi — teie olete tõepoolest hulluks läinud!“

„Krahw“ haaras Alfonsil järsk telefonitoru käest.

„Säh, siin on teie raha. Saage jõnuks kuni lõhkemiseni!“

Alfons võttis temale ulatatud paberraha pakki vastu ja hakkas rahulikult seda loendama.

„Sige. Täpselt 60.000 marka.“

Ilma ruttamata ta pani rahapaki kuuetasakusse ja astus ukse juurde.

„Teie — koletis!“ hüüdis krahw temale hambaid kiristades järele.

Alfons ei waadanud ümbergi. Ta võttis taskust wõtme, keeras ukse lahti ja väljus.

7.

Järgmisel hommikul Alfons ärkas hilja. Awas filmad rõõmsa tundega, ei jaanud aga järsku aru, milline põhjus on selle tunde kutsunud esile. Wii-

maks talle meenus: Ta tegi ju diise wiisidi parun Clarville'ile, tähendab krahw Domingo Belmontele, ja sai selle eesti terwenisti 60.000 marka.

Kuuskümmend tuhat! — Hm. . . Saak ei ole halb. Pealegi ei ole see summa warastatud, waid ta on tema oma raha.

Ta hüppas woodisti wälja ja hakkas kiiresti riietuma, wilistades selle juures üht rõõmsat aariat. Pagan wõtku, raha on ikkagi hea asi! Muudugi mitte iseenehest kui niisugune. Tema, Alfons, ei kuulu nende hulka, kes püüawad ajada raha kokku enese rikastamiseks, kes koguwad raha ükssikute pennide kaupa ja panewad siis panka hoiule. Ei, raha on temale ainult elu nautimise wahendiks, et tunda elust ka rõõmu.

60.000 marka —. Sellest talle kauaks just ei jätku. Wõib mõlad ära tasuda, wähemalt osa neist, ja lõbusalt ka elada. Plus asi tõepoolest!

Rostis tasane koputus uksele.

„Sisse!“

See oli Luise.

„Tere hommikust, teie hülgus. Jäite täna kauaks magama.“

„Tere hommikust, kaunitar. Tule natuke siia, kallis.“

Ta otsis kuuetauskust rahapaki, wõttis sealt wälja ühe 1000-margalise paberraha ja ulatas selle Luisele.

„Säh, wõta, kallis! Nõelarahaks.“

Luise waatas pärani amatud silmil algul paberrahale ja siis Alfonsile.

„Tuhat marka? Teie hülgus eksh wististi.“

„Ei, ma ei ekshi. Wõta, wõta! Dled selle täiesti pälvunud. Täna on mul rõõmus päew ja ma soowin, et ka sina wõtaksid mu rõõmust osa.“

Luisel tulid pisarad filmi.

Nii suur raha! Mina ei teeni terve aasta jooksulgi nõnda palju.“

„Aga mina teenin palju rohkem üheainsa päewaga.“

Kui Luise, ikka weel lausudes liigutawaid tänuõnu, wäljus toast, Alfons lõpetas kiiresti oma tualeti ja tahtis juba minna alla, kui ta ukse peal pörkas kokku jällegi Luiseaga, kes tõi temale einet.

„Selle ma unustasin täiesti,“ naeris ta.

„Ei wõi ju ometi minna kodust wälja ilma eineta.“

„Ah, sina, hea inimene. Noh, anna ta siia! Alimult rutem, rutem! Korralikud inimesed hakkawad praegu minema juba lõunale.“

Ta ei läbenud istudagi. Tõi püsti jalu tassid kohwi piimaga, tõi ühe saia wõiga, pühkis salwrätikuga huuled puhtaks, suudles isalikult Luiset laubale, mille tagajärjel see läks punaseks kui wäht, ja pani siis rutuga jooksuma trepist alla.

Wäljas ukse ees ootas teda temale ajutiseks kasutada antud tõldauto mõjuaratawa juhiga.

„Kõigepealt mõnesse lillekauplusse,“ andis ta autosse istudes juhile käsu.

Ostnud suurepärase kimbu wärskeid roose, ta sõitis kinostudiosse.

Beatrice oli juba seal. Kui Alfons kogu näitetrupi ja teenijas-konna juuresolekul andis temale roosikimbu, ta hakkas õnnest ja uhkusest otse särama. Ühed warjawad oma õnne teiste eest, teised aga püüawad seda kõikidele awalikult näidata.

„Ma teen nüüd agarasti tööd sinu jaoks ettenähtud tubade kordaseadmise kallal,“ sosistas Beatrice temale.

Alfons oli täiesti unustanud, et ta oli peaaegu juba lubanud kolida Beatrice'i juurde. Viimane võttis seda tõsiselt ja valmistub nüüd ette. Päris paha lugu! Tarwis sellest välja rabelda ühel või teisel viisil.

Sel hetkel astus direktor tema juurde.

„Tere hommikust, härra direktor. Et mitte unustada: Mitmesuguste firmade esindajad käisid mulle peale, et ma neilt telliks riideid, pesu, reissisumadane. Kõike seda läheb mulle tarwis wahest ainult üleswõtete jaoks. Nõnda ütlesin siis nendele, et arwete tasumise wõtab enese peale filmiühing.“

Direktor muutus isegi näost.

„Kui suur on see summa?“ küsis ta.

„Täpsalt ma ei tea. Urwan, oma paar tuhat marka teeb see kõik välja. Mina ei maksaks nendele teie asemel mitte üht penni. Nad sajutawad ju neid tellimisi reklaami otstarweteks ja teeniwad selle pealt hästi.“

Härra Sommer ei lausunud sõnagi ja eemaldus.

„Kas kuulsite?“ küsis ta tasase häälega näitejuhilt, astudes tema juurde. „Würost on tellinud enesele meie arwel suure hulga igasuguseid asju. Mitme tuhande marga eest. Üleswõtete jaoks, nagu ta ise ütleb. Riideid ja pesu, ja reissisumadane. Ja nüüd tulewad nende firmade esindajad minu juurde!“

„Würosti arwetega?“

„Mis teie siis mõtlete? Lilledimpudega või?“

„Hm... Tuleb muidugi tasuda.“

„Täna wäga! Aga kui tal homme tuleb mõttesse ehitada enesele minu arwel willat?“

„Temasugusel on siis hädasti tarwis teie willat! Nagu ei oleks tal neid isegi juba ülepea küllaldaselt. Ennem teenite teie ise tema pealt enesele ilusa willa. Ei või ometi olla nii wäiklane, kallis härra Sommer. Würosti isikus sattus meie kätte päris aare, ja tee kardate weel, et tema pärast tuleb teil kulutada tühiseid penne. Urge unustage, et tema töötab teie juures ilma tasuta: Teil ei tule penni temale maksta selle töö eest.“

Sommer rahunes natuke. „Lue tähe“ ülikondade, pesu ja sumadanide kulud ta otsustas kirjutada arweraamatu kontosse, pealkiriaga: „Rekwisiidid.“ Lõppude lõpuks on see tõepoolest tühine summa, kui pidada silmas, et filmi „Draama magamiswagunis“ valmistamine nõuab kulusid peaaegu oma pool miljonit marka.

*

Albert Lampe ei imestunud wähe, kui ta sai kutsu ilmuda Grand Hotelli würost De la Croce juurde.

Istudes hotelli hallis, ta rutjus närwlikult kübarat käes ja küsis ikka eneselt, milleks wajab temasugust inimest nii kõrge ja tähtis isik. Alfons aga lastis teda oodata tublisti oma weerand tundi, nagu oleks ta wõtnud enesele sihiks weelgi rohkem õhutada wõõra uudishimu.

Viimaks ta tuli ülalt oma toasti alla ja astus halli.

„Teie olete — Albert Lampe, kes võtab automööblistustest osa „Mercado“ masinal?“

„Teie teenistuses, teie hülgus.“

„Olen rõõmus tutvuda teiega. Palun, istuge.“

Lampe istus nagu kartlikult leentooli servale.

„Vaadake, mis, kallid härra Lampe: Eile ma ostsin teie firmalt töld-auto. Sportlikeks otstarveteks ta muidugi ei sobi, kuid mina tahaksin väga tutvuda olgugi ainult treeninguga eelseisvateks võistlusteks.“

Lampe vaatas arusaamatult Alfonsi otsa.

„Kui ma millegagi saaksin teie hülgusele kasulik olla.“

„Saate küll, ja kuidas veel! Tahaksin istuda teie kõrval autotüüri juures, kui te treenite.“

„Miks mitte? Suurima lahkusega, kui soovite seda.“

„Muidugi mõista, ma ei jäta avaldamata teile tänu.“

„See on üleliigne, teie hülgus. Minule oleks see iseenesest juba suureks auks.“

„Tähendab, teie olete nõus võtma mind autosse, nõnda võltsida reisi-jana kaasa?“

„Hea meeleaga.“

„Mis tundidel teie tavaliselt sooritatakse treeninguid?“

„Kardan, et teie hülgusele on see liiga varane aeg. Ma alustan hommiku kell seitse juba. Kella seitsmest kuni kella kümneni.“

„Väga hea. Olen täpsalt kohal. Nõnda siis, homme hommikul kell seitse?“

„Jah, ootan siis teid, hülgus.“

Kui Alfons, olles saatnud Lampe ära, jälle läks üles oma tuppa, kutsuti teda telefoni juurde.

„Hallo! Kes kõneleb?“

„Sa ei tunne häälest ära?“

See oli Beatrice.

„Kust sa kõneled? Oma kodust?“ küsis Alfons.

„Sugugi mitte. Istun siin all, sinu hotellis.“

„Tõesti?“

Meeldivalt üllatatud ta eriti ei olnud. Tema juures hotellis ei olnud Beatrice kordagi veel käinud.

„Tulen otsekohe alla,“ vastas ta.

„Ei, parem mina lähen üles sinu juurde,“ ütles Beatrice.

Alfons tahtis rääkida sellele vastu, kuid Beatrice pani telefonitoru kääst.

Minut hiljem ta oli juba ülal Alfonsi toas.

Ta nägi wälja väga efektne. Ümber tema keha liibus must, karusnahaga palistatud siidmantel, peas oli laiaferwaline kübar, kaelas kallid pärli-kee ja rinnal rippus lornjett peenikese kuldketi küljes.

„Täna oled sa nii kaunis!“ sõnas Alfons komplimentide, suudeldes järjestikku tema mõlemaid käsi.

„Leiad sa?“

„Jaa, leian. Oled ilusaim naine siin Berliinis.“

„Kas siin on naised siis nii inetud?“ küsis ta naeratades.

„Sina oled ühtlasi ka kõige waimukam naine Berliinis.“

„Asjata ei tulnud mulle pähe tark mõte külastada sind täna. Mõtlesin midagi veel targemat: wiin sind siit ära enese juurde lõunastama.“

„Aga, mu armsam —“

„Ei mingeid „aga“! Sina lõunastad täna minu juures ja asi sellega. Rõik on juba walmsis. Üldse sa peaksid harjuma sellega, et pidada minu kodu ka enese koduks.“

Alfons tahtis tuua kuuldawale sügawa ohke, kuid selle asemel ta juudles hellalt Beatrice'i kätt.

„Olen — sinu wang. Oled mind kõitnud kinni tugewaima ahelaga.“

„Ja see on?“

„Armastus.“

„Ah sina, diplomaat!“ Beatrice silitas armsalt tema pead. „Läheme siis nüüd, mu wang!“

Kui nad astusid toast wälja, sattus nendele koridoris wastu Luise. Tema oli Beatrice'i näinud juba siis, kui see tuli trepist üles, ja armukadeduse uss hakkas närinema tema südame kallal. Kui ilus, kui elegantne on see daam! Tema hüilgus hakkab kindlasti armastama teda!

Waene tüdruk unustas wõdrastemaja elaniku tuba nr. 9-ndas, kes nõudis kuuma wett, samuti elaniku nr. 14-das, daami, kellele ta pidi wiima trüigitud pluusi. Ta seisis siis ikka keset koridori, nagu naelutatud sinna, pööramata oma silmi uksele, mille taga wiibis wägew mees, kes oli wõitnud ta südame, ja see uhkelt riietatud elegantne daam.

Kui siis kostis uhe awamise hääl, Luise tormas trepi juurde, et wõimalikult lähedalt näha seda dhami, kui ta läheb trepist alla.

Beatrice ei saanud mööduda temast tähele panemata.

„See on sinu toatüdruk?“ küsis ta Alfonsilt.

„Jaa. Ta teenib kogu seda koridori.“

„Ilus tüdruk! Ja nii priske! Wististi armunud sinusse.“

„Miks ja seda armad?“

„Esiteks sellepärast, et sinusse armuvad kõik naised, ja teiseks, tema waatas enne, kui ma tulin trepist üles sinu juurde, nii imelikult mulle otja, nagu näeks ta minus kardetawat wõistlejat.“

„Aga, mu kallim, sina keerutad sellest juba terve romaani. Täpsemalt öelda, kinodraama. Kas hakka wõi otsekohe wäntama! „Filmidiiva ja rahwa tütar“ ehk midagi sellelaadilist. Ja sinul oleks selles filmis jalust-rabaw menu.“

Lõuna oli peen, walitud. Otsekohe wõis märkata, et kõõgis oli aidanud kaasa ka Beatrice ise. Muide, ta ei warjanudki seda.

„Sinu pärast, armsam, ma uurisin isegi raamatut: „Kingitus noortele perenaistele“.

„Ja mitte asjata, nagu ma näen. Oled üldse üks väga mitmekülgne naine.“

„Wõiksin isegi hakata kõõgitüdrukus?“ naeratas Beatrice.

„Parem on olla andekaks kõõgitüdrukus kui andewaseks näitlejannaks. Sinu kohta see muidugi ei käi. Sina oled näitlejanna jumala armust.“

„Karistuseks selle eest pead sa sööma veel ühe annuse jäätist.“

„Allistun, seda enam, et sinu kohtuotsused ei luba edasikäbamist.“

Alfons vaatles teda, nii rafineeritud ja elegantset, ja mõtles selle juures tahtmatult waesele, häbelikule Luisele, kes ärewa jüdamega ootab terwed päewad läbi, sageli terwed öödk, tema tagasihoidumist hotellis. Teadagi ei saa isegi mõrrelda neid kahte naist, nagu ei saa mõrrelda hoolikalt kultiveeritud õunapuu õuna hapu ja mõruda metsõunapuu wiljaga. Ometi ta tuletas sooja tundega meelde seda lihtsat, lapsikut, siiski nii armsat hõteliteenijat, kes isegi ei mõista wärwida oma huuli.

Kui Alfons sama päewa õhtul jõudis tagasi hotellis, waatas Luise temale otse silmadega, mis palusid ja küsisid ühtlasi. Neis filmades leidus nii palju kurbust, et Alfonsil hakkas temast kahju.

„Mis sul wiga on, Luise?“

„Tema on nii ilus, teie hiilgus! Raugelt ilusam kui mina.“

„Taewa pärast, mu kallid. Sina oled ju temast palju parem. Mõid uskuda mind julgesti — seda asja ma natuke ikkagi tunnen. Tema iludus on kunstilik, mis maksab palju raha ja nõuab palju eeltööd, sina aga oled emakele looduse enese poolt loodud ilusaks ja kauniks.“

Ta vaatles teravamalt Luiset ja lisanas:

„Kui sind hästi riietada, saab sinust mitte ainult ilus, waid ka elegantne daam. Palju elegantsem kui seda oli mu külaline. Kui sul tuleb waba päew, siis ütle mulle. Ma wõtan selle asja siis käsile. Sina wõid julgesti wõistelda iga kinonäitlejannaga.“

8.

„Härra direktor Hankes soovib kõnelda teie hiilgusega,“ teatati Alfonsile järgmise päewa hommikul.

„Direktor Hankes? Minugi ei ole. Wististi mõne kaubandusfirma esindaja.“

„Ei, teie hiilgus. Ta seletab, et tuleb wäga tähtsa, intiimsel laadi asja pärast.“

„Hm. . . Noh, olgu siis. Dodaku all. Lähen kohe.“

Kui Alfons läks alla, tõusis seal toolist ja tuli temale wastu wäga peenelt rietatud elatanud härra, tihedate rawitud kulmudega.

„Mul on olnud juba rõõm näha teie hiilgust.“

„Tõesti? Kus?“

„Restoran „Mercedes'is“. Muidugi teie ei pööranud mulle tähelepanu, kuigi ma istusin teile kaunis lähedal.“

„Ah nõnda: Müüd meenub mulle. Ja muidugi! Teie nagu jäi mulle selgesti meelde. Istuge, palun!“

Mõlemad wõtsid istet.

„Lulin teie juurde ettepanekuga, mis algul küll wõib üllatada teid, kuid olen weendunud, et hiljem ta äratab teie huwi. Nimelt tahan soovitada teile wäga kasulikku tehingut. Ei mingit riski, kuid wõita wõib määratu palju.“

„On siis selliseid asju ka olemas?“

„Wäga harwa küll, kuid siiski neid leidub. See on samuti nagu kulla-

soonega: Mitte igal ei õnnestu sattuda temale, aga kes tema avastab, sellel on rikkus kindlustatud."

"Ja säärafi kullasoont te pakute nüüd minule?"

"Jah, midagi selletaolist. Pakun teile suurt warandust."

"Minul enesel leidub seda ka natuke, nõnda et sellega te mind just ei üllata."

"Ma tean, teie hülgus, teie olete rikas. Kui te aga võtate mu ettepaneku vastu, laswab teie warandus kahetõrkselt."

"Teie kõnelete mõistustõnadega. Kas ei saaks asju nimetada nende õigete nimedega?"

Hankes wõttis oma portfelli ühe ümbriku ja pani selle Alfonsi ette.

"Palun, wõtke waewaks waadata seda!"

Alfons awas ümbriku ja wõttis sealt wälja üleswõtte. See kujutas noort tüdrukut, kaunis armast, tihedate heledate juustega ja suurte siniste, nagu kohkunud silmadega.

"Kes see siis on?"

"Miss Nora Swift, tuntud miljardäri, kirjastuspaberi kuninga ainukü tütar."

"Miss pean ma siis vaatama tema üleswõtet?"

"Nii seisab selles, et miss Nora wiib praegu siin Berliinis ja... on huwitatud teie hülgusest."

"Wäga meelitat. Kuid ta ei ole ju mind näinud?"

"Ta on näinud teie pilte, ajalehtedes ja ajakirjades. Ja nüüd — ta oleks wäga rõõmus wõimaluse üle tutwuda teie hülgusega. Kõhandan, et tema nõu on tõsine."

"Tõesti? Kui ma teist aru saan —"

"Jah, teie saate minust õieti aru. Preili Nora oleks meeleldi walmis abielluma teiega."

"Ja ei warja neid oma tõsiseid kawatsusi?"

"Tema tegutses kõigis asjus otsest ja julgelt. Üks wäga omapärane tüdruk."

"Jah, ma näen. Teadagi huwitas teda peamiselt minu tiitel?"

"Wõib-olla. Nagu kõik naised, on ka tema natuke auahne."

"Aga teie, kui tohin küsida, mis osa teie mängite selles asjas? Wahendaja? Agent kosjajobitamise alal?"

"Ei, seda mitte. Olen palju aastaid juba tema isa ettewõtte Berliini osakonna direktor. Tunnen sest ajast juba miss Norat, kui ta oli alles wäike laps, ja käin peagu iga aasta kord nende juures New Yorgis. Nagu näete, olen ennem perekonna sõber kui wahendaja. Mineliste huwide pärast ma ei tegutses... Kas see nimi, Swift, on tõesti teile täiesti tundmatu? Ariringides on ta wäga populaarne."

"Neis ringides ma liigun kaunis wähe."

"Seda wõib arvata. Teie hülgusel on ise oma tuttawate ring."

"Tahendab, teie annate mulle lihtsalt nõu abielluda miss Noraga?"

"Jutt on kõigepealt tuttawaksaamisest, ja seda ootab miss Nora suure igatsusega."

"See oleks mulle muidugi suureks auks, kuid — just wiimasel ajal on mul eriti palju tegemist."

„Wahest leiab teie hiilgus siiski selleks kas wõi ühe waba tunni.“

„Kui siin oleks tegemist lihtsa tutwusega, siis wõiks seda ikkagi korraldada, kuid teie saate ju ise aru, et mängus on palju tõsisemad asjad.“

„Ma mõistan. Ja hindan teie tõsist suhtumist sellesse küsimusesse. Mõtlege järele, teie hiilgus. Seisan alati teie teenistuses. Millal käsite weel lord tülitada end?“

„Teil pole sugugi tarwis sellepärast waewa näha. Jätke minule oma aadress ja küll ma lähen teie juurde, kui pean seda tarwilikuks.“

„Oleksin teile väga tänulik,“ wastas direktor ja ulatas Alfonsile oma nimekaardi.

„Muide, kus elab see daam?“ küsis Alfons.

„Wannsees, Berliini külje all. Miss Nora on seal sürinud enesele uhke willa kogu suweks.“

„Olen kuulnud, et see on väga ilus koht?“

„Suurepärane, teie hiilgus. Loodan, et tutwute warsti ka Wannseega.“

Alfons tõusis toolilt, andes sellega mõista, et audients on lõpetatud.

Pärast direktori lahkumist Alfons kutsus enese juurde hotelli ärijuhi.

„Leidub teil siin hotellis mõni waba number mitme toaga.“

„Eile just sai wabaks nn. würsti tubaderühm, teie hiilgus.“

„Mis toad sellel on?“

„Magamistuba, söögituba, salong-kabinett, wannituba. Kõik renessanss-stiilis.“

„Kus ta asetseb?“

„Alumisel korral.“

„Wäga hea. Ma wõtan selle enesele. Ütleme, homsest päewast alates.“

„Teen kohe wastawad korraldused, et kõik oleks homseks walmis.“

„Muide, see tüdruk, kes mind teenib. . ., kuidas ta nimi nüüd oli?“

„Luike, teie hiilgus.“

„Waadake, ma ei armasta heameelega wahetada teenijaid. Pealegi see toatüdruk tunneb juba mu maitset.“

„Ma mõistan, teie hiilgus. Teie soovite, et Luike tuleks ülalt alumisele korrale?“

„Jaa.“

„Täidame teie soowi.“

Läinud üles oma tuppa, Alfons kutsus enese juurde Luike.

„Oled sa täna waba?“

„Jah, teie hiilgus. Täna on mul waba päew.“

„Miks sa siis ei kasuta seda päewa ja logeled siin?“

Luike langetas filmad ja waitis.

„Noh, räägi ometi!“ Alfons pani käe temale lõua alla ja tõstis ta pea üles.“

„Sellepärast, et. . . Ma — tõesti ei tea. Mõtlesin, et wahest te wajate mind —“

„Kui lugu nõnda, siis pean ütlema, et wajan sind täna tõepoolest. Waata, mis! Mine ja too siia see kleit, mis ma kinkisin sulle.“

Kui toatüdruk wäljus, Alfons seadis ilusasti lauale tema jaoks ostetud asjad: mantli, kübara, kingad, peene pesu, kindad, sukad, käekoti — terve

waranduse. Kärstult ta ootas Luise tulekut: Küll see tüdruk on siis häämastunud!

Ta ei efsinud. Awanud ukse, Luise jäi künnisele seisma, otsekui naelutatud pöranda külge. Täiesti nagu väike laps, kes astub uksest sisse, mis warem oli temale suletud, ja näeb äkitselt enese ees suurepäraselt ehitud jõulukuske.

„Noh? Kas meeldib?“ küsis Alfons, waadates rõõmsalt temale otja.

„Teie hülgus. . Mis see tähendab?“

„See tähendab, et sina oled tubli tüdruk, hea laps, ja mulle teeb suurt rõõmu, kui saan teha sulle väikeste kingi.“

„Väike king! Aga see on ju —“

„Kitab! Tean juba ette, mis sa wõid öelda, ja nõnda sul ei maksa end eriti waewata. Wõta siit kõik see kaasa, mine wannituppa ja riietu ümber!“

„Aga, teie hülgus —“

„Küllalt, ütlen ma sulle! Muudu ma wiskan selle kõik tulle.“

Ettewaatlisult, nagu oleksid need tualettefemed kohutawalt haprad, Luise korjad nad laualt ja läks ära wannituppa.

Jäädas ootama teda, Alfons istus leentooli ja hakkas waatama ajalehte. Weerand tunni möödudes Luise tuli tagasi. Nüüd oli Alfonsi käes järjekord ajada oma filmad häämastuse pärast pärani.

„Luise, oled sina see?“

Ta kõndis tüdruku ümber, wahtis teda igast küljest, siis pealaeft kuni jalatallani, ja hakkas wilistama.

„Noh, on see aga muudatus! Nüüd wõib sa ju iga filmidiiva julgesti lüüa kaugelt üle.“

Ta suudles Luisset kõwasti huultele. Rõõmu pärast tüdruk punastas üleni.

„Waata, mis, mu kallis! Sina peaksid kõigepealt minema juuksuri juurde. Ma näen, sa teed enesele lokke ise ja kõrwetad neid tangidega. See aga ei lähe nõnda. Sina pead lastma lokkida oma juukseid, nagu kord ja kohus. Siis sa pead weel rawima oma käsi. Sul on wäga ilusad sõrmed, aga need waja wad maniküüri. Kübara sa peaksid nihutama natuke rohkem laubale. Noh, nüüd wähest lähed.“

Raua weel Alfons parandas Luise riietuse kallal üht ja teist. Wiimaks ta taganes paar sammu kaugemale, wahtis teda weel kord terawalt pealaeft jalatallani ja — ütles oma otuse:

„Tubli, Luise! Wäga hea.“

Ta pani enesele smokingi selga.

„Nüüd me wõime minna.“

„Aga, teie hülgus! Kuidas wõin ma sellises riietuses näidata end siin koridoris ja siis all hallis?“

„Miks siis mitte? Sind ei tunne ju keegi ära. Igauks arwab, et see on mõni daam, kes elab siin hotellis wõi kes on tulnud siia küllastama mind. Noh, läheme! Edasi! Üks, kaks, kolm!“

Kuna Luise ikka weel kõhkles, Alfons awas ukse ja tõukas ta ilma pikema jututa wälja. Siis ta järgis tüdrukule ja wõttis tal kergesti käe alt kinni.

Kelner, kes sel hetkel juhtus tulema nendele wastu, andis nendele aupakklikult teed.

„Kas näed nüüd? Ta ei tundnud sind ära,“ lausus Alfons.

„Kui ainult portjee mind ei tunneks,“ sosistas Luise ärewusest wärisewa häälega.

„See säärane nagu, nagu sa waataksid otse teisele poole. Kisaks ma katjun pöörata kõrvale tema tähelepanu.“

Kõik läks hästi.

Kui nad wäljas istusid autosse, Alfons andis juhile käsu sõita mõne tuntud juukfuri juurde.

„Meie ei hakka seda edasi lükkama,“ tähendas ta. „Sealsamas tehakse sulle ühtlasi ka maniküüri.“

Juukfur tegi agaralt Luise pea kallal tööd. Alfons jälgis terawa ja asjatundliku pilguga seda ning andis juukfurile aegajalt näpunäiteid. Samal ajal tegi üks äriteenija Luisele maniküüri. Poole tunni pärast oli kõik valmis.

Neid oodati juba ühes väga peenes restoranis. Nagu mingi nähtamatu, Alfonsi poolt juhitud käsi walmistas nendele ette kõik.

„Hwia pea püsti!“ tegi Alfons märkuse, aidates restorani ees oma daami wäljuda autost. Luise tundis end nüüd julgena ja kindlana. Too kartlik, häbelik ja tagasihoidlik Luise, kes kandis walget põlle ja wäikest tanu, oli jäänud Grand Hotelli wiletasase teenijatetuppa maha. See siin oli peen seltskonnadaam. Wõis arvata, et ta on kõigiti hea meedium, kelle kallal Alfons teeb hüpnotiseerimise katseid. Ta oli Alfonsi käes nagu waha ja täitis kuulekalt tema tahtmist. Temal seisis filmade ees ainult üks siht: Teha kõik nõnda, et Alfons jääks temaga rahule.

Luise osutus väga arukaks õpilaseks.

„Kas tantsida oskad?“

„Ma tantsin halwasti, teie hiilgus.“

„Pole wiga, küll ma sind juhin. Too julgustuseks natuke weel weini.“

Wein tegi teda tõesti julgemaks. Tema filmad hakkasid weelgi rohkem sädelema.

Orkestri juht, wiitl käes, astus Alfonsi juurde ja sõnas aupakkliku kummardusega:

„Dotan teie hiilguse käske.“

„Hm... Mängige meile üks ilus tango!“

„Kuulan.“

Alfons tõusis lauast ja kutsus oma daami tantsima. Muusika hakkas mängima ja nad astusid saali keskele. Teised nagu ei julgenud esialgu weel tantsima minna ja ainult jälgisid filmadega ahnelt seda tantsupaari.

Waewalt sai Alfons panna oma käe Luise piha ümber ja wiimane tundis oma näol tema hingeõhku, kui teda haaras seletamatu õndsuse tunne. Drna muusika nõiduslikud, unistawad helid, laet allarippuwate ilusate lühtrite ere walgus, klaasiline pörand, mis imepärastelt heitis tagasi seda walgust, marmorsambad, palmid — kõik see näis talle otsekui muinasjutt 1001 ööft. Ta tundis enese nii kergena, nagu hõljuks ta selle wõluri süleluses õhus.

„Braavo, Luise! Olen sinuga väga rahul,“ sosistas Alfons. „Ma ei teadnud aimatagi, et sa tantsid nii hästi.“

Luise punastas sellisest kiitusest ja surus end weelgi temale lähemale. Ta pea käis ringi, nagu oleks Alfons tõstnud tema järsku õhku, ja ta sulges filmad. Helde taemas, milline õndsus! Nad tõusevad nõidusliku muusika paitavate helide all üha kõrgemale, wõluwate unistuste riiki!

Ikka alles nad tantsisid ainult kahekesi klaasilisel parketil, mis heitis tagasi lühtrite heledat walguft. Peale nende ei olnud seal tantsimas ühtki teist — kõik aina waatafid neid.

Miss Nora Swift ei pööranud nendelt kõrwale oma filmi ja teda haaras üha tugewamini kuri armuladeduse tunne selle tundmatu, elegantse daami wastu. Närwiliselt ta kiskus kättega oma peent siidrätikut. Direktor Hankes heitis aegajalt pilgu noorele daamile enese kõrwal ja tundis kahetsust tema wastu. Tal oli väga hästi teada, milline torm mäsjab selle noore daami, tema shefi hellitatud tütre südames.

„Milline ilus muusika!“ sosistas Luise.

„Ilus tõepoolest. Ja kas tead, millest ta jutustab? Ta jutustab tütarlapsest siniste filmadega ja kuldkollaste juustega. See tütarlaps elas wäikeses, kitsas, lihtsas toas ja unistas ilusast printsist, kes tuleb ja wiib tema ära rõõmude ja õnne riiki.“

„Jah, nõnda küll,“ sosistas Luise. „Milline ilus muinasjutt! Jutustage weel edasi, palun!“

No-jah, see tütarlaps ootas ja ootas, kuni wiimaks tõepoolest tuli prints, ilus prints, kes wiis tütarlapse wiletsast toast ära kullast ja hõbedast särawasse lossi. Prints tantsis seal temaga, suudles teda, puistas tema jalgade ette lõhnawaid lilli ja — saatis temale magusaid unelmaid.“

„Ja siis?“

Siis tuli tütarlappel lahkuda sellest nõiduslikust lossist, pöörduda tagasi oma wiletsasse tuppa, kuid tema südames elasid ikka alles printsi magusad unelmad ja tänu sellele oli tal elada palju kergem.“

„Ja see on kõik?“ sõnas Luise pettunult.

„Jah, mu laps, see on kõik. Tegelikus elus ei täitu unelmad üalgi. Nad jääwad ikka waid unelmateks, kuid nende abiga on elada kergem. Häda inimestele, kellel ei ole unelmaid: raske ja kurb on nende elutee.“

„Nõnda et ilusat printsi, kes wiis selle waele tütarlapse wiletsast kodust ära nõialossi —“

„Teda ei ole üldse olemas, kallid laps.“

„Ei, ta on olemas! Teie olete see prints, teie hülgus.“

„Mina? Ei, Luise. Ilusa printsi oja etendamiseks ma sobin väga wähe.“

Muusika waikis. Alfons wiis Luise tagasi lauda ja waldas temale weini.

„Läheme siit minema!“ ütles ta.

„Nagu teie hülgus soovivad.“

„Luise, ära nimeta mind nõnda. Ma ei falli filmaotfaski selliseid kõrgeid nimetusi.“

Ta nõudis arwe, tasus selle — ja nad tõusid lauast. Jällegi saatsid neid kõikide filmad, sadasid filmi. Orkester mängis nendele auawaldust.

Luiſe peitis oma näo suure lillekimbu taha — walged firelid, mis Alfons oli kinkinud temale.

Waewalt said nad lahkuda, kui tõusis lauast ka miis Nora Swift.

„Tüütawaks läheb! Siidame minema!“ tähendas ta järsult ja pahuralt, pöördudes direktor Hankeſi poole. „Ma ei saa aru, kuidas teil üldse tuli mõttesse tuua mind ſiia.“

„Tahtſin tutvustada teda teiega,“ pomises direktor kohmetult, „aga —“

„Aga?“

„Teie nägite ise, et ta ei olnud üksi, ja nõnda ma hästi ei julgenud.“

Kuid Nora ei kuulanudki enam teda, waid astus kindlate sammudega ukſe poole.

*

Järgmisel hommikul ilmus Grand Hotelli wäheldast kaſwu kõhetu mees suurte ſarwprillidega ja ulatas portjeele nimekaardi: „Frantz Luſtig, reporter.“

„Soowin kõnelda würſt De la Croccea.“

Portjee astus telefoni teel würſtiga ühendusse ja mõned minutid hiljem Luſtig iſtus ukhes ſalongis „würſti“ ruumides, kuhu Alfons oli parajasti enne ſeda kolinud üle.

„Selie teie tegite wäga hästi!“ terwitas Alfons reporterit. „Lawastus oli laitmatu.“

„Meeldiw kuulda, teie hülgus. Utlesin juba teile: minu peale te wõite kindel olla. Kõik läks nagu nootide järele. Ja ſiin on mu märkmed tänaſtes lehtedes.“

Ta aſetas lauale mitu lahtipöördud ajalehte, kus ükſikud kohad olid punaſe pliiatſiga ära märgitud. Nendes kirjutati kuulſt „filmitäheſt“ würſt Alfonſo De la Croccest ja nooreſt weetlewaſt krahwinnaſt Amalie von Hövernitzit, kes eile õhtul aſtasiſid oma külaſtamisega üht kõige peenemat reſtorani Berliinis, kus nad wõluſid kõiki oma oivaliſe tangoga.

Kirjelduſtele oli liſatud juurde üleswõtted, mis kujutaſid elegantſet paari tango tantſimise hoos.

Alfons wiſkas kiireſti nendest kirjelduſteſt filmad üle.

„Wäga hästi, härra Luſtig! Teie olete meister oma alal.“

„Ka õhtulehtedes ilmub ſelleſt teateid üleswõtetega.“

„Ilus. Sähke, ſiin teile waewataſuks.“

Ja Alfons pistis reporterile kätte suure paberraha.

*

Beatrice lukuſtas end filmiſtuudios oma riietuſtuppa. Tema ees laual lebaſid korratuſes ajalehed teadetega ja üleswõtetega, mis kujutaſid uut „filmitähte“ würſt Alfonſo De la Croccest ja noort krahwinnaſt Amalie von Hövernitzit.

Näitlejanna waewles ja wiſkles. Ta filmis olid piſarad. Kuidas ta armastab teda, on walmis tema pärast tegema kõik, kuid tema —

Roputati ukſele, Beatrice ſeadis end rutuga korda ja pühkis piſarad filmiſt.

„Siſe!“

See oli Alfons, kes määratuſuur kimp walgeid fireleid. Nagu ei

oleks ta midagi paha teinud, ta terwitas armsalt Beatrice'i, suudles tema kätt ja ulatas talle sireltekimbu.

„Magasite hästi, mu kallim?“

„Änan!“ wastas Beatrice kuniwalt. „Rahjuks ajalehed rikkusid mul ära terve hommiku.“

„Tõesti?“ hüüdis Alfons kõige süütuma tooniga. „Kõige parem on lehti ülbse mitte lugeda. Wähemalt hommikul mitte. Muidu nad wõiwad tõepoolest tuju rikkuda terveks päewaks.“

Sel hetkel tormas sisse näitejuht.

„Aleswõttele! Nutake, palun! Silma selletagi oleme jäänud oma tööga liiga maha.“

Wändati armuawalduse sisseeni mõlema peategelase wahel. Alfons wiis selle läbi suure hooga. Ta suudles nii palawalt oma kaasmängijannat, süleles teda nii hellalt, et see, algul rõhutatult tagasihoidlik ja jahu, sulas wiimaks täiesti.

„Würist, teie panete liig palju temperamenti sellesse sisseeni!“ tegi reshissöör märkuse. „Arge unustage, et see on alles sissejuhatus romaanile, nõnda õelda eelmäng. Hoidke oma tuld waruks järgmiste sisseenide jaoks!“

„Teil on õigus. Läksin tõepoolest kaugemale kui tarwis.“

Sisseeni korrali. Würist oli seekord tagasihoidlikum, kuid selle eest wiis Beatrice nüüd oma osa läbi säärase õrnuse ja kirglikkusega, et reshissöör sai päris pahaseks.

„Armunud nagu emakas!“ sõnas ta ühele statistikule.

Alfons wiis Beatrice'i ateljeest koha kohwikusse.

„Kes ta on?“ küsis Beatrice pikema sissejuhatusega, kui nad istusid wäikese laua äärde palmidest warjatud orwas.

„Kellest ja kõneled?“ teeskles Alfons teadmatust.

„Nagu sa ei taipaks! Räägin tollest krahwinna Hövernitzist!“

„Ah temast? Ta on meie perekonna tutaw. Olime juba Mehhikos temaga head sõbrad.“

„Nii, nii... Oled temaga siis hea sõber?“

„Oled liig uudishimulik, Beatrice. Ja see uudishimu on immutatud armukadeduse mürgiga.“

„Armastan sind, Alfons!“

„Ja arwad endal selle tõttu olemat õiguse armukadeduse, jälgida igat minu sammuga ja segada end lakkamatult minu ellu?“

„Armastus õigustab kõik.“

„Tsegi kõige alatumat egoismi? Tsegi armastatud inimese kiusamist? — wõib-olla koguni tapmist? Ei, Beatrice, see pole armastus. See on ainult toores enesearmastus ja omaniku tunne, millel tõelise kiindumusega pole midagi ühist.“

„Järelikult armsale inimesele tuleb loomutada täielik wabadus — suhtlemises teiste naistega? Tähendab — truudus on ainult paljas sõna-kõlks?“

„Igapäevane truudus, millest kirjutati hea wanaaja romaanides, on muidugi rumalus. Wõib ju end ohjeldada, wältides igasuguseid kiusatusi, aga see on ka kõik. Kõige eeskujulikum mees, kõige õilsam armuke on walmis oma naisele truudust murdma, ja kui ta seda ei tee, siis ainult hir-

must skandaali eest, sest kohused sisseenid on koledad! Leidub ka säärased meidrikked, kes südametunnistuse ja kohusetunde pärast on truud oma nais-tele. Kuid kohustus on ahel, mida iga mees ei suuda kanda.“

„Sina ammugi mitte, eks ole?“ pilkas Beatrice.

„Digus. Kohustused sisseandavad mulle ainult wastikuse tunnet.“

„Ja truudust pead sa muidugi rumalaks eelarvamiseks?“

„Sina oled loomulikult väga truu?“ naeratas Alfons pilkawalt.

„Jah,“ wastas Beatrice kindlusetult. „On iseendast mõistetaw, et armsale inimesele ollakse truu.“

„Hm... Tähendab sa olid truu meestele, keda armastasid?“

„Muidugi, niikaua kui armastasin neid.“

„Truudus kõrwalhüpetega ja piiritsustega on kindlasti üpris mugaw. Ütle, Beatrice, mitu korda oled murdnuud truudust?“

„Oskad sa aga küsimusi esitada!“

„Piinlikke, mis? Mõistan, sul on raske täpselt wastata. Aga lähene-
neme asjale teisest küljest: mitu korda sa oled abielus olnud?“

„Kolm korda?“

„Ainult? Silmitähe jaoks on seda wähe. Ja sa olid igale mehele truu seni — kuni sul tekkis soow oma wannet murda?“

„Oled täna väga mürgine, Alfons. Üldse oled sa ohtlik mees. Sobin tüüp filmile. Midagi meeswambi taolist. Kui on naiswampiire, peab ka leiduma mehi, kes on wampiirid.“

„Tänu taewale — nüüd ma wähemalt tean, milleks ma elan,“ naeris Alfons.

„Sa suudles Beatrice'i. Loo furus end õrnalt tema wastu.“

„Dmeti armastan sind. Ja kuidas weel! Mulle näib, et ma pole iialgi nii armastanud!“

„Tõepoolest? Tuleta meelde! Wähest süski? Üht oma kolmest me-
hest? Wõi mõnda oma arwukaist armukestest?“

„Hoopiski mitte, kallid. Armastan sind rohkem kui kõiki teisi kokku.“

„Ja oled mulle surmani truu?“

„Jah. See on mu wiimane armastus.“

„Telistaksin esimest!“

„Naistel on wiimane armastus esimesest alati tugewam!“

„Aga meestel?“

„Neil wist ka. Muide, nad suhtuwad armastusele üldse kergemalt.“

„Ja teewad hästi. Sest armastus on rõõm, nauding, ja seda ei tohi liig tõsiselt wõtta!“

„Mugaw filosoofia!“

„Teeb elu kergeks. Wõi soowid sa tõendusit?“

„Ja ta hakkas naist tormiliselt suudlema.“

„Oled hull,“ pomises Beatrice õnnelikult naeratahes. „Wasta, wana-
mees — kelner ei pööra meilt pilku!“

„See pakub talle lõbu. Järelikult teeme head.“

„Oled siis elu jooksul palju head teinud!“

„Muidugi! Ja sellepärast on mulle kõik patud andeks antud!“

Alfons treenis innuga eelseiswaks wõidusõiduks. Albert Lampe oli te-
maga väga rahul. Alfons oli taibukas ja teadushimuline õpilane, kes
põhjalikult tundis masinat ja wajakuse korral oskas parandada wäiksemaid
rikkeid. Tihti istus ta Lampe asemel rooli taga. Warsti tundis ta suu-
repäraselt nii juhitatawat masinat kui ka teed, millel pidi toimuma wõidusõit.

Proowid ja üleswõtted lõppesid ja Alfons wõis nüüd täielikult an-
duda treeningule. Direktor Sommer oli Alfonsi mängust waimustatud:
nii etraanil kui tegelikus elus awaldas uus „täht“ suurepäraselt muljet.

„Saawutame hiilgawa edu!“ ütles Sommer Alfonsile. „Muide, kas
tasusite arwed äridele, kes warustasid mind pesu, riiete ja kohwritega?“

„Muidugi, würst! Need olid wältimatud kulud, ja maksin nad rõõ-
muga kinni!“

„Wõi nii? Siis püüan teile ka tulewikus weel walmistada rõõmu!“
pilkas Alfons.

Beatrice oli rahunenud, jäänud tõsisemaks ja taltsamaks. Ta ei tei-
nud Alfonsile enam etteheiteid, kui tal polnud tema jaoks aega, rahuldudes
riisimetega, mis langesid tema osaks.

„Miks sa ei noomi mind?“ küsis Alfons, saabudes kohtamisele suure
hilinemisega.

„Sellepärast, et armastan sind!“ wastas Beatrice lihtsalt. „Armastus
andestab kõik!“

Hotelli ärijuht oli Luise wabastanud kõigist kõrwalisist tõist, andes ta
täiesti Alfonsi käsutusse. Lüdruk ootas tundide kaupa oma ebajumalat,
istudes sageli hiliswõni tema ukse taga ja olles õnnelik, kui Alfons teda
kõnetas wõi mööda minnes silitas.

„Noh, krahwinna? Kuidas me elame?“ küsis ta naeratades.

„Tänan, hästi, würst!“ wastas Luise samuti naeratades.

Luise ei teadnud, et Alfons kandis würsti tiitlit samasuguse õigusega
kui tema esines krahwinnana.

Ka miss Nora Swift pidas Alfonsi tõeliseks würstiks. Tollest päewast
alates, kus ta Alfonsi nägi wõluwa tundmatu seltskonnas, keda ajalehed
nimetasid krahwinna Hövernitziks, kadusid tal uni ja isu.

„Kas würst pole endast weel teatanud?“ küsis ta ühtelugu direktor
Hankesilt.

„Häbematus!“ kurjustas ta, wisates telefoni kuuldetoru wihaselt käest.
Ta närwitfes, lahutas oma tigidust teistel ja nuttis tihti. Too noormees
julges teda põlata, teda, miljonite pärijat, keda jumaldasid kõik mehed!
Temale eelistati kedagi tundmatut ja tähtsusetut krahwinnat! Ja teda ei
wõeta ifegi jutule!

Dmeti ei suutnud ta Alfonsi unustada. Millest ta ka ei mõtelnud,
mida ta ka ei teinud, ikka kerkis ta silme ette würsti sale kuju — ja tema
kõrwal too humitatud blondiin!

Kui ta oleks aimanud, et ta wõistleja polnud keegi muu kui lihtne
hotelli toatüdruk!

Uga ta ei teadnud seda, nagu ta ei teadnud ka, et Alfonsi üleolew
suhtumine temasse oli waid peenike mäng, erilise strateegiline wõte. Al-

fons oli otustanud mõita miljonite pärija ja ta tegutses tasa ja targu, et karsitusega mitte rikkuda mängu.

Kõik oli ette arvestatud. Ta hoidis kindlust enne otustawat rünnakut kahuritule all — nagu ta väljendus mõttes. Polnud juhus, et ta sattus krahvinnaks muutunud Luiseaga samasse restorani, kus Nora Swift sõi õhtust, sest reporter Lustig oli teatanud direktor Hankesele, et würst De la Crocce suwatses külastada seda lokaali, ja mitte üksi, waid kellegi daami saatel.

Alfons oli weendunud, et Nora Swift tahab tingimata näha naist, keda ta pidas oma wõistlejaks. Las' ta märatses weidi, tunneb armukadedust! Kõik, mis langeb kergelt sülle, pole huwitaw ega isuärataw.

Reporter Lustig lahendas oma ülesande hästi. Alfons märkas, et Nora Swift oli solwatud. Nüüd ei rahune ta enne, kui on saawutanud wõidu oma wõistleja üle.

Wiimaks saabus kauaoodatud autode wõidusõidu päew.

Juba wara hommikul telefoneeris Beatrice Alfonsile, et tahab temaga tingimata minna wõistlusi vaatama.

„Jah, kallis,“ wastas Alfons. „Teadsin seda ja warusin meile kaks kohta.“

„Oled rüütel, Alfons! Aga anna nüüd nõu, mis ma endale selga panen? Wõi õigemini, millises kleidis ja tahaksid mind näha?“

„Jätan sulle wabad käed, Beatrice. Kuid mitte midagi karjuwat ega eriskummalist! Riietus peab olema lihtne ja maitsekas.“

„Hea küll, püüan su soowi täita. Kas sõidad mulle järele?“

„Muidugi.“

Eiis helistas Albert Lampe.

„Kas teie hüilgus tuleb wõistlusele?“

„Loomulikult! Kuis wõiksin nii huwitawalt vaatamängult puududa! Ta pealegi tahan teie lähedusesse jääda...“

Hüiglaslik melodroom oli rahwast tulwil. Alfons otustas, et tribüünidel leidus wähemalt kolmkümmend tuhat inimest. Ka tribüünide wahel sagis publikut. Peade meri hõljus nii barjääride taga kui ka autode teel.

Palawikulise hooga tehti wiimaseid ettevalmistusi. Wõistlusest osawõtjad ja mehaanikud askeldasid autode ümber, uurides mootoreid ja kummisid. Tribüünide kohal lehwisid paljude riikide lipud. Autowabrikandid ja nende ametnikud käisid murelike nägudega ringi. Kuulbus mitmesuguseid keeli.

Warsti märkas Alfons „Mercado“ autofirma direktorit, kellelt ta ostis auto. Ta wiibis härrade seltskonnas. Kõik teretasid Alfonsi rõhutatud wiisakusega.

„Dlete ka siin, würst?“ lähenes talle direktor, kübar käes.

„Kuidas muidu! Olen ju teatawal määral Albert Lampe abiline.“

„Tõepoolest? Ma ei teadnud seda. Meie firmale on see suureks auks.“

„Hüilgus tegi minuga kõik harjutusõidud kaasa,“ ütles Lampe, kes astus nende juure.

„Wäga rõõmustam,“ tähendas direktor. „Olen meendunud, et toote meie firmale õnne!“

„Tulge, teeme viimase proovisõidu!“ ütles Lampe Alfonsile.

„Hea küll.“

Alfons wiis Beatrice'i looishi ja palus temalt luba pooleks tunniks lahkuda.

„Sõidan Lampega ainult ühe ringi,“ ütles ta. „See on viimane ettevalmistus lahinguks!“

Ta istus Lampe kõrvale ja masin libises paigast. Ka teised mõistlustest osavõtjad proovisid oma masinaid. Neid jälgiti tribüünidelt tuhandeist pikksilmadest ja lornjettidest.

„Kes teie arvates on te kardetavam mõistleja?“ küsis Alfons Lampelt.

„Number kaheksas. Inglise „Bugatti“ masinal. Ta on püstitanud juba neli rekordi. Viimane lord San-Sebastianis. Seal võttis ta mul nina alt esimese auhinna, jõudes minust ainult paar meetrit ette.“

„On veel teisi ohtlikke vastaseid?“

„Jah, too hispaanlane, kes sõidab „Alfa“ masinal. Hulljulge põikpea! Kindlasti murrab kunagi kaelaluu. Kaks korda on ta juba olnud surmasuus.“

Alfons jõudis Beatrice'i juure suure hilinemisega.

„Kes on see härra, keda sa praegu teretasid?“ küsis ta.

„Keegi Hankes. Pankur või tööstur, täpelt ei tea. Kunagi esitleti teda mulle.“

„Aga kes on see noor daam tema kõrval?“

Direktor Hankesi paremal käel istus miss Nora Swift. Alfons märkas teda muudugi kohe, kuid ta teeskles, nagu ei tunneks ta teda.

„Ta ei pööra sinult pilku,“ ütles Beatrice.

„Mis seal imestada? Olen ju nii kena,“ naljatas Alfons.

„Igatahes tegi meie direktor sulle suurt refleami: sinu pildid ilmusid peaaegu kõigis lehtedes. Loomulikult huvitad sa nüüd naissi...“

Beatrice kõneles veel midagi, kuid Alfons ei kuulanud teda, jälgides tähelepanelikult tegemust ühes naaberlooishis.

Seal istusid „Mercado“ autofirma direktor ja veel mõned härrad. Direktor oli nähtavasti väga ärritatud. Autod olid stardiks juba reastunud, kõikide juures seisid mõistlustest osavõtjad, ainult Albert Lampet polnud fuskil näha.

Looishi olid muutunud aina närwilikumaks. Alfons wiipas „Mercado“ ärijuhile, kellega oli tutmunud auto ostmisel.

„Kas midagi on lorrast ära?“ küsis ta. „Näen, et olete väga ärritatud.“

„Ja selleks on ka põhjus, hiilgus. Albert Lampe on kadunud!“

„Mis te räägite?“

„Tõsi. Helistasin temale juba kaks korda, aga teda pole kodus. Nagu maa alla wajunud!“

„Küll ta tuleb!“

„Loodame. Wastasel korral tekib kole skandaal.“

„Muidugi.“

Minutid möödusid, aga Albert Lampe ei ilmunud. Bööfistlustest osa- võtjad tegid juba viimaseid ettevalmistusi.

Ka nemad märkasid „Mercado“ kolleegi puudumist. Kas ta tõesti ei tulegi? Pole wiga, üks wõistleja jälle vähem!

Mguseni oli ainult kümme minutit aega. „Mercado“ direktor oli wäga ärritatud, laotas närvlikult käsi ja kõneles erutatult oma kaaslastega.

Alfons kutsus jälle ärijuhi.

„Kui Lampe ei tule, mis siis?“ küsis ta.

„Siis on meie firma kompromiteeritud ja see on wäga paha.“

„Hm... Seda ei tohi lubada!“

Ta heitis pilgu kellale: seitse minutit oli veel aega.

„Kas teate? Mul tuli hea mõte...“

„Kõnelge, hülgus!“

„Tunnen hästi sõiduteed, tunnen masinat, harjutasin Lampega koos. Hädakorral wõiksin teda asendada!“

„Mis te räägite, hülgus! See on ju wõimatu!“

„Ja miks? Ma sõidan hästi.“

„Teie päästaksite meid! Ja pealegi oleks see firmale suureks auks!“

„See on kõrwaline asi. Ütelge parem, millised olid Lampe tingimused?“

„Wõidu korral saab ta 5000 marka.“

„Kui saawutan auhinna, peab ta oma 5000 marka ikkagi saama — see on esimeseks tingimuseks.“

„Muidugi, hülgus. Teie soow täidetakse.“

„Ja asjatult ei pane ma oma elu kaalule.“

„Esihdage oma nõudmised!“

„Kui saawutan wõidu, siis annab firma mulle tasuta masina, mille osin järelmaksuga ja maksab mulle tagasi 10.000 marka, mis ma juba tasusin.“

„Siimapilk, hülgus. Kõnelen härra direktoriga.“

„Urge rutake. Wiis minutit on veel aega.“

Arjuht lippas minema.

„Mis läbirääkimisi ja pead?“ küsis Beatrice, kes oli nii haaratud publiku wahtimisest, et ta kuulis waid katkendeid kõnelusest.

„Mitte midagi erilist, kallid. „Mercado“ direktor palub mind lähemalt silmitseda nende masinat, mis wõtab wõidusõidust osa.“

Arjuht astus hingeldades loosshi.

„Hülgus, teie tingimused on wastu wõetud!“

Alfons ulatas Beatrice'le oma kapi.

„Hwia seda minu tagasitulekuni,“ palus ta.

„Kas jääd kauaks ära?“

„Beerand tunniks, wõib-olla ka pooleks. Sa wabanda mind: kiire asi!“

Ta ta ruttas minema.

„Seletan sulle pärast kõik,“ hüüdis ta üle õla.

Kärmelt riietunud walgesse tolmumantlisse, pannud pähe kiwri ja sarnprillid ette, istus Alfons rooli taga, kus pidanuks istuma Albert Lampe. Peale Mercado direktori ja ametnike ei tundnud teda keegi.

Kõlas stardi signaal.

Samal hetkel sõõstsid reastunud autod põrisedes ja puhkides paigast.

Paremal pool istus inglane oma „Bugattil“, vasakul — hispaanlane „Alfa“ ning tema kõrval itaallane „Maceratil“. Teisi ei jõudnud Alfons waadata.

Ta pani masinale köhe täie käigu peale. Paar minutit hiljem jäi ta inglasest maha, siis möödus temast hispaanlane, siis itaallane ja lõpuks weel hulk teisi. Ta oli nüüd viimane.

Tont võtaks! Raotada ei tohi! Kui ta ei tule esimeseks, ei või ta Mercado direktorile enam silma waadata. Ka Beatrice naeraks. Ja mis kõige hullem: see rikuks ta mängu Nora Swiftiga. Ei, ta peab tingimata võitma!

Ta tõstis kiirust ja möödus minut hiljem paarist masinast, mille firmat ta ei suutnud waadata. Teisel ringil jõudis ta weel kolmest autost ette. Kolmandal ringil saavutas ta hispaanlase ja mõlemad kihutasid weidi aega kõrwuti.

„Mercado“ sõitis nüüd 140-kilomeetrilise kiirusega. Alfons suurendas seda weidi. Ka hispaanlane arendas kiirust. Alfons lisas kiirust: 145, 148, 150... Kõhkem ei või! mõtles ta. Wähemalt praegu mitte! Ta ta püsis saja wiiekümnel.

Hispaanlane oli ikka weel ta kõrwal. Siis aga möödus ta temast järsku hüppega. Samal sekundil wuhises temast ka itaallane mööda. Nüüd oli Alfonsil faks karbetawat wõistlejat ees. Teisi ta ei näinud ega teadnud ka, kas nad olid ees või taga. Arwatavasti küll taga.

Neljandal ringil oli Alfons neljas. Ees olid inglane, hispaanlane ja itaallane. Alfons tõstis kiiruse 160 kilomeetrile. Pikkamisi reastus ta „Alfa“ ja „Maceratiga“. Wiendal ringil sõitis ta „Maceratiga“ kõrwuti „Bugatti“ taga. „Alfa“ oli ta kannul ja Alfons kartis, et ta iga sekund tormab talle otsa.

Ikki sõõstis „Alfa“ ettepoole ja kihutas temast mürinal mööda.

Mis toimus edasi, seda nägi Alfons halvasti. Ta nägi waid, et sõidul keerles õhus ja kuulis ärritatud hüüde. „Suhtus wist õnnetus!“ sõhwatas tal läbi pea. „Alfa“ langes riwist wälja. Üks wastane oli wähem!

Kuuendal ringil jäi „Macerati“ maha. Ees kihutas ainult „Bugatti“.

„Waatame, kumb wõidab!“ hüüdis Alfons lahingu innus.

Ta tõstis kiiruse 175 kilomeetrile. „Bugatti“ oli ikka weel ees. Aga mitte palju, ainult 10—15 meetrit... Ei, peab temast mööda jõudma! See oli juba viimane ring.

Olla või mitte olla! Alfons suurendas kiirust. 195 kilomeetrit! Kõrwus kohises, sumises, kuid ta ei pööranud millelegi tähelepanu. Sügawalt kummardunud rooli kohale, nagu hüppeks walmistunud kiskja, puuris ta pilgu oma ainsasse wastasesse. Too oli temast ikka weel mõni meeter ees, ilmsesti suurendas ka tema aegamisi kiirust.

Kas riskida? Masin kannatab wist wälja. See on otustaw filmapiik! Ja Alfons arendas kiiruse 200 kilomeetrini tunnis.

Minut hiljem kihutas ta „Bugattist“ mööda ja minuti pärast oli ta sihil.

Tribüünid kajasid waimustatud hüüdeist, käteplaginast. Alfons nägi õhus lehwiraid rätte, kübaraid, keppe.

Ta wäljus autost ja pühkis laubalt higi. Samal hetkel ümbritseti ta, suruti ta käsi, õnnitleti teda. Igast küljest suunati talle fotoaparaadid.

Ta wabastus tolmumantlist, kiuwrift ja sarwprillidest. Pikkamisi toibus ta pingutusest. Esimene, keda ta nägi, oli Mercado direktor. Too surus kaua ja soojalt ta kätt.

„Õnnitlen, würst! See on hiilgaw mõit! Olin teis algusest peale kindel!“

Teda õnnitlesid ka teiste firmade esindajad, reporterid ja lihtsalt uudishimulikud.

Suuri waewu pääsis ta imetlejatest läbi ja ruttas Beatrice'i looshi.

Hetk hiljem rippus Beatrice ta kaelas.

„Soowin õnne, kallis! Kui julge ja wahwa sa oled! Ja kõike sa oskad! Tšššš, kuidas ma sinu pärast kartsin!“

„Mul weab,“ naeris Alfons.

Seda siseeni jälgis oma looshist miss Nora Swift. Ta oli wiha pärast nutma puhkemas.

„Wiige mind loju!“ ütles ta direktor Hankesile ja ta hääl kähises pisarast.

— — — — —

Albert Lampe ärkas ja hõõrus kaua filmi, taipamata, kus ta wiibis ja mis temaga oli juhtunud. Wiimaks meenus talle, et ta oli ju würst De la Croce söögitoas Grand-hotellis!

Würst oli teda enne mõistlusi kutsunud endaga siia einestama.

„Wõtame midagi kerget!“ ütles ta. „Enne lahingut ei tohi kõhtu liig täis jüüa!“

Lampe sõi tõesti wähe, kuid würst soowis proowida burgundi weini, mida ta oli hoidnud tähtsaks puhuks.

„Praegu on õige juhus seda proowida!“ naeratas ta, weini klaasidesse walades.

Lampe jõi ainult pool klaasi, kuid wein tõusis talle pähe. Mõne minuti pärast waldas teda magus unisus ja edasi ei mäletanud ta enam midagi.

Nüüd ärgates waatas ta kõigepealt kella.

„Tuhat ja tuline! Kell on pool kaksteist, aga mõistlused algasid kell kümme!“

Lampe kargas jalule ja jooksis kui pöörane mööda tuba. Kus oli würst? Miks jättis ta tema üksi?

Ta sõöstis ukse juure, tormas koridori ja pörkas Alforsiga wastamisi.

„Ettewaatust, kallis Lampe! Pidite mu ümber jooksuma!“

Ja ta wiis autojuhi peaaegu wäewõimuga tuppa tagasi.

„Rahunege ja kuulake! Toon teile häid sõnumeid. Magasite siin ja teenisite unes 5000 marka!“

„Käagite mõistujuttu, hiilgus.“

Alfons heitis lauale paki pangatähti.

„Siin on täpselt 5000 marka. Ja kõik see raha kuulub teile.“

„Ma ei saa millestki aru! Ma ei võtnud ju mõistlustest osa — ei võinud selle tõttu saamutada ka auhinda.“

„Smeti saite selle fiiski — see tähendab, mitte otseselt, vaid oma õpilase kaudu.“

Lampe vaatas talle häämastunult otsa.

„Ma ei mõista,“ pomises ta.

„Asi on väga lihtne: kuna teie digel ajal ei saabunud kohale, asendasin teid rooli taga ja tulin esimesele kohale.“

„Teie?... Tõesti?... Aga kui see oli nii, siis saite ju teie auhinna?“

„Minu pärast ärge muretsege. Teenisin 27.000 marka.“

„Mis? 27.000 marka?“

„Jah. Wõi õigemini „Mercado“ limusiini, mis maksab 27.000 marka.“

„Uhke! Aga mida ütles direktor?“

„Algul närvitses ta weidi, kuid rahustasin teda ja nüüd on kõik parimas korras.“

Ja Alfons jutustas Lampele kõik. Too ei toibunud ikka veel üllatusest.

„Kes võinuks arvata, et teie hülgus... nii hästi sõidab!“

„Ega ma asjatult teie juures ei õppinud!“

„Pole sugugi kindel, et ka mina oleks saanutanud võidu. Wõistulejad olid väga tõsised. Igatahes olen teile südamest tänulik. Ma ei saa ainult aru, kuidas võisin päeval magama jääda!“

„Mitasin teid selles,“ naeris Alfons.

„Kuidas nii?“ imestas Lampe.

„Segasin teie weini hulka unerohutu!“

„Sellepärast siis! Olete aga naljahammas, hülgus!“

Lampe läts ära. Alfons heitis diivanile ja hakkas jälle oma arweid klaarima. See oli talle juba saanud harjumuseks, sest iga päew tõi jälle midagi uut.

„Hm... minu passiwa on tundumalt vähenenud. „Mercado“ annab mulle sissemaksstud 10.000 marka tagasi, 17.000 marka, mis ma neile olin võlga, kustutatakse. Järelikult minu passiwa on endise 58.000 margaga asemel ainult veel 31.000 marka. See pole nii hull. Kui asi selle ameeriklannaga õnnestub...“

La mõtiskelu katkestas telefoni helin.

Rõneles uksehoidja.

„Teie hülgus, miss Nora Swift soovib teid näha.“

Alfons naeratas: see oli see õige auhind! Ta teadis, et ameeriklanna kaotab juhust, et teda õnnitleda. Need naised sealt ookeani tagant on ju kõik spordihullud!

„Kus ta on?“ küsis ta.

„All saalis,“ vastas uksehoidja.

„Juhatage ta üles!“

Wilistades lõbusalt, hakkas ta oma riietust kohendama. Kõik läheb libedalt! — Mäng algab hästi!

Miss Nora Swift ilmus suure roosikimbuga, nagu tulnuks ta mõnele filminäitlejannale külle. Alfons muigas endamisi: seni polnud talle keegi veel toonud lilli! Too ameeriklanna oli ikka päris tobe!

„Sunnitlen teid, würst,“ hüüdis miss Nora, ulatades talle roosid.

Kui ta oli asetanud roosid lauale, haaras ameeriklanna ta käe ja surus seda soojalt.

„Dlete tõeline kangelane!“

„Tänan teid. Ma ei wääri seda tõepoolest, preili, preili...“

„Ja teeskles, nagu oleks ta unustanud tema nime.“

„Nora Swift!“ ruttas ameeriklanna talle appi. „Arwasin, et tunnete mind juba! Direktor Hankes rääkis mulle... Kas te tõesti ei mäleta?“

„Ah-jah... Ta näitas mulle teie pilti ja jutustas mulle teist palju kiitwat. Nüüd ma mäletan. Teie ei tohi mulle pahane olla, preili... preili...“

„Nora Swift!“

„Preili Swift! Kohtan nii palju inimesi... Ja mul on nii palju tegemist... Pole lihtsalt wõimalik millelegi koondada tähelepanu.“

„Arusaadam! Ja eriti palju aega wõtawad teilt muidugi naised!“ tähendas miss Swift solwawalt.

„Jah, naised ka,“ ohkas Alfons, riitwates pilguga daami rinnanõelas fädelewat suurt briljanti. Ka ta sõrmedel sätendasid kalliskivid.

„Ehtis end nagu õukonna ballile!“ mõtles Alfons. „Eriolist maitset tal pole!“

„Mind imestab, hülgus, et te senini pole reageerinud direktor Hankesi wiisidile,“ jatkas miss Swift.

„Ka taktilisus ei kuulu ta wooruste hulka,“ mõtles Alfons.

„Kui teie teaksite, preili, kui wähe mul on waba aega!“ lausus ta waljusti. „Kahetäheks neljast tunnist ööpäewas lihtsalt ei jatku!“

„Mis seal imestada? See on kõigi kuulsate inimeste needus. Dlete ju „filmitäht“, würst, pööraselt rikas ja nüüd weel lisaks wõidusõidu wõitja!“

Kõneldes filmitähes miss Nora Swift toa sifustust. Enne tema tulekut oli Alfons meelega awanud ukseid söögituppa ja magamistuppa, et ta wõiks ka sinna heita pilku.

„Teil on siin wäga kena,“ kiitis ta. „Kas teil on terve korter?“

„Jah, nimimetatud „würstlik apartement“.“

„Maksab wist palju?“

„Pole küsinud. Siis näen, kui mulle tuuakse arwe.“

„Hm... Meie ameeriklased tahame alati ette teada, palju midagi maksab.“

„Olen ka teatawal määral ameeriklane, kuid sellised asjad ei hurwita mind.“

„Minu majawalitseja peab mulle igast kulutatud pennist aru andma. Nagu näete, olen wõrreldeks teiega iivris wäiklane. Muidugi, teie rikkuste juures wõib ju raha kerge käega wälja anda, aga kasulikum on siiski arwet pidada... Utelge, würst, kas olete tõesti nii rikas?“

Alfonstile näis, et ameeriklanna silmis wilksatas pilkaw tuluks. Wõib-olla tunneb ta tema tõelist majanduslikku seisukorda? Wõimalik, et ta kogus tema kohta andmeid ja teab temast kõik? Aga miks püüab ta temale siis iga hinna eest läheneda?

Igatahes tuleb miss Swiftiga ettewaatlik olla!

„Arge uskuge, mida räägib rahvas,“ põikles Alfons otsest vastusest kõrvale. „Teist lewitatakse kindlasti ka mitmesuguseid kuulbusi, kuid olen weendunud, et nad weerandiski ei vasta tõele!“

„Ja, teil on õigus! Ka mina ei usu kõike, mida räägitakse teist... Ütelge, würst, kas jääte veel kauaks Berliini?“

„Tõesti ei tea, miss Swift. Arvatavasti mitte kauaks.“

„Mõi nii?“

„Niipea, kui lubavad mind mu äriasiad, raputan Berliini tolmuga jalga.“

„Ja kuhu te sõidate?“

„Ei tea veel. Jätan selliste küsimuste otsestamise Tema Kõrguse Saatusse hooletaks.“

„Asjatult! Saatus on kahtlane juht, ta võib vahel inimesega nalja heita. Meie ameeriklased otsestame alati ise. Meie ei luba juhu ega saatust endaga mängida.“

„Jah, olen kuulnud. Kuid vahest on väga mõnus end lasta woolust kaasa kiskuda.“

„Ja te pole seda veel kunagi kahtsenud?“

„Ei,“ naeratas Alfons.

„Õnne seen! Mina ei suudaks nõnda. Tahan ise oma kättega ehitada oma õnne. Ma pole harjunud teistele lootma. Nagu näete, tulin isegi esimesena teie juure. Tulin esimesena, kuigi olin õigustatud ootama, et külastaksite mind.“

„On aga naiserahvas!“ mõtles Alfons. „Tema ei löö millelegi risti ette! Võib juhtuda, et ta kohe küsib, kas tahaksin temaga abielluda!“

„Kui mägi ei lähe Muhamedi juure, siis läheb Muhamed mäe juure,“ lihas miss Swift naeratades.

„Mägi, see olen siis mina?“ küsis Alfons.

„Jah, pidin astuma esimese sammu, kuigi seda tavaliselt peetakse meeste asjaks. Meile, naistele, jäetakse ainult passiivne osa. Ja keegi ei küsi, kas see meeldib meile või mitte.“

Ta häälest kõlas väljakutset.

„Nüüd ta küsib, kas tahan teda naida?“ mõtles Alfons ja ta ei tundnud end just päris hästi.

„Kas teid ei huvita, miss Muhamed tuli mäe juure?“ jätkas ameeriklanna lõbusalt.

„Arvasin, et huvitan teid... kui sportlane. Mul oli täna autowõistlustel edu ja teie pidasite tarvilikuks mind õnnitleda. Muide, see oli teist väga kena...“

„Ma ei tulnud sellepärast. Teie võit oli mulle ainult ettekäändeks, mitte aga põhjuseks.“

„Ja milline on see — kui küsida tohib?“

„Sellest kuulete homme, minu juures, Wannsees. Dotan teid kell kaheksa õhtul.“

Ta tõusis otsestawat ja sirutas noormehele käe.

„Nagemiseni, würst!“

Ja enne kui Alfons toibus üllatuselt, oli miss Swift juba kadunud ukse taha.

Kas minna selle hullu ameeriklanna juure või mitte?

See küsimus waegas Alfonsi loogu selle ja järgmise päewa. Sellest olenes palju — võib-olla terve ta edaspidine saatus. Liigne ruttamine võis rikkuda mängu, kuid kardetaw oli ka miss Swifti kannatust liig raskele proovile panna.

Ei, ta ei tohtinud anda trumpe käest! Ta peab võitma! Senini läks kõik hästi, igat ta sammum kroonis edu. Innejumalanna oli tema poolt. Täna, näiteks... Kes võinuks uskuda, et just tema, uustulnu, saavutas esimese koha?

Wõistluses tolle pöörase ameeriklannaga võis aga veel palju rohkem võita: terve hiiglasliku waranduse! Kuid võit polnud kerge. Nora Swift oli isemeelne, tujukas põikpea.

Alfons mõistis, et täna oli võitnud ameeriklanna. Kui uhkelt ta teda külla kutjus! See polnud kutse, waid käsk! Dotan teid kell kaheksa õhtul — pagana iseteadew plika!

„Milline häbematus!“ pomises Alfons järgmise päewa hommikul, meenutades asetleidnud kõnelust. „Või tema mõtleb, et olen mõni traadist tõmmataw hüpinknukk! Aga oodaku! Ma ei külasta teda!“

Ja oma otsuse kinnituseks haaras ta telefoni kuuldetoru ja walis Beatrice'i numברי.

„Tere hommikut, kallis! Kuidas sa magasid? Nägid mind unes? Mul on sinust wäga kahju: nii ebahurwitaw unenägu. Muide, mida teed täna õhtul? Pole veel midagi kawatsusel? Suurepärane! Kas tohin sulle külla sõita? Mii kella kaheksa ümber. Kena! Westleme meidi ja läheme siis kuhugi. Sa rõõmustad? Mina ka. Nägemiseni, kallis. Dota mind. Jah, täpselt kell kaheksa.“

Alfons pani kuuldetoru kahwile.

„Kiis on heidetud!“ hüüdis ta teatraalselt, pöördudes oma peegelpildi poole. „Seekord võidan mina, austatud preili Nora! Kujutlen, kuidas see teid wihastab!“

Ja Alfons kujutles uhkesti laetud lauda miss Swifti willas, teda enast õhtukleidis, üle külwatud kalliskiwidega, ootamas külalist. Kui kell lööb kaheksa, hakkab ta närwitsema, kümne minuti pärast rebib ta taskuräti katki ja tund hiljem märatseb ta kui metsaline!...

„Säärane õpetus kulub talle ära,“ pomises Alfons wõidurõõmsalt, „muidu läheb ta liig ninakaks!“

Alfons riietus ja sõitis linna. Müüridel ja kuulutustulpadel ilutsesid firewad reklaamplakatid, mis kuulutasid „Draama magamiswagunis“ peatset linastumisele tulekut. Paljud kuulutused olid warustatud tema pildiga. Ka ajalehest, mille ta ostis mõõdalippawalt poisikeselt, leidis ta oma pildi. Selle allkiri kõlas järgmiselt: „Würst Alfonso De la Croce, tuntud filminäitleja, wõitis eile rahwuswahelisel autode wõidusõidul esimese auhinna.“

Alfons wangutas murelikult pead: liig palju asjatut kära! See võib

talle veel saatuslikuks muutuda! Ta elu polnud nii hiilgavalt puhas, et seda võinuks walgustada reklaami helgihaitjatega! Ei, parem on hois-
duda warju. Wähem kisa ja kära! Wähem üldist tähelepanu!

Tegelikult polnud temal küll midagi häbeneda. Ta ei tee kellelegi kurja ja liiga kerge waewaga ei teeni ta oma ülalpidamist ka mitte. Eile näiteks pani ta oma elu kaalule, et saawatada esimest auhinda. Ja oma uue auto oli ta ausasti ära teeninud. Üldse pole tal midagi karta, kuid meeldiwam oleks süüski, kui temast räägitaks ja kirjutataks vähem.

Koju jõudes heitis ta diivanile ja uinus warsti: eelmisel ööl ta oli maganud halvasti.

Teda äratas telegrammikandja.

Telegramm oli Nora Swiftilt ja kõlas järgmiselt:

„Rahjaks ei saa ma teid täna vastu wõtta. Teatan teile, millal wõite mind külastada.“

Weri tungis Alfonsil pähe: see oli kõrwaküül! Ja milline veel! Ta võinuks oodata kõike, mitte aga seda! Solwang! Ta oli kawatsetunud alandada ameeriklannat, sundides teda asjatult ootama, nüüd aga jõudis tüdruk temast ette! Ta haaras relwa tema käest ja sihtis selle temale endale!

Alfons ei kahelnud filmapilkugi, et see oli ette kawatsetud. Nora Swift tahtis teda naeruwääristada. Lõpuks polnud ta sugugi rumal, see hellitatud jonnakas tüdruk sealt pilweldõhkujate maalt.

Alfons tundis äkki lugupidamist tema vastu. Ta oli wäärikas wastane. Alfonsile meeldis ta wõistlusind, ta julgus ja meelegindlus.

Samal hetkel kõlises telefon. Kõneles uksehoidja.

„Teie hülgus, filmiühingu „Luri“ esindaja soowib teiega kõnelda.“

„Ma ei wõta praegu kedagi vastu!“ wastas Alfons wihaselt. „Jätke mind rahule!“

Uksehoidja muigas ja helistas siis miss Nora Swiftile.

Talle wastati kohe. Ilmselt oli ameeriklanna tema kõnet oodanud.

„Mis on? Kas würst sai minu telegrammi?“

„Jah. See toodi kümme minutit tagasi.“

„Ja kuidas see mõjus?“

„Wapustawalt. Würst ei wõta kedagi vastu. Siia tuli keegi härra, kes tahtis temaga tähtsa asja pärast kõnelda, kuid würst ei lastnud teda ligigi.“

„Wäga hea. Kas ta sõitis juba proua Traubergi juure? Ta ju pidi teda täna külastama.“

„Ei, würst on veel kodus.“

„Nõnda. Hea küll. Teatage mulle ka edaspidi, kellega ta kõneleb ja mida. Tasun teie teened.“

„Jah, helistan kohe, niipea kui kuulen midagi.“

„Aga ärge sellest teistele rääkige!“

„Muidugi mitte.“

„Teatage mulle, kui ta wäljub hotellist!“

„Teie teenistuses, armuline preili!“

XI.

Kaks päeva oli möödunud, kuid mis Nora polnud endast veel teatanud. Alfons närmitse, ootas kannatamatult kirja või telefonikõnet, kuid tüdruk vaikis. Neetud ameeriklanna!

Et unustada hetkeks, astus Alfons hilisel öötunnil väikesesse baari, kus ta warem polnud käinud. Ta istus väikese laua äärde nurka ja tellis endale pudeli veini. Ta oli õnnelik, et teda siin keegi ei tundnud, ja et ta võis weidi aega weeta täielikus rahus.

Maadates hämaras ruumis ringi, kiindus ta pill kellessegi naisesse. Midagi temas äratas Alfonsi tähelepanu. Naine tundus temale tuttavana. Ta polnud enam noor, kuid oli veel wägagi humitaw. Tal olid kulbsed juuksed, kasfilised rohakas-hallid silmad ja hästi marmoritud ilusajoonelised huuled. Liig kahwatu nägu mõjus külmalt, kuid ta ilmet mahendas mõlur naeratus.

Alfons soris oma mälus. Kes oli see naine? Ta oli weendunud, et oli teda kohanud, aga kus ja millal? Tšand! Ta elust oli nii palju naisti läbi käinud, suutis ta kõiki neid mäletada?

Kuid daam tundis ta nähtawasti ära. Igatahes ei pööranud ta temalt pilku ja ta huultel mängles pooleldi sõbralik, pooleldi pilkaw muie.

Wiimaks meenus Alfonsile, kus ta oli näinud seda daami.

„Ellinor!“ hüüatas ta.

„Alfons!“ wastas daam.

Ta astus Alfonsi juure ja sirutas talle käe.

Nad wahetasid tugewa meheliku käepigistuse.

„Kuidas sattusid sa Berliini?“

„Arwatavasti sama juhuslikult kui sinagi!“ naeris Ellinor.

„Mis tõi sind siia?“

„Ma ei tea isegi. Sõitsin lihtsalt. Ära arwa, et tulin sinu pärast.“

„Sumal hoia! Selleks peaksid mind ju pööraselt armastama!“

„Sa sa ei usu seda muidugi!“

„Loomulikult mitte.“

„Sa teed hästi.“

„Sa teadsid, et elan Berliinis?“

„Jah. Lugesin lehtedest, õigemini — nägin su pilte, sest lehtedes nime-tatakse sind ju wüürst Alfonso De la Croccek!“

„Näitleja warjunimi!“ naeratas Alfons.

„Sa pole mitte ainult filmitäht, waid ka kuulus wõidusõitja — nagu selgub. Saarutasid koguni esimese auhinna. Soowin õnnel! Olen tõesti uhke, et olen sinuga tuttaw.“

Alfons palus teda oma lauda istuda.

„Mida pean sulle tellima?“

„Täna, mitte midagi. Olen täna juba palju joonud.“

„Kas... tarwitad alkoholi ikka veel kurjasti, Ellinor?“

„Mitte liialt. Olen wiimasel ajal wäga mõistlik.“

„Kuidas sa elad? Sa kusti sa nüüd tuled?“

„Pariisist. Tõdastan terve talwise hooaja „Pygmalioni“ tsirkuses.“

„Sooritad ikka veel oma kuulust hüpēt?“

"Ei. Olen nüüd „lasturite kuninganna.“

"Esined terve rühmaga?"

"Jah," vastas Ellinor.

"Ja sul on edu?"

"Käägitakse. Kuigi Pariisis ollakse sellest numbrist juba tüdinud."

Alfons mõtiskles wiivu. Näis, nagu tuletaks ta oma kohtamisi Ellinoriga meelde, näeks teda jälle sooritamas oma kaelamurdvat hüpet.

"Kuule, Ellinor, kas oled ikka veel selle Mehhiho kowboiga... Mis oli ta nimi?"

"Mõtled wiist lütterit?"

"Jah. Kas sinu romaan temaga jätkub veel?"

"Ei, see on juba lõppenud."

Ellinor waatas talle kuidagi wäljakutsuwalt otsa ja ta filmis walgatas tige tuluke.

"Pärast sind, Alfons, pole ma enam kedagi armastanud!"

"Wäga ilus sinust," naeratas Alfons, weidi piinlikult puudutatud.

"Ma ei naljata, Alfons, sellepärast jälitangi sind."

"Tähendab — sõitsid siia ikkagi minu pärast?"

"Jah. Otsisin sind kogu aja. Aga ära karda — ma ei tee sulle kurja."

"Kui arwad, et ma kardan, siis tunned mind halvasti, Ellinor."

Naine ohkas, awas wäikese emailkarbikese, wõttis sellest parema kääwäikese sõrme küünega tsipake walget pulbrit, tõstis selle nina alla ja hingas sügawalt.

"Kokaiin?" küsis Alfons.

"Jah," vastas Ellinor rahulikult.

Alfons wangutas etteheitwalt pead.

"Kuule, Ellinor. Arwasin, et loobusid sellest."

"Ma ei suutnud, Alfons. Pean end aeg-ajalt mürgitama, et koguda elujõudu. Ma olen nii wäsinud, Alfons. Tead ju, kuis sind armastasin... Unistasin õnnest sinu kõrwal, olin walmis kõigiks ohwiteks... Aga sina hülgasid minu... See oli kurwem päew minu elus, kui ruttasin sinu juure ja — sa olid juba ära sõitnud, jätmata hüwasti, lausumata mulle ainustki sõna... Muidugi, sa polnud minu armuke, sa ei lubanud mulle midagi, aga see oli mulle ometi raskeks löögiks. Sel õhtul tarwitasin jälle kokaiini."

"Sinu sõnadest wõiks järeldada, et mina olen süüdi sinu õnnetuses, aga see pole ometi nõnda. Kuule, Ellinor, kas töotasin sulle kunagi sind igawesti armastada?"

"Ei, Alfons. Sinusugused ei seo end lubadustega."

"Sa nõudsid minult rohkem kui suutsin sulle anda. Sellepärast põgenesin. Sa tahtsid minult rõõwida wabadust..."

"Ja wabadus on sinu meelest kõik..."

Ellinor wahtis mõtlikult kaugusesse.

"Ära karda, Alfons, ma ei piira sinu wabadust. Lahkun siit warsti."

"Ja kuhu sa sõidad?"

"Ei tea veel. Kuhugi kaugele. Maailm on suur."

"Ma ei mõista sind, Ellinor. Milleks sa siis tulid siia?"

"Et anda sulle hüwastijätuks musu, mille unustasid mulle andmast."

Alfons pakkus talle sigaretti. Mõlemad suitsetasid.

Alfonsile meenus öö Pariisi kolmanda järgu baaris. Näpase saali hõmaruses istusid süngete nägudega ja näljaste filmadega imelikud inimesed.

Tema tähelepanu kõitis üksi istuv lahvatu daam. Ta astus tema juure. Ja nii sobiski nende tutvus.

Dõ lõpu weetisid nad koos ja järgmisel õhtul nägi Alfons teda tsirkuses, kus ta sooritas rasket elufardetavat trikki: tsirkuse lae alt sööstis ta metsiku kisaga kõit pidi alla. Publik jälgis tema liigutusi hinge kinni pidades, naised kiljusid ja hoidsid filmi kinni. Siis järgnesid tormilised kiiduavalbused. Ta jooksis mitu korda areenile, kummardas, naeratas ja heitis õhusuudlusi.

Pärast etendust läks Alfons tema garderoobi. See naine kütkestas teda, võlus teda kummaliselt. Ta tundus talle imelikult lähedana — võibolla seepärast, et temagi elu koosnes vaid reast hulljulgetest hüpetest, mis võisid lõppeda halvasti.

Kas ta armastas Ellinori? Sellele küsimusele oli peagu võimatu vastata. Ta teadis ainult, et armastas teda tõesti nende kahe sekundi vältel, kus ta metsiku kisaga sööstis kõrguselt alla. Nende kahe sekundi pärast käis ta igal õhtul tsirkuses. Teda weetles mäng elu ja surmaga.

Märgates, et Ellinor armus temasse nõnda, nagu võib armuda ainult kirglik tundelik naine, ehmus ta. Ühendus temaga ähwardas tema, Alfonsi, vabadust. Ta otsustas põgeneda. Ja ta lahkus hüvasti jätmata Pariisist.

Ta sõitis Rivierale. Seal luges ta ajalehest, et tema ärasõidu õhtul Ellinor oli hüpanud nii õnnetult, et nikastas jala. Ta taipas otsekohhe, millest selline lohmakus oli tingitud — kui Ellinor ei näinud teda, ta alalisel kohal, ärritus ta nii, et unustas igasuguse ettevaatuse.

Alfonsile avaldas see lühike ajalehesõnum vapustawat mõju. Esmasel minutil oli ta valmis Pariisi tagasi sõitma, kuid siis mõitis ta mõistus ja ta ei läkitanud isegi kaastunde kirja, kuigi ta teadis, et Ellinor ootas seda.

Kõik see oli juhtunud alles hiljuti, waevast pool aastat tagasi, kuid Alfonsile näis, et sellest oli möödunud juba terve igawik.

Nüüd istus Ellinor jälle tema kõrval.

„Millal sa saabusid?“ katkestas ta waikuse.

„Täna hommikul.“

Kui imelik! Ellinor jõudis alles hommikul Berliini ning õhtul sattus ta samasse baari, kuhu Alfons täiesti juhuslikult astus sisse. Juhus viis neid kokku. Või oli see saatus?

„Jä“ siia kauaks, Ellinor?“

„Paariks päevaks, kui see sind liialt ei kohuta.“

„Kus sa peatud?“

„Mitte kusil veel. Mu pakid on alles jaamas. Võibolla — sa võtad mind enda juure?“

Alfons mõtles sekundi. Milligipärast meenus talle Luise.

„Jah, tule minuga kaasa,“ lausus ta rahulikult. „Läheme.“

„Grand-hotellis“ kirjutas ta Ellinori Gabriele Tildeni nime all küla-
lisraamatuse.

„Andke daamile kaks tuba wanniga,“ käskis ta uksehoidjat. „Mii
kaua kui ta siin on, ei võta ma kedagi vastu.“

„Baadeldes toredasti sisustatud tube, mangutas Ellinor pead.“

„Nagu näen, on sinu seisuford hiilgan?“

„Jah, kurtmiseks pole põhjust.“

„Sul weab üldse.“

„See on lepingus ette nähtud,“ naeratas Alfons.

„Millises lepingus?“ ei taibanud Ellinor.

„Lolles, mille sõlmisin Saatusega. La kohustus mulle tagama ed-
igas ettevõttes.“

„Ja ta täidab ausalt oma kohustusi?“

„Suurepäraselt. Olen väga rahul.“

XII.

Miss Nora Swift jäi parajasti woodis kohvi, kui talle helistati. See
oli „Grand-hotelli“ uksehoidja, kes soomis temaga kõnelda. Ta rääkis
tasa, summutatud häälega, kartes arvatawasti, et keegi võiks teda kuulda.

„On teil uudiseid?“ küsis miss Nora.

„Jah, preili. Würstil on küllaline.“

„Mii? See filminäitleja?“

„Ei. Keegi teine daam.“

„Mis ta nimi on?“

„Gabriele Tilden.“

„Elab ta Berliinis või tuli ta kuskilt mujalt?“

„Jah, ta saabus Pariisist.“

„On ta noor?“

„Jah. Umbes 26—28-aastane.“

„Või nii? ... Ilus?“

„Mitte eriti. Aga huwitaw.“

„Mii, nii ... Elab ta würsti korteris?“

„Ei. Hiilgus võttis talle kaks tuba wanniga.“

„Lähendab asi on tõsine?“

„Wist küll, preili.“

„Millal ta tuli?“

„Eile öösel. Hiilgus teatas, et ta ei võta kedagi vastu seni kui see
daam on siin.“

„Huwitaw! ... Noh, ootan teilt lähemaid teateid. Helistage kohe,
kui midagi juhtub.“

„Kuulen, armuline preili.“

Nora Swift wiskas kuuldetoru käest, kargas woodist ja hakkas puuri
pistetud kiskjana tuba mööda edasi-tagasi jooksema. Armuladedus ja wiha
ähwardasid teda lämmatada. Nüüd oli tal juba kolm wõistlejat. See
kolmas oli ilmsesti kardetawam kõigist. Nähtawasti oli ta Alfonso wana
armastus, sest muidu poleks ta teda kutsunud elama oma hotelli. Ja ta
oli wõrdlemisi noor, mitte inetu ja huwitaw.

Jah, kolm wõistlejat: Beatrice Trauberg, Frahwinna Hövernitz ja too
Gabriele Tilden! Tema, Nora Swift, pidi wõistlema kolmel rindel. Filmi-

tähega lootis ta kergesti toime tulla: Beatrice polnud enam noor, oli elust juba wintsutatud ja waewalt suutis ta noort meest kaua wõluda. Krahwinna Hövernitz oli küll noor ja ilus, aga ta etendas würesti elus ilmsesti ainult juhustliku osa. Tollest ainsast õhtust saadik polnud teda keegi würesti seltsis enam näinud ja kõik katsed selgitada, kust ta tuli ja kuhu ta läks, olid nurjunud. Nähtawasti ta oli saabunud Berliini prowintsi ja kohe jälle lahkunud.

Palju tõsisem oli asi tolle tundmatuga, kes oli asunud „Grand-hotelli“. Kes on daam, kes nimetab end Gabriele Tildeniks? Kindlasti mõni wana armastus, sest waewalt würest talle muudu oleks wõtnud samas hotellis toad. Jah, Gabriele Tilden oli õhtlik wastane!“

Polnud parata, pidi wõitlema! Nora Swift ei kuulu nende hulka, kes kergesti alistuvad. Ta oli ofustanud wõita ja — ta wõidab! —

Samal ajal istusid Alfons ja Ellinor kohwilauas. Ellinor kandis rohelist, karusnahaga äärestatud pidshaamat.

„Kuidas magasid?“ küsis Alfons, walades kohwi.

„Tänan, wäga hästi.“

„Ma ei usu sind: oled nii kahwatu! Ja filmade all on mustad warjud!“

Ellinor heitis pilgu peeglisse ja puuderdas kergelt nägu.

„Wanadus!“ naeratas ta.

Ta rüüpas kohwi ja waatas siis Alfonsile tähelepanelikult otse.

„Oled sa õnnelik, Alfons?“

„Dnn on wäga suhteline wäärtus!“

„Hüwa, esitan küsimuse teisel kujul: kas armastad praegu kedagi?“

„Jah. Kõiki ilusaid naisi, kes satuwad minu teele.“

„Ja neid on palju?“

„Muidugi! Aga see pole põhjuseks, et peaksid külma kohwi jooma.“

Ellinor ohkas ja jõi oma tasfi tühjaaks.

„Arwatawasti ei lohtu me enam kunagi,“ lausus ta nukralt.

„Ara mine traagiliselt, kallis!“

„Sulle on see nali, aga mina —“

Ta filmad täitufid pisaratega.

Alfons sattus segadusesse: ta ei kannatanud pisaraid ja pealegi polnud Ellinor warem kunagi nutnud.

„Taewa päralt, Ellinor. Mis sul arus?“

„Tahaksin surra . . .“

„Kumalus! Ütle, mis sind waewab?“

„Sa ei mõista mind nagunii.“

„Jah, sinust on raske aru saada. Oled mulle alati olnud mõistatuseliks.“

„Ja sina ei sallid mõistatusi! Tahaksin, et elu oleks sulle lahtine raamat!“

„Jah, nii on palju lihtsam. Ütle, on sul raha?“

„Küllalt selleks, et lunastada piletit ja sõita siit ära.“

„Sellest on wähe.“

„Sina tulid Berliini wist suurte rahadega?“

„Mul polnud pennigi taskus.“

„Ometi pole sul midagi wiga. Oled end koguni suurepäraselt sisse seadnud.“

„Kuid mina olen erialalt elukunstnik!“

„Jah, selles suhtes ei saa sinuga keegi mõistelda!“

Samal hetkel koputati uksele.

See oli Luise. Ta tõi kimbu lilli.

„Kes need saatis?“ küsis Alfons.

„Ei tea. Nimekaarti ei olnud,“ pomises Luise.

Ta peatus läwel ja silmitses ahnelt Ellinori. Teda wapustas asjaolu, et wõõras daam oli pidshaamas. Järelikult polnud ta würsti juhulik tut-taw, waid temale lähedal seisew isik.

Tahtmatult surus Luise käe wastu rindu.

Alfons jälgis teda naeratades, wõttis ta käest siis kinni ja wiis ta laua äärde.

„Waata, Ellinor, kui kaunis ta on! Waata neid ilusaid filmi, seda suud, mis meenutab küpse kirssi!“

Ellinor mõttis teda ükskõikse pilguga ega wõtnud sigaretti suust, kui ta fifistas läbi hammaste:

„Pole wiga... Wäga wärske!“

„Kui sa teaksid, kui wõluw ta on armastuses!“

Luise kattis põllega näo ja fööstis ukse poole. Alfons haaras tal käest kinni ja suudles teda laubale.

„Luise, kallis! Sul ei tarwitse häbeneda! Ütlen igauhele, et oled kau-nitar ja weetlew tütarlaps!“

Kuid Luise wabastus ta haardest ja tormas toast wälja.

„Kas tema sattus ka sinu teele?“ küsis Ellinor pilkawalt.

„Jah. Haruldane meesalil. Palju parem ja kenam kui kõik need üli-peened ja moodsad lilled, mis kasvawad suurlinna asfaldil.“

„Miks piinad siis teda?“

„Ma ei piina teda, Ellinor. Wastupidi, püüan ilustada ta äripäewa, fissendada ta elule mõtet. Tema suhtes ei tarwitse ma endale midagi ette heita.“

Teda kaffestas telefoni helin. Ruttamata tõstis ta kuuldetoru.

„Hallo! Kes räägib?“

„Tere hommikust, würst! Teie ei tunne mu häält?“

Kõneleja oli Nora Swift, kuid Alfons otustas teda kiisata.

„Miks ma ei tunne! Würstinna Esterhazy?“

„Hoopiski mitte. Mina — Nora Swift.“

„Andestage, miss Swift. Wabetasin te hääle kellegi teise omaga. Tere! Mis põhjustab nii suurt au?“

„Tahtsin teilt weel kord paluda wabandust.“

„Wabandust? Aga milles siis?“

„Tol õhtul ei saanud ma teid tõesti wastu wõtta!“

„Millisel õhtul? Ah, nüüd ma mäletan. See oli wist kolm päewa tagasi. Aga teil ei tarwitse wabandada, olin wäga rõõmus, sest mul oli samaks ajaks määratud tähtis kohtamine!“

„Wõi nii? Tähendab, pidasin end asjatult teie ees süüdlaseks?“

„Täiesti asjatult,“ vastas Alfons pilkavalt, suutmata oma kahjuröömu varjata.“

„Nii, nii... Võiksin teid täna õhtul vastu võtta.“

„Täna õhtul? Hm... Olen teile väga tänulik, aga... Ma ei tea tõesti, kas saan teie lahkele kutsese järgneda. Mulle tuli hea tuttav külla.“

„Bõi nii?“

„Jah. Pariisist. Ja ma ei tea veel, mida ta õhtul kavatseb ette võtta.“

„Dotan teid!“ ütles Nora Swift rõhutades ja lõpetas kõneluse.

Alfonsi huultel mängles ifka veel võidurõõmus muie.

„Weel üks, kes sattus su teele ette?“ solvas Ellinor. „See on juba teine?“

„Ei, kolmas.“

„Ja kes on too?“

Beatrice nagu ootas seda küsimust. Ta helistas oma willast.

„See oled sina, Beatrice?“ küsis Alfons.

„Jah. Tere hommikust!“

„Tere hommikust, kallid. Kuidas elad?“

„Halvasti. Pole sind juba kakskümmend neli tundi näinud.“

„Igavikuga võrreldes on see kõõme!“

„Aga mulle tundub aeg sinuta kohutavalt pikana. Tahad, sõidan sulle oma autoga järele?“

„Kahjetsen, aga see on võimatu.“

„Miks siis?“

„Mul on poole tunni pärast tähtis nõupidamine!“

„Alati on sul koosolekud, läbirääkimised! Minu jaoks pole sul kunagi aega. Aga mis parata! Wägisi ei saa kellelegi armas olla!“

Ja ta vaikis solwunult.

„Tean nüüd vähemalt nimepidi kolme kaunitari, kes sattusid sinu teele,“ tähendas Ellinor pilkavalt, „miss Nora Swift, Luise ja Beatrice.“

„Järjekord on teine. Esiteks tutvusin Beatrice'iga, siis Luise ja lõpuks Nora Swiftiga.“

„See ei muuda asja.“

Ellinor astus tema juure, waatas talle filmi, surus pea ta rinna vastu.

„Oh, sina! Armas wõluw wõrukael!“

Süis suudles ta Alfonsi ja wäljus karmesti toast.

Wiimaks oli Alfons üks! Ta isegi hingas kergendatult. Tal oli waja koguda mõtteid, arutada tegewuskawu, sest ta wiibis ju terve aja nagu sõjas, kus iga filmapilk wõis alata otsustaw lahing.

Aga ta ükfindus ei kestnud kaua. Täiesti ootamatult astus tupp Beatrice. Ta kandis rohelist kübarat, rohelist jakki ja kirjut shotiriidest selikut.

Seisatades lähel, hüüdis ta:

„Sa ei oodanud, mis? Poole tunni pärast oli sul ju tähtis nõupidamine, nagu seletasid ennist. Nüüd on pool tundi möödas ja sa pole veel riides. Miks sa waletad?“

Alfons wõttis tal käest kinni ja pani ta istuma tugitooli, kus hetke eest oli istunud Ellinor.

„Dnuks sulle meeldivam, kui belnuksin lihtsalt, et ma ei taha sind näha? Kas sa ei mõista, et tõde on tihti solvavam kui vale. Minult rumalad räägivad alati tõtt, küsimata, kas see haavab teisi wõi mitte. Mina eelistan waletada, et armsaile inimestele mitte haiget teha.“

„Säärane sa oled,“ ütles Beatrice, aga ta polnud enam nii kuri. „Lähendab sul polnud mingisuguseid nõupidamisi?“

„Wõimalik, et see oli nii. Aga sinu usaldamatus on inetu. Tulid kontrollima, kas kõnelesin tõtt. Nõnda ei tohi, kallid! Peab teineteisele andma wabadust, muudu muutub igasugune wahetord talumatuks.“

„Järelikult on wale wajalik?“

„Mitte alati, aga mõnikord siiski. Peale armastuse pole tähtis midagi muud ja armastuse säilitamiseks peab wahel ka waletama.“

„Ja sa waletad mulle, Alfons?“

„Olen sunnitud selleks, et wältida perekondlikke stseene. Muide, kui soowid, teen praegu kohe katset tõega.“

„Huwitam. Hakka peale.“

„Minu juures istus noor ilus naine. Ta lahkus siit alles mõne minuti eest.“

„Ta oli siin, kui ma helistasin?“

„Jah. Istus samas tugitoolis, pidishaamas.“

„Lähendab... ta ööbis siin?“

„Ei, aga tema toad asuwad naabruses, samas koridoris.“

„Ma ei mõista...“

„Ta saabus eile Parisis mulle külla. Oleme wanad sõbrad. See on tõit.“

„Ta on sinu armuke!“ karjatas Beatrice ahastuses.

Alfons wangutas pead.

„Waata nüüd! Kas naistele wõib kõnelda tõtt? Te õpetate meid ise waletama. Ja olles aumehed me täidame teie soowi. Kui teeme wahel rumalusi, siis karjute ja nutate, puhute iga kärbse elewandiks ja teete tühisest seiklusest hingelise kurbmängu!“

„Kes on see naine?“ küsis Beatrice.

„Sind huwitab tõde? — Heaküll. Tema on ka kunstnik. Kuid ta ei tööta filmis, waid tsirkuses.“

„Tsirkuse ratsutaja?“

„Ei, akrobaat,“ wastas Alfons rahulikult.

„Kõietantsija!“ naeris Beatrice pilkawalt.

„Asjatult oled nii uhke, Beatrice. Ka tema on end pühendanud kunstile nagu sinagi.“

„Sa julged mind wõrelda minasuguse kõietantsijaga? Ei, see on liig. Ma ei karwata end solwata lasta. Nägemiseni, Alfons.“

Ka ta wäljus toast.

Surudes end seina vastu, seisis koridoris Luise. Wihase pilguga waatas ta Beatrice'ile järele.

Beatrice Traubergi votas kodus tundmatu härra, portfell kaenas.

„Palun wabandust, armuline proua, kuid olen sunnitud teid tülitama tähtsa asja pärast,“ pöördus ta filmitähe poole.

„Kellega on mul au?“

Härra ulatas talle nimekaardi:

„Wolfgang Wiegel, eradetektiiw.“

„Kuulan teid,“ lausus Beatrice kaunis kõrgilt.

Härra Wiegel kõhatas, puhastas taskurätiga näpitsprille ja küsis:

„Kas tunnete krahw De la Crocquet?“

„Jah. Kuid mis puutub see asjasse?“

Ebameeldiw eelaimdus rõhutas ta südant.

„Niipalju kui tean oli ta teie partneriks filmis „Draama magamiswagunis?““

„Jah. Loodan, et pole juhtunud midagi halba?“

„Oh ei, armuline proua. Wajasin ainult mõningaid lähemaid seletusi.“

„Ja nimelt?“

Beatrice oli äärmiselt uudishimulik.

„Tahaksin teada, kas ta on abielus?“

„Miks see teid huvitab?“

„Hm... Kuulsin, et ta toonud „Grand-hotelli“ kellegi daami, kellele wõtnud kaks tuba.“

„See on tema isiklik asi!“

„Muidugi... Selles pole midagi erilist. Aga waadake... keegi noor daam, ja pealegi väga rikas daam kawatseb... mõtleb, ühesõnaga ta tahab...“

„Kääkige selgemalt!“ katkestas Beatrice teda närwlikult.

„See daam kawatseb würstiga abielluda!“

„Tõepoolest? Aga würst? Kas ta on nõus teida naima?“

„Kahetsen väga, armuline proua, kuid mind seob ametkwanne... Kui ma teaksin, et see jääb ainult meie wahese...“

„Wõite selles kindel olla!“

„Daam, kellest kõnelesin, on miss Nora Swift, tuntud ameerika paberikuninga ainus tütar. Ta elab ajutiselt Berliinis, õigemini Wannsee aedlinnas, kus tal on suurepärane willa.“

„Kas würst külastab teda tihti?“

„Ma ei tohi seda öelda. Tean waid, et miss Swift votab teda täna õhtul.“

Beatrice kargas nagu ussist nõelatuna jalule, hakates ärritatult käima mööda tuba.

Härra Wiegel leidis, et tal oli paras aeg lahkuda.

Lähemast telefoni kioskist helistas ta miss Nora Swiftile.

„Teie oletused osutusid tõeks,“ teatas ta. „Proua Trauberg oli wapus-tatud, kui ütlesin talle, et würst kawatseb teiega abielluda.“

„Huvitaw! Mis te arvate, kas neil tõesti on lähem wahekorid?“

„Kindlasti! Proua Trauberg on pööraselt armukade!“

„Tal on selleks ka põhjust! Teie siis ütlesite talle, et würst külastab mind täna õhtul?“

„Muidugi.“

„Wiimaks tuleb ta meile ja teeb skandaali?“

„Urge kartte: proua Trauberg on haritud daam!“

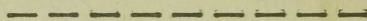
Proua Trauberg lebas sel ajal oma magamistoas woodis, külmad kompressid peas. Ta nuukfus wihast. Oh, Alfons! Ta libiseb angerjana tema käest ja ükski wõim ei suuda teda hoida. Ta on nii wõrgutawalt wõlur, et ükski naine ei jõua tema wastu ükskõikseks jääda. Pole ime, et teda ümbritseb nii palju naisi!

Kas ta tõesti abiellub tolle Nora Swiftiga? See on muidugi hea partii, ta saab kaasarawaks tohutu rikkuse. Aga milleks tal seda tarwis? Ta on ju ise muinasjutuliselt rikas. Wõi — on ta rikkus ainult muinasjutt?

Ükskõik. Alfons wõib olla waene kui kirikurott — Beatrice armastab teda ja on walmis temaga ühendama oma elu. Kui ta täna esildaks abieluettepaneku, Beatrice ei kõhkleks filmapilkugi, ja isegi siis mitte, kui ta tõesti teaks, et würstil pole hinge taga ainustki penni.

Beatrice kujutles oma laulatust würst De la Croccea. Kirikusse koguneksid Berliini koorekibi ja filmi maailma esindajad.

Aljahelbed awaldaksid nende pilte, interwjuusid, kirjutaksid neist pikalt ja laialt. „Würst De la Croce oma noore naisega, tuntud filminäitleja Beatrice Traubergiga..“ Temast saaks krahwinna De la Croccea.. Ja pärast tema abiellumist oleks tal kõik teed parimaise filmiateljeedesesse lahti.. Temast saaks maailmatuulsus...

Beatrice'i lahkudes ohkas Alfons uuesti. Oli täna aga päewake, seda pidi ütlema! Kõigepealt Ellinor oma sünge ilmega, tumma etteheitega igas pilgus, igas liigutuses. Siis Luise, too ilus põllulill, kelle ta möödaminnes peagu oleks tallanud, ja lõpuks Beatrice, too iseteadew mananew naine, kes küünte ja hammastega oli walmis hoidma meest, keda ta pidas endale kuuluwaks! Wahepalaks aga telefonikõnelus tolle tujuka ameeriklannaga, Nora Swiftiga, kelle miljonid lubasid tal astuda üle kõigist wiisakuse reeglitest.

Tema üksi wääris tössimat tähelepanu. Teda ei tohtinud minna lasta. Mäng oli keeruline ja riskantne, kuid wõit tasus pingutused. Miljon dollari pärast wõib juba waewa näha!

Jah, ta külastab teda täna õhtul. Reelduda olnuks mõttetu ja ohtlik. Too wäike ameeriklanna oli hellitatud, harjunud, et täidetakse ta wäiksemadki soowid. See oli kordumatu juhus. Dollarprintsesse ei kohata igapäew..

XIII.

Raks minutit enne kahelkfat pöördus Alfonsi elegantne tõldauto miss Nora Swifti willa ette wiiwale puiesteele. Alfonsi kõrwal istmel lebas hiiglaslik kimp tulipunaseid roose.

Puiesteele käänates oleks ta peagu põrganud kofku teise autoqa. Kuigi kohtamine oli waid sekundiline, tundis Alfons Beatrice'i masina ära. Tähendab — Beatrice jälitab teda! Ta sai teada, et ta kawatseb külastada Nora Swifti ja votas siin.

Alfonsi tuju langes. Mida see naine temast ometi tahab? Ega ta ometi mõtle, et Alfons teeskleb eluaja armunud rüütlit? Kui see oluks Beatrice'i teha, ta oleks tema ammu juba lufustanud oma willasse.

Lõpuks — mis õigused olid tol naisel? Kas Alfonsil oli kohustus tema vastu? Kui mitte arvestada tšhekki, mille ta andis temale kolm nädalat tagasi, siis mitte mingisuguseid. Pagan võtaks, see tšhekk! Väljaandmise filmapilgul polnud Alfonsil pennigi taskus. Mis juhtub, kui Beatrice selle enne tähtaega ekitab pangas? Temast võis kõike oodata — armukadedad naised on koletsised.

Aga Alfonsil polnud aega enam mõelda — ta peatas auto willa ees. Nüüd tuli kõik muu ajast välja lülitada ja foondada tähelepanu ainuüksi Nora Swiftile, miljonite pärijale.

Nora sädeles rõõmust. Wiimse filmapilguni ta oli kartnud, et Alfons jääb tulemata.

Ta aimas, et noormees temaga mängib ja ta ootas, et strateegilistel põhjustel loobub ka seekord tulekust. Kuid ta ilmus. Ja Nora Swift teadis miks: ta kartis katkestada tema kannatust. Ja ta kartus polnud aluseta. Ei, würst De La Croce polnud rumal.

Uhkest sisustatud söögitoas oli laud kaetud kahela. Peen portselan, kristall, kõrge. Kallites vaasides roosid ja krüsanteemid.

Nora Swift oli üleni kaetud ehetega. Ta kaelal ja kätel sädelesid briljandid, milledest igauks võis maksta terve waranduse. Alfons arvas, et koduses olukorras oli maitsetu hülata oma kalliskiwidega, kuid Nora Swift oli ju ameeriklanna ja pealegi miljonäri tütar — ning neile oli kõik andestatav.

„Klaas konjakit, würst?“ ütles Nora Swift, viies ta väikese laua äärde, millel seisis wiinad ja kerged suupisted.

„Heameelega!“ kummardas Alfons.

„Nora täitis kaks klaasi.“

„Teie terwiseks!“ ütles Alfons.

„Sellest on wähe!“

„Mille terwiseks meie siis jooame?“

„Meie sõpruse eduks ja iluks!“

„Suurepärane. Loodan, et ta kestab.“

„Sõprus on armastusest alati kestvam.“

„Olen weendunud, miks Swift, et teil sõpruse suhtes on kogemusi, aga mida teate teie armastusest?“

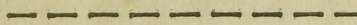
„Võibolla rohkem kui arvate, würst!“

„Muidugi olete lugenud romaane!“

„Ja kas need pole küllalt head?“

„Muidugi mitte. Romaanid waletawad, loowad wäärkujutluse elust, lahjendawad ja wesisawad kõike, mis on ilus ja täiswereline...“

„Oh, würst, olete päris luuletaja! Awastan teis üha uusi talente. Näsin nüüd tuua õhtusöögi. Loodetawasti tõite hea isu kaasa. Mis puutub minusse, siis olen päris näljas...“

Stiilne seinakell kuulutas kesköö saabumist. Laual seisis juba mitu tühja ja pooltühja pudelit. Hoolimata avatud akendest hõljusid lae all sinised suitsupilved.

Nora Swift ja Alfons istusid teineteise vastas sügavates tugitoolides, peagu puudutades teineteist põlvedega. Alfons oli sünenenud mõtteisse. Nora Swift ei pööranud temalt pilku.

„Mis on juhtunud, würst? Dlete nii mures? Mis teid vaevab?“

„Dlete üpris tähelepanelik, miss Swift.“

„Teid rõhuvad siis mured?“

„Nagu iga surelikku.“

„Dlete nii väga kinnine. Kas ma tõesti ei wääri teie usaldust?“

„Mul pole teile midagi usaldada.“

„Kas tõesti mitte?“

Ameeriklanna vaatas talle uurivalt otša.

„Raised ei anna teile rahu? Mis? Lunnistage üles!“

„Raised walmistawad rõõmu.“

„Alati waevalt. Üks wõibolla weel, aga kui neid on palju, siis...“

„Kas arwate, et mul neid on palju?“

„Kindlasti terve legion!“

„Miks mõtlete seda?“

„Sellepärast, et... olete nii wõlum.“

„Tänan, miss Swift. Muidugi ei wõi ma teie sõnu tõsiselt wõtta.“

„Ma ei tee nalja. Dlete nii wõlum, et ükski naine ei suuda teile wastu panna.“

„Kuid teie olete ju ka naine!“

„Ja mina olen teisse armunud. Nagu näete ei mängi ma peitust.“

„Ei, teie pilkate mind ainult.“

„Ei mõtlegi. Dlen harjunud kõnelema waid seda, mida mõtlen ja tunnen.“

„Teie miljonid annawad teile õiguse selleks!“

„Teie olete ka rikas, würst, kuid teie ei awalda kunagi oma mõtteid.“

„Dlen ettemaatlik.“

„Kas olete tõesti kõigi naiste suhtes nii tagasihoidlik?“

See oli juba väga läbipaistew vihje. Ainjaks loomulikult wastuseks tema märkusele olnuks suudelda tüdrukut. Sekundi kawatses Alfons seda teha, kuid siis taltsutas ta ennast: polnud mõtet rutata.

Nora Swift tühjendas likööriklaasi, wõttis aeglase liigutusega sigareti. Alfons ulatas talle tuld. Hetke waikisid mõlemad.

„Ütelge, miss Swift, millega seletada direktor Hankeši wisiiti?“

„Oh, see on lihtne. Ta külastas teid minu ülesandel.“

„Ja millise sihiga?“

„Et kosida teid!“

Dotamatusest ajas Alfons end sirgu.

„Teid hämmastab minu otskohesus, würst? Nagu näete, ei warja ma oma kawatsusi.“

„Aga... Teie ei tundnud mind siis weel?“

„Ma polnud teiega isiklikult tutaw, kuid ma teadsin teist rohkem kui oletate.“

„Tõepoolest? Tähendab — teie jälgisite mind?“

„See pole oluline. Tähtis on see, et teadsin teie kohta kõik.“

Alfons silmitses teda kohkunult. Teadis ta tõesti, kes ta oli ja millest ta elas? Temalt wõis kõike oodata! Säärane saatanlik naine!

Nora Swift silmitses teda pilkawalt.

„Kas te pole ikka veel toibunud?“ naeratas ta.

„Waadake, see, mida mulle ütlesite . . .“

„ . . . on hämmastaw ja ennekuulmatu, eks ole?“

„Ja teie arwate, et teate minust kõik?“

„Mitte ainult ei arwa, waid olen selles ka weendunud.“

„Ja teie olite kindel, et wõtan direktor Hankesi ettepaneku wastu?“

„Oh, ma ei kahtle, et teete seda weel nüüdki!“

„Ja wiin teid altari ette?“

„Jah,“ wastas Nora lihtsalt.

Alfons tõusis, sammus paar korda tuba mööda edasi-tagasi ja waatas siis aknast pimedasse aeda. Nora jälgis naeratahes ta närwilikke liigutusi.

„Wahest soowite weel klaasikese šartröösi? Wõi eelistate benediktiini?“

„Jah, parem benediktiini.“

Ta walas likööri ise klaasi ja jõi selle ühe sõdmuga tühjaks.

„Mõnda . . . teie ei kahelnud siis, et haaran direktor Hankesi ettepanekust kabe käega kinni?“

„Din selles kindel, nagu ütlesin juba ennist. Teadsin aga ühtlasi, et teesklete ükskõikjust ja etendate koguni solwunu osa.“

„Dlete haruldaselt hästi informeeritud, miss Swift. Kuid — miks arwasite, et nõustun teiega abielluma?“

„Sellepärast, et . . .“

Ta wakis tähendusrikkalt.

„Sellepärast, würst, et wajate raha.“

„Mis?“ üllatus Alfons.

„Sellepärast, et wajate tingimata ja hädasti raha.“

„Noh, kuulge, see on juba — —“

Alfons ei leidnud sobiwaid sõnu.

„Rahustuge, würst. Parema mängige lahtiste kaartidega — milleks warjata tõsiastju? Jätke oma diplomaatia Mehhiiko saatkonna jaoks, — mis wõtab teilt nii palju aega!“

„Ta teab kõik!“ sähwas Alfonsil läbi pea. „Olenen tema armust!“

„Kes andis teile õiguse piiluda minu taskutesse?“ küsis ta wihaselt.

„Kawatsen neid täita, würst!“

„Kuid ma pole seda palunud?! Kinkige oma miljonid mõnele teisele — minul pole neid tarwis!“

„Tõesti ikka?“ naeratas Nora pilkawalt.

„Just. Kas kuulete! Mul on sellest willand. Hümästi!“

„Jääge weel weidikefeks!“

„Ei, ma lähen nüüd!“

„Jääge ometi!“

Ka Nora tõusis, astus talle liqi ja põimis käed tema kaela ümber.

„Dlete wõlum kaabakas!“ sosistas ta waewalt kuuldawalt.

„Mis te ütlesite?“

Alfons wabastus ta sülelusest ja tormas wälja. Nõra oli weendunud, et ta tuleb tagasi, ega läinud teda saatma.
Aga Alfons ei tulnud.

XIV.

Kihutanud risti-põiki mööda Berliini tänawaid, peatas Alfons auto heledasti walgustatud kõrtsi ees, astus tühja saali ja tellis tassi musta kohwi.

„Härra ei soowi weini?“ küsis kelner. „Meil on suurepäraselt wana bordood.“

„Ei, ainult kohwi,“ kordas Alfons pahuralt.

Keegi tugewasti wõõbatud keskealine naine tõusis nurgalaua tagant, astus tema juure ja küsis kuldhammaste walgatades suitsu. Alfons andis talle sigareti.

„Tõhib istuda?“ küsis ta.

„Olge head, kuid ma lahkun kohe.“

Ta jõi loginal kohwi, maksis arwe ja wäljus.

Kui ta uuesti istus rooli taha, eraldus kõnniteelt tume kogu ja lähenes kõheldes autole.

„Kerjus!“ mõtles Alfons, heites kiire pilgu tulijale.

„Palun öömaja raha,“ anus wõõras, wõttes mütsi peast.

Hääl tundus Alfonsile tuttawana. Ta waatas kerjusele otja ja hüüdis üllatudes:

„Markii de Castel!“

Mees wõpatas.

„Alfons!“ kogeles ta.

Hetke olid mõlemad hämmastusest keeletud. Kui wäike oli siiski maailm! Kes wõinuks arvata, et nad kohtuvad uuesti ja weel sellistes tingimustes! Uhe tõukas saatuse porri, sundis teda sirutama kae almuse järele, teine aga sõidab uhkes limusiinis! Markii, kuulsa aadliperekonna wiimane wõsu, jalutab räpaseis räbalais, seikleja, kes harwa kasutab oma õiget nime, kannab aga elegantset, parima Berliini rätsipa juures õmmeldud ülikonda! Jah, imelikud on Jesanda teed!“

„Markii! Mis on juhtunud? Kuidas sattusite niisugusesse seisukorda?“

„Olen hukkunud inimene,“ wastas markii kurwalt. „Elaw surnu.“

Ta waatas arglikult ringi, wõpatas. Alfons filmas lähenevat poliitseinikku ja taipas olukorda.

„Istuge autosse!“ käskis ta. „Kärmesti!“

Markii ei lastnud end paluda.

Auto libises asfalti mööda. Alfons otsis pilguga lihtsat kohwikut wõi kõrtsi, kus kerjus-markii ilmumine poleks äratanud erilist tähelepanu.

Wiimaks astusid nad teise järqu restorani, istusid tühja kõrwalruumi.

„Kas olete nälgas?“ küsis Alfons.

„Ja kuidas weel,“ wastas markii. Tuba kuu aega pole ma kõhtu täis sõnnud!“

„Looge meile hea õhtusööök!“ tellis Alfons kelnerilt.

„Kahele?“ küsis too, libistades pilgu üle markii näruste riiete.

„Jah, kahele. Ja tooge meile weini ka.“

Alfons ei puudutanud toite, markii aga sõi kahe eest. Alfonsile meenus hiljutine minewik. See oli kaks aastat tagasi Monte-Carlos, kus ta käis kaunis tihti. Seal nad tutvusid. Markii liikus parimas seltskonnas, oli elegantne ja huvitav, flirtis ilusamate daamidega, sõitis oma toredas limusiinis ja ratsutas iga päew oma puhtawerelisel täkul. Nüüd näis Alfonsile peaaegu wõimatu, et too punetawate filmadega, habestunud, räpane ja kasimatu hulgas wõis kunagi wõistelda kõige nooblimate kawaleridega.

Alhneelt rahuldades oma ülisuurt isu, hakkasid markii kaawatud mullakarwa põsed punetama ja ta tuhmid filmad omandasid jälle läike. Lõpuks ei suutnud ta enam süüa, ohkas sügawalt, lastus tooli seljatoe najale ja sulges filmad.

Alfons andis talle toibumiseks aega. Siis küsis ta:

„Mis on teiega, markii? Kuidas see juhtus?“

„Wõiksin teile esitada sama küsimuse,“ naeratas markii. „Kust saite selle uhke auto? Jah, elu on õnnemäng. Ühed wõidawad, teised kaotawad wiimased pennid. Teile naeratas õnn, minule aga pööras ta selja.“

„Ma ei mõista siiski,“ imestas Alfons. „Kui teie kaotasitegi oma waranduse, teil oli ju nii palju sõpru!“

„Sõbrad!“ lõi markii käega. „Seni kui oled rikas, pole neist puudust. Kuid tarwitseb sul ainult waesestuda ja sinust ei hooli enam keegi. Kuid põhjus polnud selles. Mind hukutas midagi muud.“

„Naine?“ küsis Alfons.

„Jah. Meid häwitawad alati naised, see on wana lugu.“

„Ja ometi wajame neid, ei suuda nendeta elada. Lendame kui liblikad tulle, kõrwetame oma tiivad, aga targemaks ei saa. Aga jutustage nüüd.“

„Hea küll, kuulake. Mängisin ruletil terve oma waranduse maha, kusjuures kiusaja-deemoni osa etendas keegi Jeannete Sorel... Beetlew poolikla daam. Kõik mängukasino meeskülalised olid temasse armunud. Olin nagu hull! Kaiskasin temale kohutawalt palju raha ja kuna see oli lõppemas, siis mängisin ikka pöörasemalt. Ka tema mängis, ja muidugi minu arwel. Kui ta wõitis, pistis ta raha taskusse, kui ta aga kaotas, siis pidin mina katma puudusjäägi.“

„Kahelikordne raamatupidamine!“ naeratas Alfons.

„Kulutasin oma sularaha, müüsin ja pantisin kõik, mis wähegi wõimalik, ja kui mul siis midagi enam ei olnud, pööras Jeannete mulle ükskõikselt selja.“

„Teenides teilt muidugi hästi?“

„Naqu ta ise mulle tunnistas oli ta meie tutvuse ajal pannud pankra 20.000 franki, elades ühtlasi minu kulul. Lõpuks olin paljas kui porgand. Kasino walitus maksis mulle 300 franki ja andis mulle teise klassi pileti Pariisi tingimusel, et lahkun weel samal õhtul Monte-Carlost. Muidugi olin sunnitud alistuma. Pariisis asusin odawasse wõdrastemajja linnaosas, kus harwa käisid mu endised sõbrad. Kuigi elasin wäga kokkuhoidlikult, sulas mu warandus kiiresti.“

„Kolmsada franki pole ju suur summa!“

„Aga mulle tähendas see fiiski wäga palju, ja kui ma wähetasin wiimase künnefrangilise, ei teadnud ma tõesti, mida peale hakata. Dotamatult saabus kiri. Tundmatult daamilst, kes kirjutas järgmist:

— Tahan teiega kõnelda asja pärast, mis teid kindlasti huvitab. Kui teil on aega, külastage mind kohe täna. Dotan. —

Allkirja ei olnud, küll aga aadress. Läksin muidugi veel samal päeval.“

„Ja tundmatu osutus wanaks tuttavaks?“

„Ei, nägin daami esimest korda. Ta wõttis mind lahkelt vastu, söötis ja jootis, seletades, et ma ei wõiwat sääraustes tingimustes edasi elada, kuna see walmistawat mulle liig suuri kannatusi.“

„Pakkus ta teile tööd?“

„Jah, ning üpris kerget. Pidin hoolitsema tema kirjawähetuse eest. Ta dikteeris mulle iga päew mitu kirja, millede mõttest ma sageli ei saanud aru. Hiljem weendusin, et suurem osa neist jäi saatmata, sest kirjad olid tegelikult waid ettekäändeks.“

„Romaaniks?“ küsis Alfons.

„Ei, ta tahtis mind kasutada oma kuritegelike sihtide saawutamiseks.“

„Huwitaw!“ tähendas Alfons.

„Kord kutsus ta minu oma tuppa, kus wiibis ka keegi mulle tundmatu härra. Ta wõttis sametkarbist kallihinnalise kaelakee. — Markii, — ütles ta, — wajan hädaasti raha. —“

— Kas kawatsete müüa kee? — küsisin.

— Jah. Pole parata. Kas oleksite nii hea ja teeksite seda minu eest? —

— See pole just meelitatav ülesanne, — ütlesin. — Nii kallist eset ostab ainult nimekas kullasepp. Pariisi tähtsamad juweliitid aga tunnawad mind kõik ja teawad, et olen nüüd waene kui kirikurott. —

— Kuid wõisite selle kee pärisda mõnelt tädit, kes ei unustanud teid oma testamendis mainimata, — ei jätnud ta jonnki.

— Aga miks te ise ei lähe ehet müüma? — tahtsin ma teada.

— Kas te tõesti ei mõista, et see rikuks mu hea nime ja häwitaks mu krediitwõimalused? —

— Sellisel juhul teeb seda ehk lugupeetud härra? — sõandasin ma tähendada.

— Ei, wõimatu! Teda ei tunta Pariisis ja ta ärataks kahtlust, kui ta nii wäärtusliku keega ilmuks mõne kullasepa juurel! Ta peaks seletama, kust ta sai kee ja kellele see kuulub, ja siis tuleks ikkagi wälja, et mina olen selle omanik! —

— Tähendab — teie wajate minu tiitlit? —

— Jah, — tunnistas ta. — Minult teie wõite kahtlust äratamata müüa ehete. Pealegi oleks see teile kasulik äri: maksame tehingult kümme protsenti. —

— Kui kõrvalt hindate keed? —

— Alla 200.000 franki me seda ei müü! —

„Järelikult wõisite teenida 20.000 franki,“ jatkas markii, wõttes Alfonsilt pakutud sigareti. „See oli suur summa, millega wõinuksin alustada uut elu.“

„Ja teie nõustusite?“ küsis Alfons huwitatult.

„Jah. Wõtsin karbi, et wiia seda kullasepale.“

— See härra saadab teid, — ütles mulle kee omanik.

— Teie ei usalda mind? — küsisin solwudes. —

— Eksite, markii, usaldan teid täiesti, aga asi on liig kallis, et riskida. Neli silma näewad rohkem kui kaks ja nii hinnalise ehtega ei saa kunagi liig ettevaatlik olla. Loo härra ei saada teid nuuskurina, waid abilisena.

„See wäide tundus mulle täiesti loogilisena,“ kõneles markii edasi. „Laskumata üksikasjusse ütlen, et pool tundi hiljem astusin suuremasse kullasepaärrri, kuna mu saatja jäi tänavale ootama. Rahuliku südamega esitlesin end, näitasin tõendusüks isegi oma passi ja andsin siis kee kullasepa kätte.“

„Ja siis?“

„Märkasin, et kullasepp ärritus, kahwatas ja muutus närwlikuks. Ta palus mind weidi oodata ja kadus kõrwalruumi.“

„Et helistada politseile?“

„Alimasite dieti. Kuulsin teda telefoneerivat. Ma ei saanud kõigest aru, kuid üksikud sõnad kostisid selgesti. Muuseas ütles ta: „warastatud kaelakee.“ Sellest jatkus mulle. Haarasin oma kübara ja sõõpsin wälja. Joostes teiselpool tänavat seiswast härrast mööda, hüüdsin talle, et ta põgeneks. Kargasin möödumale autobusele, kuna mu saatja wõttis takso.“

„Ja ta pääses?“

„Jah... Kuid minu seisukord oli hullem kui hull. Kauges eeslinnas omnibuselt maha ronides, meenus mulle alles, et ütlesin kullasepale oma õige nime. Olin kadunud hing! Mõni tund hiljem kuulutasid õhtulched hiigelsuurte tähtedega, et markii de Castel oli pakkunud warastatud kaelakeed müüa! Kaks päewa warjasin end inimeste pilkude eest, sõandades ainult õõsel lahkuda oma wiletlast urkast, et hankida endale toitu.“

Kolmanda päewa õhtul läksin külastama daami, kelle süü pärast olin nüüd tagaotsitaw roimar.“

„Teda polnud muidugi kodus?“

„Ei, ta oli ühes oma kaaslasega põgenenud... Mida pidin nüüd tegema? Mülisin oma pesu ja riided ja ületasin salaja piiri... Näete ise, mis minust on saanud!“

„Hm... Kas te tõesti ei suuda sellest wõimatuist olukorrast wälja rabelda?“

„Ei, olen abitu nagu wäike laps. Ma ei oska midagi ei tunne ühtegi käsitööd, pole üldse harjunud mingisuguse tööga. Oskan ainult tantsida, ratsutada, autot juhtida, seltskonnas liikuda. Minust saaks päris korralik kelner. Aga kes palkab mind ametisse, kui olen nii näruselt riides, nii lastmata ja kole?“

Markii täitis klaasi ja jõi selle ühe sõõmuga tühjaks.

„Selline on elu,“ ohkas ta, „ühe matab laine enda alla, teise heidab ta kõrgele kaljule. Teile on naeratanud õnn, nagu märkan. Aga ega ta pole teid ka alati hellitanud. Mäletate: Monte-Carlos mängisite ka oma wiimsed weeringud maha. Ja teil polnud kohta, kuhu toetada pea. Kuid nüüd pole teil nähtawasti millestki puudust. Elu on nagu kiik, ta pillub sind üles ja alla, alla ja üles!“

Samal hetkel lähenes neile restorani omanik ja teatas, et on aeg sulgeda ukseid.

Alfons tasus arve.

Kui peremees väljus, võttis ta taskust paki pangatähti ja ulatas markiile.

„Siin on viisfada marka! Sellest esialgu wist jatkub?“

„Dlen teile wäga tänulik. Aga kas teie ei rööwelda ennast?“

„Arge kartke, markii. Meie — õnnemängijate — elus ei etenda mõni fada marka mingit osa. Ja pole wõimatu, et wajan wahesti homme juba teie abi!“

„Soowin, et teie õnn oleks kestew,“ lausus markii siiralt. „Dlete hea inimene ja kahju oleks, kui satuksite raskustesse. Loodan, et seda ei juhtu.“

Nad kätlesid, südamlikult.

„Külastage mind, markii,“ ütles Alfons. „Elan „Grand-hotellis“. Pole soowitaw, et ilmuksite oma praeguses rüüis — uksehoidja ei laseks teid sisse. Aga kui hangite endale korraliku ülikonna, siis tere tulemast!“

„Röömustan wäga. Keda wõin seal küsida?“

„Würst Alfonso De la Croccet“.

„Wõi nii? Õnnitlen, hüljus!“

XV.

Astudes koidueel oma magamistuppa, kängestus Alfons hämmastudes läwel: tema fangi ees tugitoolis istus Ellinor! Ta kandis jälle oma rohelist pidshaamat, oli furnukahwatu ja kuidagi imelik. Nähtawasti ta oli nuusutanud kokaaini.

Toas oli suitsetatud ja tuhatoos oli sigaretiotsi ääreni täis.

Alfons astus Ellinori juure ja raputas teda õlast.

„Mis sul wiga? Miks sa ei maga weel?“

„Ma ei saa magada!“

„Dn see ime? Mürgitad end kokaainiga ja suitsetad nagu pöörane,“ lausus Alfons wihaselt.

„Jäta mind rahule,“ pomises Ellinor, ajades end sirgu. Tuitudes samamusi ta ukse poole.

„Dota, ära mine,“ haaras Alfons tal käest kinni. „Ütle mulle enne, mis sind waenab. Näen, et kannatab!“

„Sa tahad teada, mis mul wiga? Ei, kallid! Kui ütleksin sulle, sa kohkufid. Ma ei taha sinu hingelist tasakaalu kõigutada, sellepärast waikin parem.“

„Wõid rahulikult kõnelda — minestusse ma ei lange.“

„Ei, Alfons, ära piina mind. Ma ei ütlen midagi, wähemalt praegu mitte. Muide, warem wõi hiljem saad kõik teada. Aga nüüd lasse mul minna.“

Uksti jäädes võttis Alfons mantli seljast. Taskust kukkus õhtuleht, mille lugemiseks tal polnud weel mahti. Ta laskus tugitooli, awas lehe ja libistas pilgu üle weergude. Ikka sama lugu: walitfufe kriis Prantsus-

maal, kodusõda Hispaanias, rahutused Hiinas, üleskutsed rahu säilitamiseks ja ettemalmistused sõjaks!

Alfons tahtis ajalehe wisata paberikormi, kui ta pilt langes tuttavale näole. Ta waatas tähelepanelikumalt — tõepoolest, see oli Ellinori pilt! Mis see tähendas? Wallatud ahnest uudishimust, ta luges järgmist:

„Tširkuse artisti Arthur Litteri mõrwa saladus on lõpuks lahendatud. Tema tapjaks on tširkuse artist Ellinor Dupont. Seni pole teda leitud. Arwatakse, et ta on põgenenud Prantsusmaalt. Politsei otsib teda agaralt, ja nagu meile teatatakse, ollakse tal juba jälil. . .“

Leht langes Alfonsi lõtwunud käest. Kui hirmus! Ellinor on mõrwar! Müüd ta taipas, miks Ellinor otsis unustust kokaiinist, miks ta oli nii õnnetu. . . Sellepärast ei tahtnud ta temale kõnelda oma muredest. . .

Waene Ellinor! See on ju kurbmäng. . .

Ta tormas Ellinori tuppale. Naine suitsetas jälle ja Alfonsile tundus, nagu oleks ta weel kahwatum kui enne. Ta filmis oli imelik tühi pilt.

„Mis sa tahad?“

„Ellinor! Tean kõik!“

„Mis? Mida sa tead?“ kohkus Ellinor.

„Kõik. Lugesin praegu lehest.“

Ellinor haaras rinnust kinni ja toetus seinale wastu, et mitte kukkuda.

„Ajalehes on sinu pilt. . . Politsei wõib su iga filmapilt leida. . .
Atle, kas tapsid tõesti Litteri?“

„Jah!“ karjus Ellinor metsikult. „Mina tapsin ta!“

„Tasem!“ rahustas teda Alfons. „Milleks äratada inimesi? Ah, Ellinor, Ellinor! Mida sa tegid!“

„Kõik sinu pärast, Alfons! Sinu pärast tapsin ta!“

„Minu pärast? Aga ma wihtkan werd ja ma ei taha, et minu pärast saadaks roimariks.“

Kuid Ellinor ei kuulanud teda.

„Jah, Alfons, kõiges oled süüdi sina!“ nuuksus ta hüsteeriliselt. „Sina olid ainus, keda armastasin. Jumaldasin sind, ei suutnud sinuta elada. Aga sa lahkusid minu juurest, lausumata sõna hüwastijätuks, teatamata, kuhu sa läksid ja kas sa üldse kawatsesid tagasi tulla.“

„Aga kuidas juhtus siis õnnetus?“

„Ma ei tea isegi. . . Olin nii üksi, nii õnnetu. Loo Litter aga piinas mind oma armastusega. Ta armastas mind niisama pööraselt kui mina sind. Olin temale kõik. Ta ei suutnud minuta elada. Lõppude lõpuks wandusin alla ja läksin tema juure elama. Kuid ma elasin ainult sinule, karjusin õõsel sinu nime. Ta oli metsikult armukade, tegi stseene, piinas mind julmalt. . .“

„Ja ühe säärase stseeni ajal tapsid ta?“

„Oh, see oli õudne! Juhuslikult ostsin Berliini lehe, milles oli sinu pilt. Allkirjast ilmnes, et sinust oli saanud filminäitleja.“

Peitsin lehe ja otsustasin esimesel wõimalusel sõita Berliini, et sind kas wõi kaugelt näha. Samal õhtul leidis Litter lehe, nägi sinu pilti — ja sattus marru. Rewolwer käes tormas ta minu kallale. Algas wõitlus. Kabelesin, küünistasin ja sain rewolvri oma pikku. Käskisin teda jalamaid lahutada, ahwardades wastasel korral teda tulistada. Aga ta ei kuulanud.

Wastupidi, hambad ristis ja käed rufikas sõstis ta minu poole. Ma ei suutnud enam... mul polnud pääsu... tulistasin..."

"Siis põgenesid?"

"Jah. Tahtsin enne surma sind wiimast korda näha. Sõitsin Berliini. Igaks juhuks mõttsin selle kaasa!"

Ta jooksis laua juure, soris laekas ja kui ta hetke pärast endisele kohale tuli, helkis ta sõrmede wahel revolwer.

Alfons taganes instinktiivselt.

"Nüüd wajan seda riistapuud," jatkas Ellinor jäise rahuga. "Ma põgenen elust, kuid mitte üksi. Sina tuled kaasa. Karistuseks oma julmuse eest. Sul jatkus toorust kiidelda minu ees oma armukestega, oma kergete mõitudega! Sa ei mõtnud waewaks isegi wiisakuse pärast waikida oma seiklustest!"

"Aga, Ellinor, kust mõisid teada? Arwasin, et oled minu ammu unustanud!"

"Ei, Alfons, sa ei tunne mind. Mina pole neid naisi, kes unustavad. Ma ei unusta ega andesta midagi. Ja kui ma ei saa sinuga õnnes elada, siis wähemalt suren sinuga koos."

"Sa oled otsustanud mind tappa?" küsis Alfons rahulikult.

"Jah. Enne sind, siis ennast."

"Ja seda nimetad sa armastuseks?"

"Ma ei taha, et sa armastaksid teisi!"

"Hea küll: lasse!"

Ellinor sihtis oise ta südamesse. Nelw wärises ta käes. Alfons mõtles külmal, pingutatult. Sõõsta temale, kiskuda temalt revolwer käest? Ei, see mõis kogemata lahti minna ja neid mõlemaid haawata...

"Kuule, Ellinor... Suremiseks on alati aega. Kas sa ei leia, et enese tapp on arguse ja jõuetuse awaldus? Kuule mind..."

Ellinor langetas käe. Alfons astus sammu tema poole.

"Ära tule nii ligidale!" karjus Ellinor. "Ma ei wastuta enda eest!"

Kuid Alfons oli juba tema kõrwal, mõttis ta käest revolwri ja pistis selle oma tasku.

"Rahustu, Ellinor. Heida pikali!" Ta wiis Ellinori sängi juure, pani ta lebama ja kattis ta waibaga, märgates alles nüüd, et ta wärises terwest kehast. Lõpuks silitas ta naise pead.

See meelisklus erutas Ellinori nii, et ta filmad täitusid pisaratega. Ta haaras Alfonsi käe ja suudles seda.

"Andesta mulle, Alfons!"

"Anna mulle ise andeks, Ellinor, olen suur süüdlane sinu ees."

"Olen hukkunud!"

"Ei, sa mõid weel pääseda. Pead võimalikult kiiresti lahkuma Berliinist, sest juba paari tunni pärast mõib saabuda politsei! Siia telefoneeriti Pariisist ja sinu pilt on ju lehes... Sõidad täna weel Hamburgis ja istud seal Ameerikassee minewale laewale."

"Jah, aga..." pomises Ellinor.

"Ära waidle, Ellinor. Luba mind tegutseda!"

"Mis ma seal üksi peale hakkän? Hukkun seal ikkagi."

"Ei, Ellinor, leiad tööd ja rahu. Ja hiljem sõidan sulle järele."

„Ah, Alfons! Kui wõiksin seda uskuda!“

„Wõid kindlasti, Ellinor.“

Ta tõmbas rahakoti taskust ja ulatas talle paki pangatähti.

„Siin on 20.000 marka. Sellest jatkub sulle pikemaiks ajaks.“

„Alfons, oled ja hull! Jääd ju ise päris ilma!“

„Minu pärast ära muretse, Ellinor. Sa tead ometi, et ma ei jää kusagil ega kunagi hätta.“

Hetke pärast ütles ta:

„Pead end walmis seadma, Ellinor. Uega on wähe.“

Ellinor riietus kärmesti.

„Korras. Kas sõidame?“

„Hea küll. Wiin su kohale.“

„Jaama?“ küsis Ellinor.

„Jah, aga mitte Berliini jaama. See oleks ohtlik. Sõidame paar jaamawahet edasi. Seal istud Hamburgise minewasse rongi.“

Nõnda nad tegidki.

Pool tundi hiljem ootasid nad wäikeses jaamas Berliin-Hamburgi kiirrongi tulekut. See ei lastnud end kaua oodata.

„Nägemiseni, kallis,“ lausus Alfons erutatult, suudeldes Ellinori.

„Nägemiseni Ameerikas, armas!“

Ellinor suudles teda kaua ja kirglikult.

„Oled parim kõigist, keda olen kohanud elus. . . Ja armastan sind!“

Jaamaülem andis rongi liikumiseks märku.

„Ela hästi, Alfons!“

„Nägemiseni, Ellinor!“

Rong kihutas jaamast. Alfons lehwitas taskurätti. Kui rong kadus käänaftu taha, ohkas ta sügawalt. Istudes rooli taha, pomises ta endamisi:

„Kui ta ainult pääseks laewale! . . .“

XVI.

„Keegi daam soovib teid näha!“ teatas Beatrice'ile toaneitsi.

„Kes on see daam?“

„Siin on ta nimekaart!“

Beatrice heitis pilgu kaardile — ja weri tõusis tal põskedesse. Küla-line oli Nora Swift.

„Paluge teda weidi oodata!“

Küiresti kohendas Beatrice oma kleiti, silus juukseid, wärskendas wärwiga huuli. Ta oli äärmiselt üllatatud. Mida tähendas see ootamatu wisiit? Asi puutus kahtlemata Alfonsi. See dollarprintseis ei külasta teda põhjuseta!

„Mul on au,“ lausus ta külmalt, astudes salongi, kus ootas Nora Swift.

„Taewapäralt, andestage, et tülitän teid!“ hüüdis ameeriklanna elawalt. „Tahtsin teiega nii wäga tutwuda.“

„Kõõmüstan wäga. Palun wõtke istet.“

Mõlemad istusid. Beatrice silmitses uudistades wõõrast.

„Tulin siia, et selgitada fakti, mis huwitab meid mõlemaid, ja kõr-waldada arusaamatuseid, mis wõiksid tekitada asjatut tüli.“

„Ma kuulan,“ lausus Beatrice auwäärjelt.

„Nii palju kui tean, olete würst Alfons De la Croccea tuttav?“

„Muidugi,“ ütles Beatrice närvlikult.

„Ka mina tunnen teda.“

„Ja wististi üsna lähedalt?“ naeratas Beatrice sunnitult.

„Oh, ei!“ wastas Nora Swift, häbelikult langetades silmad, et teisel jääks mulje, nagu oleksid nad tõepoolest wäga lähedased tuttawad.

„Aga mina oletasin, et teid ei seo mitte ainult lihtne tutvus! Ma tean, näiteks, et ta weetis teie juures eelse õhtu, lahkudes alles pärast keskööd.“

„See on tõsi, kuid . . . ega see ei tähenda midagi. Oleme lihtsalt sõbrad.“

„Nii, nii . . . Aga mulle räägiti, et würst kawatsawat teiega abielluda!“

„Nähtawasti on teil osawad abilised!“ salwas Nora Swift, „sest teate asju, mida arwasin ainult üksi teadwat. Aga ükskõik. Mul on tõsised kawatsused ja abielludes astub würst minu isa firmasse, kus temast tehakse korralik inimene.“

„Pole ta siis teie meelest praegu küllalt korralik?“ wihastas Beatrice.

„Muidugi, aga. . . Waadake, kui noor mees on waene, siis . . .“

„Kes on waene? Würst De la Croccea?“

„Tema jah. Wäga waene isegi! Tal pole pennigi hinge taga. . .“

„Armuline preili, mis te. . .“

„Räägin tõtt,“ katkestas teda Nora Swift. „Wõite selles ise weeneduda.“

„Würst olewat waene! Ei, see on wõimatu!“

„Aga ometi on see nõnda,“ lausus ameeriklanna rahulikult.

„Aga ta elab ju nii uhkesti, tal on tore auto, korter „Grand-Hotellis“.“

„Ta ei tarmitse selle eest ju oma rahaga maksta. Uskuge, mul on täpsed andmed. Ta saabus Berliini pennita taskus.“

„Täiesti wõimatu!“ ägestas Beatrice. „Suba järgmisel päewal andis ta mulle tšeki 30.000 margale.“

Nora Swift puhkes naerma.

„Ta wõinuks teile sama hästi anda tšeki 350.000 margale. Ega tšekk pole weel raha!“

„Kuidas nõnda? Kui esitada tšekk pangas. . .“

„Siis makstakse teile raha wälja, kui — tolle isiku jookswal arwel leidub nii palju raha. Wastasel korral on tšekk ainult tühine paberilipakas.“

„Kas ta tõesti pettis mind?“

Beatrice kahwatas ärritusest.

„Tol hetkel mitte. Ta lootis, et hangib tähtajaks wastawa summa raha.“

„Ah, nüüd ma mõistan, miks ta palus, et lunastaksin tšeki alles 15. septembril!“ hädaldas Beatrice.

„Homme on 15. september. Minge homme pank ja esitage tšekk, siis näete, et teile selle eest ei makseta pennigi. Vidasin oma kohuseks teid hoiatada. See oligi minu külastuse otstarbeks.“

„Aga kui teie teate, et tal pole midagi. . .“

„Mina ei waja tema raha,“ katkestas teda ameeriklanna külmalt.

„Mul pole sellest puudust. Aga mis puutub teisse, siis uskuge mind, ta mängib teiega kahepakkset mängu!“

„Mida tahate sellega ütelda?“

„Ta kasutab teid ainult ärilistes huvides. Teie abil tõusis ta jalule, sattus filmi, sõlmis majalikke tutvusi. Nüüd on tal teist willand ja ta tahaks teist wabaneda. Räägin õigust, sest kordan ainult tema sõnu.“

„Te waletate!“ karjus Beatrice wihaselt, suutmata end taltsutada.
„Ta pole nii alatu!“

Nora Swift lehitas pilkawalt õlgu.

„Rahustuge, armuline proua. Ta kõneles mulle teist weel hullemaid asju. Aga ma ei taha teid asjatult ärritada. Lulin siia selleks, et hoiatada teid, teha teile selgeks, et olete langenud petise künki. Aga aitab. Weendute ise, kui esitate tšheki pank.“

Beatrice oli masendatud. Ta oli õnnetu. Ja wihane. Milline häbematus! Milline alatus! Naeruwääristada teda terve maailma ees! Petta temalt wälja 5000 marka ja anda talle tšhekk, mis on wäärtusetu! Ta kaotab oma honorari, oma teenitud palga! Ei, seda ta ei kannata. Sellega ta ei lepi.

Wälkkiirelt läbisid need mõtted ta aju. Ta püüdis naerutada.

„Tänan teid, mis Swift, et hoiatasite mind,“ pöördus ta külalise poole. „Maldan tõepoolest liig kergesti kõiki.“

„Nii see on,“ naeratas Nora Swift, „teie näitlejad olete üpris eba-praktilised inimesed. Ühse puudub Euroopa naistel praktiline meel. Meie ameeriklannad oskame arwestada ja meid mehed nii kergesti ninapidi ei wea!“

„Aga teist korda ei peta mind enam keegi!“ hüüdis Beatrice ähwardawalt. „Ja temale ma maksan kätte!“

„Loodetawasti ei tee teie temale kurja!“ ütles Nora Swift teeseldub ehmatusega. „Mul oleks see wäga piinlik, sest lõpuks olen ju peasüüdlane.“

„Kardan, et tagajärjed kujunewad talle wäga halvaks!“ sissistas Beatrice läbi hammaste.

„Kas teate, mis? Andke tšhekk mulle. Tasun teile selle otsekohse. Mul on raha kaasas.“

„Ei, seda ma ei tee. Tema käitus alatult ja peab selle eest ise wastutama.“

„Rahju küll,“ ohkas ameeriklanna. „Aga teate muidugi paremini. Oh, tüütan teid nii kaua. Wabandage, et raiskasin teie kallist aega!“

„Olen teile wäga tänulik.“

Saatnud oma külalise wälja, tormas Beatrice telefoni juure ja walis wabisewate sõrmedega direktor Sommeri numbri.

„Hallo! Härra direktor? Kuulete! Meeldiw üllatus: würsi De la Croccee weab meid kõiki ninapidi! Mis? Teie ei usu? See on fakt! Tšhekk 35.000 margale, mille ta mulle andis, on katteta! Temalt ei saa ainustki penni! Ei, tõsi! Sain temalt katmata tšheki! Muidugi peate teie nüüd maksuma minu palga! Mis? Mina tutvustasin teile würsiti? Ei, teie ise pidasite läbirääkimisi. Teie wastutate! Teie kirjutasite lepingule alla! Olesite pidanud koguma andmeid, aga mitte pimesi talitama! Ei, härra direktor, ma ei mõtleqi teie kergemeelsuse pärast kannatada! Olen ausalt teeninud oma palga! Wõi arwate, et mängisin lõbu pärast peaosas filmis? Ei, teie maksate mulle 35.000 marka wälja. Ah, teie ei mõtleqi? Hea küll, sõidan kohe pank ja teen skandaali! Würsi wahistatakse, ajalehed tõstawad kisa, filmi

„Draama magamismagunis“ linastamine keelatakse. . . Jah, tehke nagu tahate. Hoiatasin teid ainult. Kui ma homme hommikui ei saa oma raha, sõidan pankla ja hellistan ühtlasi suurema päevalehe toimetusse.“

Ja ootamata direktori vastust, pani Beatrice kuuldetoru käest.

Direktor Sommer kutsus näitejuhi ja raamatupidaja nõupidamisele. Ta jutustas neile kõik ja küsis siis hauataguse häälega:

„Mis me nüüd teeme? Alalisk skandaal hävitaks meid täiesti. Firma äriplane seis pole hülgaw. Kui võtta kasjast 35.000 marka. . .“

„Tahaksin näha, kust te need üldse võtate!“ muigas raamatupidaja pilkawalt. „Kasja on tühi. Kulud ületavad tulud ja kui „Draama magamismagunis“ kukub läbi, siis oleme pankrotis. . .“

„Aga Beatrice'ile peab maksma selle summa,“ hüüdis direktor. „Tunnen teda! Ta on põbrane! Ta ei kohku millestki tagasi! Würst olewat ta maha jätnud ja sellepärast ta määratseb!“

„Kas see ameeriklanna tajub würsti arwed,“ ütles raamatupidaja.

„Selleks peab ta temaga abielluma,“ vastas direktor Sommer. „Ja ameeriklannad pole rumalad, enne laulatust ei anna ta temale pennigi!“

Ta langetas nukralt pea.

„Mis me ometi teeme?“

XVII.

Alfons kartis, et Beatrice esitab järgmisel päeval tsheki. Kuna tal jookswal arvel oli ainult paarjada marka, tähendas see suurt skandaali. Ajalehed oleksid kui hagiad tema kallal, politsei huwitaks asjast, alustaks juurdlust. . . Tont võtaks! Säärane äpardus just nüüd, kui ameeriklanna on peagu näkkamas! Kui Beatrice esitab tsheki, siis on kuldkala läinud! Ei, jeda et tohi juhtuda!

Ta luges oma raha üle: weidi üle 10.000 marga. Wähe! See ei päästa teda! Ta tegi rumalasti, et andis Ellinorile termelt 20.000 marka! Ei, jeda ta ei kahjats, Ellinoril on raha hädasti tarwis.

Mis teha? Kas sõita Beatrice'i juure ja paluda, et ta tshekiaga veel weibike kannataks? Beatrice armastab teda, küll ta juba lepid! Alfons ei kawatse teda petta, hoopiski mitte — Beatrice saab oma teenitud raha, — aga ta peab ainult võitma aega.

Ja nõnda ta teeb. Sõidab Beatrice'i juure, waatab talle naeratades otja, meelkitab teda, suudleb — ja asi on korras.

Ta riietus kärmesti, istus autosse ja kihutas eeslinna, kus asus Beatrice'i willa.

Aga siis tabas teda ebameeldiv üllatus: Beatrice'i maja ees seisis Nora Swifti auto. Nüüd oli kõik otjas! See neetud ameeriklanna külastas Beatrice'i ainult selleks, et äsitada teda tema, Alfonsi vastu. Nora Swift ei kohku millestki tagasi, tema on naine, kes teab, mis ta tahab.

Aga kui küsiks temalt endalt? Minna lihtsalt tema juure ja küsida temalt 35.000 marka? Milleks? Noh, ütleme selleks, et lõplikult katkestada sidemeid naisega, kellest ollakse tüdinunud! Nora Swift teab, et tal pole raha, ja ta oleks rõõmus, et saab talle osutada teene.

Jah, selle üle peab veel mõtlema!

Ta peatus auto kõrvaltänawal wäikese kohwiku ees, istus akna alla laua äärde, tellis klaasi konjakit — ja mõtles. Mõtles terwelt pool tundi. Kui ta wiimaks tõusis oli tal otsus kindel: ameeriklanna juure ta ei lähe!

Ei. See oleks rumalus. Ja üldse ei külasta ta Nora Swisti enne kui tšhekk on wälja makstud.

Aga kust saada raha? Pantida auto? Kuid selle eest antakse wähem kui ta wajab. Ja pealegi ei tohi ta loobuda autost. Mida mõtleksid inimesed, kui würst De la Crocce oleks äkki jalamees?

Alfons pingutas oma aju.

„Tore!“ pomises ta järsku. „See number läheb läbi!“

Ta soris rahakotis, kus ta hoidis mitmesuguseid nimekaarte, teiste seas ka neid, mis saadud ärimeestelt, kes olid palunud, et ta külastaks nende ettevõtteid. Wiimaks leidis ta kullasepp Schiemani nimekaardi.

„Teeme katset!“ ütles ta endale. „Wahest weab.“

Kümme minutit hiljem seisis ta kullasepa ees.

„Teie hiilgus!“ üllatus wanahärra Schieman. „Ostute mulle suurt au. Millega wõiksin teid teenida?“

Alfons istus tugitooli.

„Kas tahate waemata teenida 5000 marka?“ küsis ta rahulikult.

„Loomulikult hiilgus,“ muigas kullasepp.

„Kuulake siis tähepanelikult. Wajan 30.000 marka. Ei, ärge kartke. Ma ei kawatse teilt midagi rööwida. Wastupidi, teen teile ettepaneku, mis teid kahtlemata humitab. Teie teate ju, et olen rikas inimene, elan „Grandhotellis“, kus mul on parimad toad... Kuid nüüd lõppes mul ootamatult raha... Restab mõni päew enne kui saan wälismaalt suurema saadetise. Kordan: wajan tingimata 30.000 marka.“

„Aga, hiilgus...“ kogeles kullasepp.

„Mõistan. Olete etteaatlik inimene ja ma ei wõi teilt nõuda, et usaldate mulle tagatijeta nii suure summa. Kuid ma annan teile tagatise.“

„Ja misuguse nimelt?“

„Tähelepanu! Teie annate mulle 50.000 marga eest briljante ja sõidate minuga koos pandimajja. Sealt antakse mulle nende eest 30.000 marka. Pandimaja kwititung jääb teie kätte. Peale selle annan teile weksli terwele summale ühes 10 protsendiga, ja teise weksli 5000 margale — wastutuleku eest.“

„See on kõik wäga kena, hiilgus, aga wajan kindlamat tagatist.“

„Wõtke minu auto! See maksab 27.000 marka ja on alles tuluuus. Näete, siin on autofirma tõendus. Teil on mängus ainult 3000 marka, wõite aga 5000 wõita!“

Kullasepp kaalutles wiimu. Tehing oli igati kasulik. Misk on ainult 3000 marka. Kuid waewalt würst De la Crocce lasew wekslid protesti. Asi ei wääri sellele järgnewat skandaali.

„Kauaks wajate raha, hiilgus?“

„Umbees nädalaks. Teie ei tarwitse weksleid ehitada. Nädala pärast tulen ja ostan need wälja.“

„Hea küll, olen nõus.“

Ta ulatas Alfonsile allakirjutamiseks kaks wekslit, wõttis kapist mõned briljandid ja nad sõitsid pandimajja.

Seal läks kõik libedasti. Kõhklemata makseti briljantide eest 30.000 marka. Raha sai Alfons, kuna kviitung jäi kullasepa kätte.

Siis wiis Alfons ta kaupluse tagasi.

„Kuhu jääb auto?“ küsis ta.

„Dues on garaašh,“ vastas Schieman.

Alfons paigutas auto garaašhi, surus sõbralikult kullasepa kätt ja eemaldus, wiliistades moodsamat lööklaulu.

Beatrice oli üpris sõjakas meeoleolus, kui ta järgmisel päewal astus panka. Ta teadis juba täpselt, mis teda ootab: ta esitab tšheki, ametnik kaob hetkeks kuhugile pühamasse paika, ja kuulutab siis kurnalt, et tšhekil puudub kate. Kõik ootawad nüüd, et ta ehmuib, wihastab wõi hakkab nutma. Aga ta naeratab ainult üleolewalt nagu oleks see tühine summa!

Humitaw, mis siis järgneb. Panga juhatus teatab muidugi wastawasfe asutusse, et Alfons on katmata tšheki wälja andnud. Ta wahistatakse. Aga mis sellest! Petisele ikka petise palk!

Pangas tunti teda hästi ja elegantse daami ja tuntud filmitähe ilmine äratas üldist tähelepanu.

Ametnik, kelle poole ta pöördus, kummardas wiisakalt.

„Millega wõin teid teenida, armuline proua?“

Beatrice awas oma elegantse käekoti.

„Mul on siin tšhekk... 30.000 margale... wõi 35.000 margale?“

Ta libistas pilgu üle tšheki kirjade.

„Jah, 35.000 marka,“ ütles ta. „Kas wõiksin kohe saada raha?“

„Muidugi,“ vastas ametnik lahkelt. „Palun oodake filmapilk.“

Ta wõttis tšheki ja kadus tagumistesse ruumidesse. „Nüüd ta kuulutab kohe, et olen langenud pettuse ohwriks!“ mõtles Beatrice.

Kuid ta eksis. Ametnik naeratas tagasi tulles endiselt.

„Palun, astuge kassa juure!“

Mis see tähendas? Kas tõesti... Ei, see oli wõimatu! Arwatawasti beldakse talle kassas, et tšhekil puudub kate. Laekur oli süwenenud arwetesse. Beatrice pidi paar minutit ootama.

„Proua Beatrice Trauberg!“ hüüdis laekur, hoides ta tšhekki käes.

„Siin,“ vastas Beatrice.

Laekur noogutas kergelt ja hakkas siis raha lugema. Uskumata oma filmi wõttis Beatrice pangatähtede paki wastu ja pistis selle hooletult käekotti.

„Palun andke oma allkiri!“

Wärisewate sõrmedega kritseldas ta oma nime paberile.

„Siin on teile kiri.“

Beatrice tõstis üllatades pilgu.

„Kiri? Mulle?“ imestas ta.

„Jah, paluti teile edasi anda,“ ütles laekur, ulatades talle kinnise kimbriku.

Südame põksudes awas Beatrice kirja. See wõis tulla ainult Alfonsilt! Umbrikus oli 200 marka ja lühike kaaskiri:

„Siinjuures protsendid Teist laenatud 500 marga eest. Suurima lugu-
pidamisega A.“

Beatrice'il oli tunne nagu oleks teda löödud! Weri tungis tal pähe ja
ta toetus kärmesti seinu vastu, et mitte kukkuda.

Seda polnud ta oodanud!

XVIII.

Alfons istus tugitoolis ja wõttis arweid kokku.

Nõõdunud päew oli nõudnud temalt suurt pingutust. Oli tšseene, sekels-
dusi, seletusi. Aga ta oli wõitnud nagu ikka. Tšhekilugu oli lahendatud.
Beatrice oli arwatavasti pangas juba käinud. Küll ta wõis olla üllatatud!
Ja kuidas ta wihastas protsentide pärast! See alandus kulus talle ära.
Niisugune hädawares!

Alfons tahtis puhata. Hea oleks uinuda, et uuteks wõitlusteks koguda
jõudu. Ta elu oli tõeline sõda. Minutikski ei wõinud ta end unustada —
siis olid waenlased kohe kallal!

Ta wõttis kingad jalast ja heitis diivanile pikali. Ent waewalt ta sulges
silmad, kui helises telefon.

„Neetud!“ wandus ta wihaselt. „Hallo!“

„Direktor Sommer soowib teiega kõnelda,“ teatas uksehoidja.

„Ütelge, et ma ei saa teda praegu vastu wõtta. Tulgu homme!“

Kuid direktor oli ise juba telefoni juures.

„Würst, pean teiega tingimata kohe kõnelema. Ma ei tülita teid kaua.“

„On see nii tähtis?“

„Wäga tähtis.“

„Hea küll. Tulge siis üles.“

Direktor oli wäga ärritatud. Waewalt astunud tuppa algas ta kohe
pahaselt:

„Seda poleks ma tõesti oodanud! Säärane häbematus. Annate tšheki
wälja ja endal pole pennigi hinge taga. Mina pean tasuma teie wõlgu.
Dlete seikleja! Teatan asjast politseile!“

„Lubate endale liiga palju, härra Sommer. Kui teie oma sõimuwali-
gut ei lõpeta, lasen teid wälja wisata!“

„Mis te ütlete?“ karjus Sommer wihast punetades. „Mis see tähen-
dab? Teie tahate mind wälja wisata? Küll me näeme, keda siit ennem
tänavale tõstetakse! Petis olete! Sul! Lubasite proua Traubergile 35.000
marka ja andsite talle katmata tšheki!“

Alfons kahwatas. Ta käed tõmbusid rusikaske ja ta walitses end waewu.

„Silmapiik, härra Sommer,“ ütles ta sunnitud rahuga. „Enne kui
tõstate skandaali, helistage proua Traubergile.“

Ta walis soowitud numbri. Kuuldes, et Beatrice on kodus, ulatas
Alfons kuuldetoru Sommerile.

„Käakige temaga ise!“

„Hallo! Proua Trauberg?“ algas Sommer. „Tere. Meie kõrgesti aus-
tatud würst soowib, et küsiks, kuidas on lugu tšhektiga. Minu arwates on
see küll asjata, sest nagu teate. . . Mis? Mis te ütlete? Saite raha kätte?“

Mis see tähendab? Lähen hulluks! ... Proua Trauberg, ma räägin sellest tšheksist, mille würst teile andis ... Te ise ütlesite mulle, et sel pole katet! Miks te siis waletasite? Ma ei saa millestki aru! See on ju pöörane! Ma poleks uskunud, et... Hallo! Hallo!...

Kuid proua Trauberg oli nähtawasti lõpetanud kõneluse.

Sommer haaras kahe käega peast finni.

„Mis ma tegin!“ oigas ta. „See on hirmus!“

Süüdlase koera ilmel pöördus ta Alfonsi poole.

„Andestage, würst! Säärane arusaamatus! See närwipundar, see Trauberg on kõiges süüdi... Mul on nii piinlik... Olen teie ees suur süüdlane...“

„Jah, olete süüdi, — ja maksate oma häbematusse eest!“ lausus Alfons järselt. „Sigupoolsest kuluks teile tubli nahatäis ära, aga ma ei taha oma käsi määrada! Sunnin teid teifiti tasuma solwangu eest!“

„Ulkuge, würst...“ kogeles direktor.

„Mitab! Ma ei waja teie wabandusi. Istuge ja kuulake, mis ma teile ütlen.“

Sommer kuulas sõna. Ta põlwed wärisesid ja tal oli niisugune ilme, nagu ootaks ta, et teda koke tabab kõrwakiilude rahe.

Alfons wõttis laualaekast weksli blanketi, aetas selle direktori ette ja ulatas talle täitesulepea.

„Mis te tahate? Mis see tähendab?“ küsis see ehmunud.

„Nagu peaksite mäletama, härra Sommer, wõlgnete mulle 50.000 marka.“

„Aga, würst, ma ei...“

„Urge katkestage mind. Paigutasin teie ettevõttesse 50.000 marka.“

„Ma ei mõista...“

„Maksin endale 25.000 marka osawõtu eest filmis „Draama magamiswagunis“, sest teilt ma ei saanud ju pennigi! Teisele peaosalisele — proua Traubergile — ei maksanud teie ka palka, seda pidin tegema mina. Täna sai ta minult 35.000 marka, kuid ma nõuan teilt ainult 25.000 marka. Ülejäänud 10.000 marka ei puutu teisse. Wõlgnete mulle seega 50.000 marka. Palun kirjutage wekslile alla.“

„Kuid, würst, see, mida nõuate minult, on...“

„On ainult õiglane, härra Sommer. Päästsin teid raskest filmapilgul, laenates teile 50.000 marka...“

„Ma ei näinud seda raha!“

„Mis sellest? Kui mina poleks tulnud teile appi, te oleksite proua Traubergile ja tema partnerile kummalegi pidanud maksma 25.000 marka. Tänu minu wastutululikkusele ei tarwitsenud teil seda summat wälja panna, — aga nüüd nõuan raha tagasi. Ma poleks seda teinud, kui teie oleksite käitunud aumehena, kuna te aga näitasite mulle oma õiget nägu, siis pole mul põhjust teid säästa.“

„Teie hülgus, riisute mu paljaks...“

„Aga mida tahtsite minuga teha?“

„See oli arusaamatus, mida ma kahetsen südamest...“

„Kahetsus üksi ei aita. Kirjutage wekslile alla!“

„Hülgus, wannutan teid...“

„Jätke juba! Kas te ei mõista, et tüütate mind? Kui te oma allkirja ei anna, wõtan tarwitusele teised abinõud. Tean mõningaid asju te minewikust, mis wägagi huvitaksid kohtuwõime...“

Sommer kohkus kahwatuks.

„Kas kirjutate alla wõi mitte?“ karjus Alfons kannatamatult. „Annan teile minut aega.“

Direktor Sommer ohkas sügawalt, haaras sulepea ja kirjutas wabiseva käega oma nime wekslile.

Alfons märkis blanketile kuupäewa.

„Tähtpäew on nädala pärast!“ lausus ta jahedalt.

Direktor wäljus waitides. Ta ei sumatsenud isegi „head aega“ ütelda. Alfons läks nüüd wannituppa, riietus lahti ja wõttis wanni. Wõinuks arvata, et ta tahtis endalt pesta moraalse mustuse, mis temale wiimaste päewade jookful oli külge hakanud.

Alfonsi juurest lahkudes astus direktor Sommer esimesse juhtuwasse kõrtsi, jõi kaks klaasi konjakit ja helistas Beatrice Traubergile: ta wajas kedagi, kellele walada oma wiha.

„Pean oma kohuseks teid tänada, kõrgesti austatud proua Trauberg!“ algas ta tighedalt. „Nutasite mulle karuteene. Teie tutwustasite mulle seda würrstlikku rööwliit, kes päsepäewal riisus minult 50.000 marka! Kuulete: wiiskümmend tuhat marka! Olen weendunud, et tegutsesite temaga käsi-käes ja jagate nüüd saagi omawahel!“

„Kuidas te julgete?“ kriiskas proua Trauberg. „See häbematus lähleb teile kalliks maksma!“

„Arge kiidelda, armuline proua! Teatan teie kangelasteost teistele filmiettekõtetetele ja uskuge mind: tulewikus ei wõta teid keegi enam oma teenistusesse! Teiega on ohtlik koos töötada ja ma ei soowi, et teised ka kannataksid teie pärast!“

„Dlete alatu! Täna-sest peale ei taha ma ei teiega ega teie firmaga tegemist teha!“

„Wäga röömustaw! See au läks mulle nagunii liiga kalliks maksma.“ Beatrice wastas midagi, aga Sommer ei kuulanud enam.

„Nagemiseni, armuline proua. Digemini... hüwasti... igaweseks!“

Samal ajal esitas „Grand-hotelli“ uksehoidja Nora Swiftile oma järjekordset aruannet.

„Jah, direktor Sommer... würrstil oli temaga äge kokkupõrge... Kõneluses mainisid nad sageli proua Traubergi nime... Mis? Ah, daam Pariisist? ... Jah, nagu ma juba teatasin, sõitis ta ära... Ruhu, ei tea... Ei, waewalt ta tuleb tagasi. Würrst ütles, et ta toad wabanewad ja seal on juba uued elanikud sees... Ei, proua Trauberg pole helistanud... Muidugi, armuline preili, teatan kohe, kui juhtub midagi...“

Mis Nora Swift naeratas wõiduröömsalt: kaks wõistlejat oli riivist wälja löödud! Üks sõitis ära, teine lõpetas würrstiga suhted. See oli osawasti tehtud! Rummitas ainult weel salapärane krahwinna Höwernitz, kelle kohta Noral polnud õnnestunud hankida lähemaid teateid. Kuid too

Krahwinna oli wüürsti elus etendanud ainult juhuslikku osa. Wähemalt näis see nõnda.

Ent oli olemas weel üks naine Alfonsi elus, kellest Nora Swiftil polnud aimu: toatüdruk Luise. Wiimaste päewade sündmuste keerises oli Alfons ta peaaegu unustanud. Tüdruk taipas, et wüürsti rõhusid mured. Tal oli sekeldusi ja arusaamatusi inimestega. Algul nii rahulik, oli wüürst nüüd muutunud närwiliseks ja Luise oli mitu korda kuulnud teda karjumas ja wihastamas. Wüürst ei pööranud temale enam vähematki tähelepanu, ta ei märganudki teda, kui ta käis koristamas tema tube wõi wiis talle hommikuti kohwi.

Kui wüürst tõi tundmatu daami hotelli, waldas Luiset meesik armukadedus. Polnud lahtlust, et wõõras daam oli wüürsti lähedasi sõpru, wõib-olla isegi armuke. Siis kadus daam ootamatult ja kuidagi salapäraselt. Luise aimas mingit draamat ja waewas end oletustega. Wüürsti ümber oli kõik nii imelik ja mõistatuslik! Ja ise oli ta ka nii salapärane ja eriline! Ja Luise armastas teda nii wäga. Kuid wüürsti jaoks polnud teda enam olemas. Ainult kord märkas ta kurba pilku tüdruku filmis, kui ta koju tülles leidis ta oma toast.

„Mis sul wiga, Luise?“ küsis ta lahkelt. „Miks sa nukrustad? Ja kõhnaks oled läinud!.. Kas sa pole terve, tüdruk?“

„Ei, hüljus, olen päris terve...“

Kuid see polnud tõsi. Waene Luise oli haige. Amor oli oma noolega haawanud ta südant. Aga seda ei wõinud ta ju kellelegi öelda.

Luise ei sõandanud lahkuda hotellist ja ta weetis kogu päewa kas oma toakeses wõi wüürsti ukse taga. Lumma warjuna hiilis ta piki koridori, kuulates tähelepanelikult, kas wüürst ei waja teda, kas ta ei kutsu teda enda juure.

Täna tundis Luise tema pärast erilist ärewust, sest pärast tormist ssteeni direktor Sommeriga ei lahkunud wüürst enam oma tubades. Ta isegi ei helistanud kordagi.

Wiimaks oli temaga juhtunud õnnetus?

Luise awas tasahilju ukse ja astus kikiwarbail esikusse, sealt salongi ja föögituppa. Wüürsti polnud näha. Tüdruk piilus magamistuppa.

Alfons lebas woodis ja magas. Üks käsi oli tal rinnal, teine rippus üle woodi serwa. Ta hingas lorrapäraselt ja hetketi libises ta näo üle naeratus. Wõib-olla nägi ta mõnest naisest und...

Luise seisis kaua woodi ees, suutmata pöörata pilku armsalt ilusalt näolt. Wüürst ohkas unes ja ta ilme tõsines. Luise seisis weel wiivu, kummardas, puudutas huultega ta kõrget laupa ja lipsas toast.

XIX.

Hotelli ukse ees pörkas Alfons wastamisi elegantse härraga, keda ta esimesel filmapilgul ei tundnud.

„Alfons!“ hüüdis härra rõõmsalt.

„Markii!“ rõõmustas ka Alfons. „See on wast üllatus! Ma ei tundnud teid aragi! Olete nii muutunud!“

Ja nad kätlesid südamlikult.

„Lulin teid tänama, Alfons.“

„Kumalus! Võib-olla tuleb mul varsti tänada teid, siis oleme taja! Mäletate: te võrdlesite elu kiigeaga: üles! alla! üles! alla! Eile olite all, täna aga nähtavasti ülal, mis mind tõsiselt rõõmustab.“

„Aga teie?“ küsis markii.

„Olen praegu veel ülal, aga kaua see kestab, seda teab Allah. Langus võib tulla äkki ja ootamata. Saatus ei hellita inimlapsi!“

„Noh, teie vastu on Dnnejumalanna lahke, olete ta erilise lemmik.“

„Oh, tema on tujukas daam! Leda ei või ialgi usaldada. Aga jäta-me tema ja räägime oma asjadest. Teate mis? Läheme „Mercedesi“. See on minu armsam restoran. Dlete täna minu külaline.“

Ta viipas mööduvale taksole. Auto peatus ja mõlemad sõbrad istusid sõidukisse.

Noh, jutustage nüüd, kuidas jõudsite haljale oksale?“

„Ma pole veel seal — alles poolel teel,“ naeratas markii.

„See on ka hea. Millega tegelete praegu?“

„Teen tööd,“ vastas markii.

„Tööd? Teie?“ imestas Alfons. Ta vaatas markiile nii uskumatu pilguga otja, nagu näeks ta enda ees tiibeti pühakut.

„Usaksin ennemini, et teile on kasvanud tiivad!“

„Dmeti on see fakt: teenin endale elatist. Minu eriala on: parfüümid ja daamide pesu. Igatahes praegusel momendil. Kui vaja, esindaksin ka seebi, waha, ahju või raadio firmasid.“

„Markii, kes teeb reklaami wahale ja seepidele!“ naeris Alfons.

„See on süiski parem kui markii, kes tallab tuult!“

„Võimalik küll. Mis puutub minusse, siis eelistan ikkagi tallata tuult! Tööd võivad teised teha. Muide, töötan lõpuks ka mina... mõistusega. Kogu aja tuleb kombiinida, riskida, mõtelda ja kaaluda, et püsida kord saamutatud kõrgusel, sest waike hooletus võib põhjustada langust.“

Restorani astudes ümbritses neid peaaegu terve teenijaskond, kummardades aupakklikult ja rõõmsalt.

„Hiilgus pole meid ammu juba külasthanud!“ ütles ärijuht.

„Nüüd toin teile aga huvitava külalise. Palun, markii!“ lausus ta tahtlikult waljusti.

Neid juhutati lilledega kaunistatud laua juure.

„Dlete tõeline kunstnik!“ ütles markii imetledes. „Olen waimustatud teie oskusest elada. See on talent, mis omane ainult üksikule walituile.“

„Teisi andeid mul pole ja loodus kinkis mulle selle, et ma ei jääks eluks ajaks waeslapse osa.“

„Aga see and on kasulikum kõigist teistest. Kui palju on maailmas kunstnikke, kirjanikke, teadlasi, kes asjatult taotlewad tunnustust! Teietaolised elukunstnikud ei hukku aga kunagi —“

„Tänan hea arwamise eest, markii. Selle peale joome!“

Nad lõid klaasid kokku.

„Elagu oskus elada!“ ütles Alfons.

„Ja need, kes sel alal saamutanud meisterlikkuse!“

Palmidest varjatud orkester mängis moodsaid walsse. Laudade tagant tõusis ühtelugu paare, kes läksid tantsima mahedalt altpoolt walgustatud klaaspõrandale.

Alfons sõi ja jõi, kuid pidas terwe aja filmas kõike, mis toimus saalis. Tema tähelepanu kõitis naabruses olew laud, mille ääres istusid keegi wana poolne härra ja noor, wäga elegantne daam, nähtawasti weel neiu.

„Mis te mõllete, markii, on nad abielus wõi mitte?“ küsis Alfons.

„Kindlasti mitte.“

„Härra on daami wastu wäga tähelepanelik. Arwatawasti on nad isa ja tütar. Kutsun daami tantsima.“

„Kas te ei rutta liigselt?“

„Julge pealehakkamine on pool wõitu,“ naeris Alfons.

„Tawaliselt on see tõesti nii.“

„Weendute selles ka praegu.“

Wabandades markii ees, tõusis ta lauast.

„Lubage teid paluda walsile,“ ütles ta noorele daamile, kumrardades wiisakalt.

Siis pöördus ta härra poole:

„Muidugi, kui teil pole midagi selle wastu?“

Härra noogutas pead. Noor daam punastas.

„Meelelbi,“ ütles ta, püsti tõustes.

Alfons wiis daami klaasparketile ja hetk hiljem keerlesid nad „Lõbusa lese“ walsi saatel teiste paaride seas.

„Tantsite suurepäraselt,“ kiitis Alfons.

Tüdruk punastas jälle.

„Päris süütu pardipoeg!“ mõtles Alfons.

„Kas see härra on teie isa?“

„Jah. Aga miks arwate seda?“

„Perekondlik sarnasus. Kui ma ei ekşi, olen ma teid juba warem näinud. Wõib-olla koguni siinsamas?“

„Wõimalik. Sõime siin wahel õhtust. Ka teie nägu tundub mulle tuttav.“

„Würst Alfonso De la Croce,“ esitles end Alfons.

„Lõepoolest? Wäga rõõmustaw!“

Ta näis üllatatud.

„Olen kuulnud seda nime. Kas teie esinesite filmis?“

„Jah, filmis „Draama magamishagunis“.“

„Müüd ma mäletan! Olete filmis wäga huwitaw!“

„Eelistan seda olla igapäewases elus.“

„Teie ei saanud minust aru, würst. Wõi õigemini — mõisite mind walesti. Olen teid seni näinud ainult kinolinal, tutvusin teiega isiklikult alles praegu.“

„Loodetawasti ei lõpe me tutvus tänase õhtuga.“

„Oh, kindlasti mitte!“ hüüdis neiu weendunult. „Kas mängite ka teistes filmides?“

„Waewalt. Ma pole elukutseline näitleja. Mind ainult huwitas film. See oli seiklus, mis kordudes muutub igawaks.“

Muusika waikis. Tants lõppes.

„Kas tohin teid ka teisele walfile paluda?“ küsis Alfons.

„Olge hea. Kui teil pole midagi selle wastu, tutvustan teid oma isale?“

„Sutate mulle suurt au.“

„Mehed surusid üksteise kätt.“

„Würst Alfons De la Crocce!“

„Kaubandusnõunik Hugo Nagel!“

Soowimata näida pealetükkimana, läks Alfons oma lauda tagasi.

„Snnittlen,“ naeratas markii.

„Praegu pole selleks weel põhjust.“

„Sellest tutvusest on teil kindlasti kasu. Wanahärra awaldab mõjukat muljet. Kes ta on?“

„Kaubandusnõunik. Arwatawasti mõni pankur wõi tööstur. Aga mida mõtlete tütest?“

„Loodetawasti ei teinud te temale weel abieluettepanekut?“

„Ei. Ega mõtlegi teha. Olen seikleja, kuid tema ei kõlba seikleja naiseks. Tema wajak korralikku, soliidset ja rikast meest.“

„Ja need omadused puuduwad teil.“

Samal ajal kõneldi kaubandusnõuniku lauas Alfonsist.

„Ta on wäga kena. Eks ole? Kas mäletad, isa, nägime teda filmis?“

„Mäletan. Rahju, et ta on näitleja.“

„Ta pole näitleja! Ta esines filmis ainult asjaarmastajana, huwi pärast. Ta ei kawatse enam filmides mängida.“

„Seda parem. Tead ju, et ma näitlejast ei pea lugu. Aga muide, see würst . . . kuidas oli ta nimi?“

„De la Crocce, isa.“

„Jah, see De la Crocce jätab hea mulje.“

Drkester hakkas uuesti mängima. Alfons lähenes tuttawlikult kaubandusnõuniku lauale.

„Preili, kas tohib paluda?“

„Muidugi,“ naeratas daam.

„Nüüd wõime oma kõnelust jatkata,“ ütles Alfons esimesi tantsusamme astudes. „Selkõige tahaksin teada, kuidas on mu weetlema kaaslaste nimi?“

„Fritzi,“ naeratas neiu.

„Milline ilus nimi! Kõlab nii armasalt. Nii hüütakse päris wäikesi lapsakesi.“

„Mis teid weel huvitab?“

„Kui naine meeldib, siis huvitab temas kõik. Teie ei ela alaliselt Berliinis?“

„Ei, elame ilusa Rheini kaldal. Mu isal on suur tööstuslik ettevõte ja ma olen tema ainus tütar. Ema jäi koju, sest ta ei sallinud mürasid, mis mõjub halvasti ta närwile. Kuid isa sõidab sagedasti äriasjus Berliini ja siis saadan teda harilikult.“

„Kas jääte siia kauaks?“

„Niipea, kui isa õiendab oma asjad, sõidame koju.“

„Rahju!“ ohkas Alfons süraht.

„Miks?“ küsis neiu kelmikalt.

„Teie veel küsite. Kohtan nii weetlemat neidu — ja pean ta otsekõhe kaotama.“

„Lohutute warsti,“ naeris Fritz. „Arwatawasti olete alaliselt ümbritsetud ilusaißt wõlwaist naistest...“

„Miks arwate seda?“

„Teietaolised meeldivad naistele.“

„Preili Fritz! Lubage, et nimetan teid nii... Kas wõi ainult tantsu festes... Preili Fritz, teie sõnad lubawad mind järeldada...“

„Mida?“ naeris Fritz.

„Et meeldin teile!“

„Ma ei mõilegi seda warjata!“

Alfons surus ta tugewamini enda wastu ja ohkas uuesti.

„Tõepoolest — armastuswäärne,“ naeris Fritz, „tantsite noore daamiga ja ohkate? Mis teil wiga?“

„Kõhe lõpeb wals — ja ma pean teist wõib-olla igawesti lahkuma.“

„Ei, me näeme teineteist veel. Wahest istute meie lauda? Jsa rõõmustaks wäga.“

„Aga teie ise?“

„Arge norige komplimente!“

„Sellest wastusest aitab. Wõtan teie lahke kutsu rõõmuga wastu, kuid ma pole üksi.“

„Jah, nägin, et istute siin sõbraga. Kutsuge tema ka.“

„Tänan teid.“

Muusika waikides wiis Alfons daami oma kohale tagasi ja tuli markii juure.

„Markii, oleme kutsutud kaubandusnõuniku lauda!“

„Ma ei teadnud, et olete nii osaw strateeg!“ ütles markii, järgnedes Alfonsile.

Alfons lähenes Nagelile juba wana tuttawaana.

„Lubage, härra kaubandusnõunik, esitleda teile oma sõpra markii de Casteli.“

Markii jättis kaubandusnõunikule hea mulje: tõsine, soliidne, asjalik ja nähtawasti sugugi mitte rumal mees. Suurepäraseid kombed, laitmatu käitumine, tagasihoidlik üliluslikkus — ilmnes otsekõhe, et oli tegemist kõrgemasse seltskonda kuuluma isikuga.

Warsti sujus kõnelus sundimatult ja elawalt. Alfons hiilgas oma lõbusufega. Alles osaw jutustaja, ta kütkestas kuulajaid oma terawmeelsete naljadega. Preili Fritz ei pööranud temalt pilku, püüdes ahnelt igat ta sõna. Wahel puudutas Alfons nagu kogemata tema kätt ja heitis talle wargi armunud pilke.

Kaubandusnõunik Nagel märkas, et noorte inimeste wahel oli algamas wastastikuse kiindumise sümfoonia, mis on nii wana kui maailm. Tööstur muheles endamisi. Wõib-olla see oli Fritzile sobiw partii. Würst oli nähtawasti rikas, ta oli elegantne, ilus ja waimukas. Paremat waimu meest oli raske leida.

„Kuulsin, et lahkute warsti Berliinist?“ küsis Alfons.

„Jah. Pean ainult lahendama siin veel ühe ülesande. Muide, kas teie ei teaks mulle soowitada kedagi, kes oleks suuteline esindama minu

ettevõtet Inglise asumail? Ta peab hästi oskama inglise keelt, ewima häid kombeid, ja tundma ärimaailma nõudeid! Olen juba pikemat aega ringi waadanud, pole senini aga wastawat isikut leidnud!"

"Mul on sõber, kes sobib sellele kohale suurepäraselt," ütles Alfons.

"Tõesti? See on tore."

"Lubage teda teile tutvustada: minu sõber markii de Castel."

Markii waatas talle kohkudes otja.

"Laemas hoidku, würst!"

"Uskuge, härra kaubandusnõunik," jatkas Alfons rahulikult. "Paremat kandidaati teie ei leia. Esiteks oskab markii väga hästi inglise keelt, teiseks on tal rikkalikud kogemused ja kolmandaks on Inglise asumail tiitlil suur tähtsus."

"Teil on õigus, würst. Inglise eelistawad kõigjal aristokraate. Oleksin väga rõõmus, kui markii oleks nõus..."

"Ta on nõus!" wastas Alfons weendumult. "Tean, et ta on tüdinud Euroopast ja et ta unistab ammugi eksootilistest maadest. Alles täna ütles ta mulle, et ta wajab laialdasemat tegewusvälja ja uudset ümbrust. Ka mina lahkuksin meeleldi Euroopast, kuid kahjuks on see wõimatu. Markii, kas see pole suurepärane juhus teostada oma kauaagseid unelmaid?"

"Aga, würst..." kogeles markii.

"Urge waielge wastu! Liigne tagasihoidlikkus on wahel väga kahjulik. Kui härra kaubandusnõunik on sellega päri, siis tehke kaubad kindlaks!"

"Pakuksin meeleldi seda kohta markiile, kardan ainult, et ta keeldub."

"Ta ei mõtlegi keelduda!" ütles Alfons. "Ega ju, markii? Wõi tahate mind tõesti rumalasse seisukorda panna, loobudes pakkimisest?"

"Muidugi mitte. Olen nõus... Aga see kõik tuli nii ootamatult. Ma ei tea ju, kas sobin sellele kohale? Ja kas suudan teile üldse kasulik olla?"

"Teie käsutuses on sekretär, kes suurepäraselt tunneb kohalikke olusid. Tema kergendab teie esimesi samme. Kui olete nõus, siis räägime homme edasi. Loodan, et jõuame tingimuste suhtes kokkuleppele. Dotan teid homme kell kümme hotell "Eliit'is"."

"Markii on täpselt kohal," wastas Alfons oma sõbra asemel.

Markiil ei jäänud üle muud kui nõusoleku tunnuseks noogutada pead.

"Tähendab, asi on korras!" lausus Alfons naeratades. "Olen weendumus, et mõlemad pooled jääwad rahule. Nüüd aga palun mind wabandada - pean kiiresti telefoneerima."

Ta eemaldus, tulles juba mõne minuti pärast tagasi.

Istuti meel weerand tundi koos. Siis waatas kaubandusnõunik kella. Alfons ja markii tõusid kärmesti.

"Meil on aeg!" ütles Alfons. "Oleme nagunii teid liig kaua tülitanud."

"Mis te räägite!" protestis Nagel. "Oleme väga rõõmsad, et tutvustime teiega. Tänu teile mõlemale weetsime ootamatult huvitawa õhtu."

Alfonsi saadeti sama aupakkumise, kui teda wastu wõeti. Kellnerid ja restorani ärijuht kummardasid peaaegu maani. Kaubandusnõunikule ja tema tütrele näis säärane lugupidamis-awaldus väga imponeerivat.

Kui kõik neljakümmend astusid trepile, sõitis ette uhke limusiin. Siireesse riidetatud autojuht avas ukse.

„Markii wiib teid oma autos hotelli!“ ütles Alfons, pöördudes Fritzzi ja tema isa poole.

Markii ajas silmad üllatusesest pärani, taipas aga kohe ja palus härraseid autos istet võtta.

„Sutage mulle seda au.“

Wiis minutit hiljem sõideti hotell „Eliidi“ ette. Hüvastijätt oli väga südamlik.

„Dotan teid homme kell kümme,“ ütles kaubandusnõunik markiile.

„Kutsuge ka wüürst kaasa. Sel ajal, kui arutame äriasi, jutleb tema minu tütreaga.“

„Dlete hullunud!“ ütles markii Alfonsile, kui nad sõitsid edasi. „Kust saite selle auto?“

„Nõidusin ta wälja!“ naeris Alfons.

„Kafake naljatamast, Alfons. Küsin teilt tõsiselt, millisel moel ma sain nii torelda auto omanikuks?“

„Rahustuge, markii, olite kalliif ainult ühe tunni, — õigemini weerand tundi. Kaubandusnõuniku oli tarwis üllatada, et ta homme palga määramisel poleks liiga kitsi. Nii kalli limusiini omanikule ei juleta pakkuda wäikest tasu!“

„Dlete geniaalne, armas sõber. Ütelge, kuidas te seda korraldasite? Mind huwitab asja tehniline külg.“

„Wäga lihtsalt. Mäletate: käisin telefoneerimas. Seda ma muidugi ei teinud, waid läksin tänawale ja heitsin pilgu ootawale sõidukeile. Kõige elegantsema auto juhiga algasin diplomaatlikke läbirääkimisi. Kuuldes, et härra, kellele kuulub auto, lahkus restoraniist alles paari tunni pärast, pakkusin juhile 25 marka selle eest, kui ta minu ja mu sõbrad sõidutab „Eliidi“ ette. Nagu näete, meeldis talle ettepanek. Ta täitis oma kohustused eeskujulikult ja teenis ausalt 25 marka. Aga nüüd on aeg temaga jumalaga jätta.“

Ta käskis autot peatada.

„Nagemiseni, sõber,“ ütles Alfons autost wäljudes. „Käituste laitmatult. Tuletan teid meelde, kui wajan weel kunagi teie lahket kaasabi.“

Kui auto eemaldus, wangutas markii pead.

„Jah, Alfons, olete tõesti geniaalne! Mis puutub kunsti elada, siis leidub teile waewalt wõistlajat!“

„Hea, kui ükski inimene tunnistab minu talente,“ naeris Alfons. „Muide, mulle näib, et wõime tänase päewaga wäga rahul olla.“

XX.

Tervelt kaks päewa kulus Beatrice Traubergil ootamatust löögist toibumiseks. Kaks päewa istus ta lukustatud uste taqa, ei wõtnud kedagi wastu ega wastanud telefonikõnedele. Teda piinasid häbi ja kahetsus. Neetud ameeriklanna! Ainult tema oli kõiges süüdi. Tungis kutsumatult wõõrasse majja ja laimas Alfonsi häbematul kombel! Ja tema, Beatrice,

oli nii rumal, et uskus seda alusetut loba! Too alatu Nora Swift on Alfonsose kõrvuni armunud ja teeb nüüd kõik, et kõrwaldada võistlejaid. Selteparast ta rääkiski, et Alfonso oli andnud katmatu tšheki wälja.

Kuid miss Nora Swift armestas walesti. Beatrice ei luba endaga mängida. Küll ta sellele ameeriklannale weel näitab! Selkõige tuleb Alfonsoga ära leppida. Siis on kõik wäga lihtne. Dodaku see ninatark miljonäri tütar. Beatrice ei lahku wõidetuna lahingwäljalt!

Beatrice riietus, jumestas end, puuderdas ja sõitis „Grand-hotelli“. Põkkuwa südamega astus ta westibüüli. Mis siis, kui Alfonso keeldub teda wastu wõtmast?

„Kas würs De la Croce on kodus?“ küsis ta uksehoidjalt.

„Jah. Ta saabus praegu.“

„Palun teatage temale, et soowin teda näha. Minu nimi on Beatrice Trauberg.“

Uksehoidja helistas Alfonsole.

„Kes? Beatrice Trauberg?“ kordas Alfonso.

Oli tarwis mõelda: kas wõtta teda wastu wõi mitte? Milleks uuen-dada sidemeid, mis muutunud ahelaks? Ei, Beatrice Trauberg on kustus-tatud tema elust. See romaan on lõppenud. Ja oli ka wiimne aeg, tüü-tuks ja wastikuks läks see naine oma armuladeduse ja tšheenidega.

Ta laulus rahulikult:

„Utelge sellele daamile, et ma ei saa teda wastu wõtta.“

Kui uksehoidja andis tema sõnad Beatrice Traubergile edasi, näis wiimasele, nagu kõiguks põrand ta jalge all. Ta lastus kiiresti lähemasse tugitooli, et saadud hoobist toibuda. Tšhand, milline alandus!

Pekstud koerana hiilis Beatrice hotellist wälja. Ta waewalt oli ta lahkunud, kui uksehoidja helistas Nora Swiftile.

„Praegu käis siin proua Trauberg!“

„Ta külastas würsi?“

„Ei, würs ei wõtnud teda wastu.“

„Huritam. Mis ta ütles?“

„Lihtsalt seda, et ta ei saa daami wastu wõtta.“

„Braawo!“ rõõmustas Nora.

Ameeriklanna tantšis heameelest. Nüüd oli see upasakas filmitäht lõplikult kõrwaldatud. Tee oli waba!

Ta otsustas sõita baari, kuhu sel kella ajal kogunes rahwuswaheline seltskond. Kiiresti riietunud, suundus ta ukse poole. Lõwel sattus ta proua Trauberaiqa wastamisi.

„Milline meeldiw üllatus!“ hüüdis ameeriklanna teeseldub lahkussega.

„Wäga kena teist, et tulete mind külastama!“

„Ma ei tulnud teile külla!“ wastas Beatrice tigidalt, nägemata teise wäljasirutatud kätt.

Nora Swift taipas, et külaline oli üpris sõjakas meeleolus.

„Mis toob teid siis siia?“ küsis ta kõrgilt.

„Tahaksin teile ütelda, et olete alatu petis! Waletasite mulle, et tšheki puudus kate ja tegite seda ainult selleks, et aiada mind würsiiga riidu!“

„Mis? Kuidas te julgate?“ kriiskas Nora. „Eäärane häbematus!“

„Kartsite mind! Teadsite, et würs armastab mind, kuna ta teie üle

ainult naerab! Dlete talle wastik, teie maalitud nukk, ja isegi teie miljonid ei juuda te wäärtust tõsta!"

"Wälja!" karjus Nora. "Silmapiik! Rasige!"

"Rahustuge, teist korda te mind enam ei näe!" vastas Beatrice. "Teisfugustest hoiab iga korralik inimene eemale!"

Ta keeras kannalt ringi, istus oma autosse ja sõitis minema.

See wahejuhtum ärritas ameeriklannat nõnda, et ta pool tundi pidi pühendama ilurawile, enne kui ta oli suuteline sõitma baari.

Kaubandusnõunik ootas juba warahommikust saadik markii de Casteli, Fritzi aga würist De la Croceti.

Markii saabus täpselt, kuid Alfons saatis ainult kimbu lilli, seletades wabanduskirjas, et tal polewat minutitki aega: hommikul tähtis koosolek, lõunafööd Mehiko saatkonnas jne. jne. Ta kahetseb wäga, aga midagi pole parata.

Kaubandusnõunik kohtles markiid südamsiku lahkusega. Tema poolt pakutud tingimused olid hülgawad: Alfonsi kawal mõte autoga oli awalदान nud mõju.

"Dlen nõus," ütles markii. "Millal pean astuma teenistusesse?"

"Millal soowite. Aga oleks wäga hea, kui asufsite juba kümne päewa pärast aurik "Karl Suurega" Hamburgist teele."

Kaubandusnõunik oli wäga rahul. Usjalikust kõnelusest ilmnnes, et markii oli tark, ettewaatlik ja soliidne mees, keda mõis täiesti usaldada. Ta taipas kohe, mida temalt nõuti ja süwenes üllatawa põhjalikkusega oma uutesse ülesannetesse.

"Just sellist meest ma wajasin!" ütles kaubandusnõunik Nagel. "Dlen würistile tema soowituse eest wäga tänulik."

Markii ei mõistnud äkki, kellele ta wihjas, siis aga meenus talle, et Alfons oli end ise tõstnud würisti seisusesse.

"Jah," wastas. "Würist osutas mulle suure teene. Loodan, et suudan teie usaldust õigustada."

Esikus astus tema juure Fritzi.

"Kas nägite täna würisti?" küsis ta huwitatult.

"Ei, preili. Würistil on täna nii palju tegemist, et ma ei tahtnud teda segada."

"Kas tal tõesti on nii palju kohustusi?" imestas neiu.

"Jah, tal pole kunagi aega. Konwerentsid, nõupidamised, ametlikud kohtamised. Kõrgel kohal seiswal isikul jääb isiklikuks eluks wähe wabadust. Kuid ta külastab teid kindlasti, kui mitte täna, siis homme. Ta ütles mulle eile, et tahaks teid tingimata koduses olukorras näha."

Aga Alfons oli kaubandusnõuniku tütre juba täiesti unustanud. Ta arwas oma kohuse täidetuks, olles eilsele tantsupartnerile saatnud lilli, ja tal polnud wähematki kawatsust seda tutwust jatkata. Tal oli teisiigi muu-
resid küllalt.

Raha oli lõppemas. Sinneks oli täna tähtpäew wekslile, millele direktor Sommer hambaid kiristades oli kirjutanud alla. Waewalt ta lases selle protesti.

Alfons sõitis pankra. Ta ei eksinud: tema jookswale arwele oli kantud 50.000 marka.

Pangasti suundus ta otsekohe kullasepp Schiemani ärri.

„Tõin teile wõlgnewa summa,“ ütles ta.

„Asjatult ruttasite — teil on weel üks päew aega,“ ütles Schieman.

„Parem warem kui hilja,“ naeratas Alfons. „Wajan hädasti autot.“
Ta wõttis garaasihisti auto ja sõitis „Grand-hotelli“.

All hallis ootas teda Nora Swift.

„Ah, miss Swift! Millele wõlgnen seda au?“

Alfons surus kätt, mille ameeriklanna ulatas suudluseks. Nora solwus, ei näidanud aga seda.

„Tahsin teiega kõnelda, würst.“

Ta wiis ameeriklanna salongi ja osutas tugitoolile.

„Würst, teie huwitate mind ja ma tahaksin teid aidata.“

„Miks arwate, et wajan teie abi?“

„Tean seda. Pibite proua Traubergile maksma 35.000 marka ja sel hetkel polnud teil sularaha.“

„See ei puutu kellessegi. Tasusin wõla.“

„Seda küll. Rahju ainult, et teie ei pöördunud minu poole, oleksin teid aidanud.“

„Olen harjunud ise kõik korraldama.“

„See kõlab uhkelt, aga wahel on kasulik unustada kõige õilsamad põhjused. Tahan teile esitada ettepaneku, mis teid loodetawasti huwitab.“

„Ja millise nimelt?“

„Abielluge minuga!“

„Naerate minu üle, miss Swift! Wõi tahate mind oma naljadega lõbustada?“

„Hoopiski mitte. Kuulge, sõber, jätame kõik wälised kombed ja kõneleme kui inimesed, kes wabad eelarwamustest.“

„Teie olete seda tõesti!“

„Ja ma olen sellele uhke. Urge mõtelge, et olen teisse armunud. Ei. Weel rohkem: kui mees ei huwita teie mind põrmugi! Teie pole minu romaani kangelane. Wõite wõluda nainuseid noori tütarlapsi, mitte aga mind.“

„Ja ometi tahate minuga abielluda?“

„Kuid see oleks ainult fiktiivne abielu, mõistate... praktilistel kaalutlustel. Meil ei tarwitse isegi pärast laulatust kolida ühte korterisse, kõik jääks endiseks.“

„Aga milleks wajate seda abielu?“

„Wajan teie tiitlit, würst. Tahan saada würstinna De la Croceksi. Kui olete nõus, siis lahutame kohe pärast laulatust.“

„Kaua te oleksite minu naine?“

„Kõige rohkem kaks kuud. Siis saate jälle wabaks... ja wõite uuesti abielluda.“

„Yubas äritehing — järelikult?“

„Jah. Ameerikalik wõte. Ja nüüd küsin teilt ameerikaliku asjalikkusega: palju nõuate waewa eest wiia mind altari ette?“

„Sada tuhat dollarit.“

„Tchtud! Andke käsi!“

„Ja surus tugevasti Alfonso kätt.“

„Millal soovite minuga laulatuda?“

„Võimalikult kiiresti. Tšheki 100.000 dollarile saate pool tundi enne laulatust.“

„Suurepärane. Muudugi peab laulatus toimuma vaikelt ja tagasihoidlikult.“

„Loomulikult. Mina pole mõni filmidiiva, kes vajab reklaami.“

„Kui kõik on nii lihtne, siis jäägu see tehing lõplikult äriks alusele.“

„Soovite lepingut?“

„Mul on tarvis tagatist.“

„Eeldõige selleks, et võiksite minust kiiresti wabaneda?“ küsis Nora pilkawalt.

„Ka selleks. Nõuan kirjalikku tagatist, et nõustute mulle andma laulatust... ütleme kolm kuud pärast laulatust.“

„Iseendast mõistetan.“

„Suurepärane. Missugusele pangale on adresseeritud tšhekk?“

„Metropolitan-pangale New Yorgis.“

„See on soliidne pank.“

„Jah. Aga mina wajan ka tagatist, sest, lõpuks, ei kuulu teie meeste hulka, keda äriasjus võib täiesti usaldada.“

„Tänan teid.“

„Pole tänu väärt. Oletage, et teen kõik ettevalmistused laulatuseks, ja teie keeldute äkki viimasel minutil? Mis siis?“

„Kõik on võimalik. Teil on õigus. Millist tagatist te nõuate?“

„Annate mulle vekslit 60.000 margale. Kirjutan omalt poolt tšheki sama suurele summale.“

„Milleks see kahelordne raamatupidamine?“

Nora Swift naeratas.

„Kuulake mind lõpuni. Teie wexsel peab kandma me laulatuse kuupäeva. Kui olete wahapeal ümber otsustanud ega wii mind altari ette, siis nõuan wexsli sisse.“

„Aga milleks siis tšhekk?“

„Tuhuks, kui mina keeldun teiega abiellumast. Siis maksan ise trahwi.“

„Ma ei mõista ikkagi. Oletame, et mina rikun kokkuleppe. Teie esitate minu wexsli sissenõudmiseks, kuid mina realiseerin samal ajal tšheki.“

„Teie ei saa seda, kuna teatan telegraafi teel pangale, et tšhekk on makswõetu.“

„Aga minu wexsli eest saate 60.000 marka ka siis, kui pean sõna?“

„Mis te selle pärast muretsete? Pärast laulatust annan wexsli teile tagasi. Missuguseis piisiasjus pole ma wäiklane.“

„Dlete osaw ärinaine, miss Swift.“

„Olen ameeriklanna. Tähendab — wõtate minu ettepaneku wastu?“

„Jah, kui soovite, kirjutan kohe wexslile alla.“

„Palun. Mul on wexsel kaasas.“

Alfons oli üllatatud.

„Et olete nii ettenägelik, seda ma tõesti poleks uskunud!“ imestas ta.

„Tänan,“ ütles Nora Swift, peltes allakirjutatud weksli käekotti.
„Siin on tšhekk.“

Alfons nägi, et tähtpäew oli sama mis wekslil.

„Nõnda siis, armas peigmees. Me wahetord on klaar.“

„Loodan, et tehing otutub meile mõlemaile kasulikuks, kallid pruut.“

„Wahest wajate praegu raha?“ küsis Nora Swift. Nii welda ediseks?
Mul on mõni tuhat marka kaasas.“

„Ei, tänan. Ma ei wõta pennigi peale selle, mis mulle kuulub.“
Hüwastijätul suudles Alfons aupakklikult ameeriklanna kätt.

XXI.

Uhes Berliini kesklinna waihes kõrwaluulitsas ajus wene restoran „Troika“. See oli wene emigrantide kogumiskohaks.

Alfons oli seal käinud juba mitu korda. Nii hea oli kuulata nukrat muusikat, waadelda inimesi ja tunda end wabalt. Siin polnud ta kellelegi „hüljus“, keegi ei kummardanud tema ees ja keegi ei põrnitsenud teda nagu maailmaimet.

Ona kolmandal külastusel pöördus ta kelneri poole:

„Pean siin kohtama kedagi wene würsti, kelle nime olen unustanud.
Wenz nimesid on nii raske meeles pidada. Wahest wõiksite mind aidata?“

„Wene würst?“ kordas kelner. „Mõtlete wist würst Mironowit?“

„Wõimalik. Kuidas ta wälja näeb?“

„Kühikest kaswu, kõhetu, hallide juuste ja wurrudega.“

„Milline on tema majanduslik seisukord? On ta enam-wähem kind-
lustatud?“

„Kes meist on kindlustatud?“ lausus kelner kurwalt. „Muide, Miro-
nowil pole just wiga. Ta tütar abiellus hiljuti wõrdlemisi jõuka mehega.“

„Siis pole see tema, keda ma otsin,“ ütles Alfons. „Too, kellega pidin
kohtama, olewat wäga raskes seisukorras.“

„Nüüd ma tean!“ hüüdis kelner. „Kõnelete würst Glebowist. Jah,
tema nälgib õudsel kombel. Ta oli omal ajal wäga rikas mees, tal oli
mitu mõisa, hulk maju pealinnas, toredamad hobused üle Wenemaa. Ta
põgenes, päästes oma hinge, ja ta ei suutnud midagi kaasa wõtta.“

„Tema see wist on,“ lausus Alfons mõtlikult. „Muide, on ta pere-
konnainimene?“

„Ei, ta naine suri kolm aastat tagasi.“

„Pole kahtlust, et see on tema, kelle juure mind juhutati Pariisist. Käib
ta siin tihti?“

„Jah, iga päew.“

„Tärelikult tuleb ta warsti. Palun ütlege temale, et ootan teda.“

„Meeleldi,“ wastas kelner.

Warsti astus restorani Glebow, külaspäine, wanapoolne wimmas mees.
Näis, et häda ja wiletsus olid surunud ta küüru. Ta oli puhtalt, kuid wae-
selt riides. Oli märgata, et ta hoolitses oma wälmuse eest, püüdes awal-
dada võimalikult korralikku muljet.

Kui ta istus laua ääre, lähenes talle kelner kiirel sammul. Sofistades

temale midagi, heitis ta pilgu Alfonsole. Glebow näis üllatatud. Rõhke-
walt astus ta Alfonso poole. Viimane kummardas wiisakalt.

„Du mul au kõnelda würst Glebowiga?“

„Jah, see ma olen.“

„Palun istuge minu lauda.“

„Tänan,“ wastas wenelane, ifka weel imestades.

„Pean teiega kõnelema,“ ütles Alfonso, „ui mõlemad olid wõtnud istet.“

„Kuulan teid. Lubage omalt poolt küsida, kellega mul on au?“

„Minu nimi on Alfonso Riwier. See ei ütle teile arwatawasti midagi, sest olen hoopis harilik surelik. Asi, mille pärast teid kutusin, on täiesti usalduslikku laadi. Peale meie kahe ei tohi seda keegi teada saada. Wõin ma teie waikimises kindel olla?“

„Täiesti.“

„Wajan würsti tiitlit.“

„Milleks?“ imestas wenelane.

„Kawatsen abielluda. Minu pruut on sellega nõus ainult juhul, kui ta saab krahwinnaks wõi würstinnaks. Sellepärast mõtlefin, et wõiksite teineteist aidata.“

„Kuidas kujutlete sääraft tehingut, härra Riwier?“

„Laenake mulle nädalaks oma tiitel.“

„Ainult nädalaks? Aga siis?“

„Kauemaks ma seda ei waja. Minu pruut on saanud würstinnaks ja asi on korras. Siis lahutun temast.“

Glebow mõtles.

„Olen walmis osutatud teene eest tasuma,“ jatkas Alfonso. „Maksan teile 5000 marka.“

„Wiis tuhat marka?“ ehmus Glebow.

„Jah,“ naeratas Alfonso.

„Ja millal saakfin selle raha?“

„Kas wõi täna... Niipea, kui olete mulle andnud oma dokumendid. Teie ei riski millegagi. Teie pole ju abielus?“

„Olen leff.“

„Tärelikult on teil täiesti ükskõik, kui keegi teile tundmatu daam esineb würstinna Glebowi nime all?“

„Muidugi, see ei häiri mind põrmugi.“

„Pealegi lahutun oma naisest kobe pärast pulmi, nii et würstinna Glebowil pole teie suhtes mingisuguseid õigusi.“

„Tont wõtaks, huwitaw lugu!“ hüüdis Glebow waimustatult.

„Pärast pulmi saate taqasi oma dokumendid ühes wastawa pulmakingiga. Seft tegelikult abiellute ju teie, mitte aga mina, ja pulmakind kuulub teile.“

„Olen nõus,“ ütles wenelane. „Seisan täiesti teie käsutuses. Esimeft korda elus on mul oma würstiseisusest kasu.“

Ta tõmbas taskust kulunud rahakoti ja wõttis sellest dokumendid wälja. Alfonso lebittes koltunud pabereid.

„Kõik on korras. Wastutasuks annan teile...“

Ta võttis rahakotist 5000 marka ja pani rahatähed würst Glebowi ette lauale.

„Tänan teid, härra Rivier. Kõigil oma pagulaseaastatel pole ma elanud üle ainustki heledat päeva. Tänanne päew on mulle aga suureks õnnepäevaks. Tänan teid. Olete minu päästjaingel.“

„Troika“ restoranist sõitis Alfons miss Swifti juure.

Ameeriklanna rõõmustas väga.

„Pean tunnistama, et olete eeskujulik peigmees. Sutate oma pruudile liigutawat tähelepanu.“

„See on wälimatu sissejuhatus perekonnaõnnele.“

„Millesse teie ei usu?“

„Siiski, usun, et on olemas eelperekondlik õnn. Enne pulmi on see wägagi wõimalik. Tegelikult on ju pulmade eelne aeg kõige õnnelikum. Laulatusega hajub romantika.“

„Wõiks arvata, würst, et teil selles suhtes on suuri kogemusi. Aga ütelge, milleks tulite siia? Sest imelikul kombel ei taha ma uskuda, et tundsite minu järele igatsust ja kibutasite siia armastuse tiivul.“

„Autos läheb see palju lihtsamalt ja mugavamalt.“

Alfons westles lõbusalt, oli heas tujus ja leidis, et ka tema kaaslane oli terawmeelne ja wõluw daam. Nüüd, kus nad teineteisega ei mänginud enam peitust, wõlnud neil tarwis ka warjata oma tõelisi mõtteid.

„Noh, rääkige nüüd, millepärast te dieti tulite!“ küsis ameeriklanna.

„Miss Swift, pean teile teatama midagi, mis teid kindlasti üllatab.“

„Kõnelge, würst.“

„Mina pole würst De la Croce.“

Ameeriklanna kahwatas ja kestis mõni minut enne kui ta ootamatusest toibus.

„Teie — pole würst De la Croce?“

„Ei. Näete, detektiivid, kellega teie mind ümbritsete, ei wääri teie täielikku usaldust. Nad awastasid küll, et mul pole raha, aga neil ei tulnud mõttessegi küsida, kas olen see, kellenä esinen.“

„Tähendab — teie pole würst De la Croce?“ pomises ameeriklanna ehmunult. „Tähendab — kõik oli pettus? Aga kes te siis lõpuks olete?“

„Würst Aleksander Glebow, wene emigrant, kes põgenes enamlaste eest.“

„Järelikult olete siiski würst,“ ohkas Nora Swift kergendatult.

„Jah, ja koguni väga wanast soost.“

„Ma ei mõista, miks elaksite siis walenime all?“ imestas ameeriklanna.

„Mul oli mitmesuguseid põhjusi, mis sundisid mind warjama oma diget nime. Ma ei tahaks neist kõnelda, sest need olid poliitilist laadi. Mul oli kasulik mitte tunnistada, et olen wenelane. Kuid laulatuselähen muidugi würst Glebowina.“

„Teisiti poleks wõimalik. Ehmun sin nii kolelasti... Tähendab: mul on au olla würst... kuidas te nimi on?“

„Aleksander Glebow.“

„Olen siis würst Glebowi mõrsja.“

„Ja warsti olete wüürstinna Glebow, endise Wene teisri kangelst sugulane. Ahke, mis?“

„Pole wiga. Aga kuidas jääb weksliga? See kannab ju wüürst De la Crocce nime?“

„Rahustuge. Seda nime tuntakse Berliinis paremini kui wüürst Glebowi oma. Ja ma juba hoolitsen, et talle ei langeks halba warju.“

„Noh, siis on kõik korras.“

Järgmisel hommikul leidis markii Alfonsi alles woodisti.

„Armas sõber, kas teil pole häbi nii kaua magada!“ hüüdis ta. „Korralikud inimesed...“

„Teemad ammu juba tööd, efs ole? Kuid, armas markii, pidage meeles, et mina ei kuulu korralike inimeste hulka. Mina wihtkan tööd... Kuid teie ei tulnud wiist asjatult nii warasel tunnil?“

„Jah, mul on teatawal määral diplomaatlik ülesanne.“

„Kas esindate Jaapani mikaadot?“

„Ei, preili Fritzi?“

„Keda?“ imestas Alfons.

„Taewas hoidku! On teil aga lühike mälu. Preili Fritzi on kaubandusnõunik Nageli tütar.“

„Nüüd ma tean. Kena tütarlaps! Aga mida ta soowib minult?“

„Ta saadab teile südamlikke terwitusi ja palub teid õhtusöögil.“

„Täna? Rahjatsen, mul pole aega. Pean külastama oma pruuti.“

„Sellisel juhul on teil muudugi wõimatu preili Nageli kutses wastu wõtta,“ ütles markii tõsiselt. „Waene tüdruk armus teisse nähtawasti esimesest pilgust. Ja loomulikult on parem tutvust kohe alguses katkestada!“

„Teil on õigus. Mina pole loodud perekonnainimeseks.“

„Aga teil on ju pruut? Järelikult kawatsete abielluda?“

„Oh, see on ainult fiktiiwne abielu. Kunagi jutustan teile kõik. Ütelge preili Nagelile, et mul on väga kahju, aga midagi pole teha! Teie oskate heast perekonnast neidudega rääkida, seletage, mida soowite!... Muide, kuidas elate ise?“

„Hästi. Tutwun oma uue tegewusalaga. Wiie päewa pärast lahkun Euroopast.“

„Olen weendunud, et kaubandusnõunik ei pettu teis. Olete ju traagiliselt tõsine inimene, kes wihtkab pettust ja kelmust... Mitte niisugune kui mina... Kuulge, markii, Nagel oleks wiist väga õnnelik, kui tal oleks teiesugune wäimees!“

„Mida tahate sellega ütelda?“

„Peate abielluma preili Fritziga. Sobite sinna perekonda palju paremini kui mina. Ja partii on igati hea: Nagel on väga rikas mees ja preili Fritzi on wõluw. Ning temast saab truu naine, mis kõige olulisem.“

„Arge nähke mind, armas sõber. Ma ei kawatse nüüpea abielluda. Praegu huwitab mind ainult töö. Pealegi on preili Fritzi teisse nii armunud, et ta teistele ei pööra vähematki tähelepanu.“

„Armumine on haigus, mis möödub kiiresti.“

Markii lahkudes mõtles Alfons kaua Fritzile. Ta oli tore tüdruk, puhtahingeline, õrn ja rõõmus. Tema teeks iga mehe õnnelikuks. Jah,

aga tema, Alfons, ei kõlba abielumeheks. Ta on rändur, püsimatu hullur. See on juba tema saatus.

XXII.

Möödus veel mõni päev. Alfonsi ja Nora Swifti pulmapäev lähenes. Viimasel kohtamisel määras ameeriklanna selle tähtaja kindlaks.

„Varsti on maailmas siis üks würstinna rohkem,“ naeris Alfons.

„Ja rikaste meeste pere kasvab uue liikme võrra,“ naeris ameeriklanna wastuseks.

Alfonsi tuju oli ülew. Elu oli siiski erakordselt humitam ja ilus!

Paar päewa hiljem sõi Alfons „Mercedesis“ lõunat. Alkki astus tema juure kullasepp Schieman, sama, kellest ta oli laenanud 30.000 marka.

„Tere, hiilgus. Kuulsin juhuslikult, et lõunastate siin. Julgen teid tülitada weksli pärast.“

Alfons imestas.

„Millise weksli pärast? Otsin selle ju ammu wälja!“

„Kõneleu uuest wekslist,“ wastas Schieman.

„Ma ei mõista,“ lehitas Alfons õlgu.

Ka kullasepp muutus rahutuks.

„Räägin wekslist 60.000 margale, millele andsite oma allkirja.“

„Mis puutub see teisse?“ wihastas Alfons.

„Kuid meie rääkisime asja ju läbi?“

„Milla! siis? Ma pole teid näinud!“

„Ma helistasin teile hotelli.“

„Ja mina wastasin teile?“

„Teie jah. Küsisin, kas wekslil on tõesti teie allkiri ja teie kinnitasite seda.“

„Kuulge, Schieman, ma pole weel hull! Ma pole teiega mingisugus-
test wekslitest kõneleunud!“

„Hiilgus, te naljatate ometi?“ pomises kullasepp kahwatades. „Teie sõna peale müüsin briljante 60.000 marga wäärtuses. Kuna teadsin, et tasute oma wekslid korralikult, wõtsin ma kõhklemata teie allkirjaga weksli wastu. Minu arwates oli see kindlam kui raha.“

„Siin on kelmiide läed mängus,“ ütles Alfons. „Kordan: ma pole teiega telefoni teel üldse rääkinud ja mul polnud aimu, et minu weksel on attunud teie kätte, — kui see ongi minu weksel! Selle küsimuse peame wõimalikult kiiresti lahendama. Teeme kohe proowi. Helistage „Grand-hotelli“ ja paluge würst De la Croce telefoni juure.“

Mõlemad astusid telefoni kabiini.

Schieman walis „Grand-hotelli“ numbri.

„Hallo! „Grand-hotell?“ Palun ühendage mind würst De la Crocega.“

„Silmapilk,“ wastati hotellist.

Minut hiljem kuulis Alfons, kes seisis Schiemani kõrwal, telefonitorust oma enda häält.

„Hallo. Siin wüürst De la Croce.“

Alfons andis jumeliirile märku, et ta kõneleks edasi.

„Hallo. Siin jumeliir Schieman,“ algas ta. „Tahtsin teie hüilgufelt küsida, kas esitan weksli kohe wõi ootan tähtpäewani.“

Wastaja kõhles ilmsesti.

„Pean küsimust kaaluma,“ wastas tundmatu, kes suurepäraselt jäljendas Alfonsi häält. „Wahesti oleksite nii hea ja helistaksite mulle weerand tunni pärast uuesti.“

„Meeleldi,“ wastas Schieman ja lõpetas kõneluse.

„Tähendab täielik pettus!“ hüüdis Alfons ärritatult. „Teeme nõnda: teie helistate weerand tunni pärast uuesti hotelli, mina aga sõidan sinna ja katfun kohapeal selgitada, kes julgeb minu nime all esineda. Täna weel paljastan kelmi.“

Alfons tormas restoraniist wälja, istus oma autosse ja kihutas „Grand-hotelli“.

Ta hüilis kõrwalukse kaudu majja ja suundus otse poolpimedasse koridori, kus asusid telefoni kabiinid. Ühe praokile jäetud ukse wahelt kostis häält, mis tundus Alfonsile tuttav. Ta lähenes kikiwarbail kabiinile, tõmbus nurka ja jäi kuulatama.

„Oleks parem, kui hoiaksite wekslit tähtpäewani oma käes... Mis? Jah, ma ei soowiks, et see satuks wõõrastesse kättesse!... Mõistate, minule kui tuntud isikule oleks see väga piinlik...“

Alfons oli saabunud õigel filmapilgul. Aga kes oli kõneleja?

Äkki taipas ta: see oli hotelli uksehoidja! Ta jäljendas tema häält tõesti nii hästi, et Schiemani ekfitus oli arusaadaw. Pealegi polnud ta Alfonsiga ju warem telefoni teel rääkinud.

Enne kui uksehoidja wäljus kabiinist, oli Alfons juba lipsanud trepile.

Ta rattas oma tuppja ja surus kellanupule. Lämbele ilmus luise.

„Tere, kallis. Ikka weel nii kahwatu? Kuule, kardan, et oled tõsiselt haige?“

„Ei, hüilgus, ma olen terve...“

„Ma ei usu sind... Pead tingimata puhkama, nähtawasti on see ületõetamise tagajärg. Aga sellest räägime weel. Ütle nüüd uksehoidjale, et ta tuleks kohe siia. Ja kutsu ka hotelli direktor.“

Uksehoidja oli väga üllatatud, et teda kutsuti külalise juure. Digu-poolest ei tohtinud ta hetkekski lahkuda oma kohalt, aga wüürsti soowi pidi tingimata täitma!

„Millega wõin teid teenida, hüilgus?“ küsis ta aupakklikult, seisatades lähel.

„Sina kaabakas sepitsed minu selja taga alatuid nuriatusi! Kõneled minu asemel jumeliir Schiemaniga wekslitest, millede olemasolust mul pele aimugi!“

Uksehoidja kahwatas.

„Hüilgus!... Halastage!... Mina... ma...“

Samal sekundil jooksis direktor hingeldades trepist üles.

„Kas on juhtunud midagi? Hüilgus oli käskinud mind tulla?“

„Jah, asi on väga tõsine. Teie uksehoidja osutub kelmiks, kes mingi-juuguste kurjategijate jõugu käsilaasena peab minu nimel wõõraste inimes-

tega läbirääkimisi. Nähtavasti tahetakse minult suuremat summat wälja pressida."

Direktor oli wapustatud.

"On see võimalik?" kogeles ta ehmunult ja pöördus siis wihaselt uksehoidja poole: "Dlete häbistanud hotelli! Dlete rikkunud meie asutuse head nime! Milleks tegite seda, õnnetu? Kelle ülesandel teie tegutsesite?"

"Mina ... ma ..." pomises uksehoidja ja taandus sammu.

"Kõnelge! Wõi ma kutsun politsei!" karjus direktor. "Kes sundis teid unustama oma kohustused?"

"Ameeriklanna ... miss Swift," sosistas mees.

"Tema üksi? Wõi puutusite weel mõne teisega kokku?" nõudis direktor.

"Ra direktor Hankes kõneles minuga ... Ja weel keegi härra, kelle nime ma ei tea ..."

Direktor tahtis ülekuulamist jätkata, kuid Alfons katkestas teda.

"Nüüd on mul kõik selge. Selle härraga kõneleu hiljem, praegu pole mul aega. Loodan, et ta ei jää teie teenistusesse edasi?"

"Loomulikult mitte. Ta lahkeb filmapilt. Kui soovite, teatan asjast politseile," ütles direktor.

"Pole waja," lõi Alfons käega. "Wihkan skandaale. Aga uksehoidja peate minuti pealt wallandama."

"Kuulen, hülgus ... Mul on piinlik, et ..."

Alfons wiipas tõrjuwalt.

"Teie pole ju süüdi, härra direktor. Muide, oleks wäga soowitam, kui uksehoidja jääks õhtuni hotelli ja wabest hoolitsejate selle eest, et ta ei saaks kellelegi telefoneerida?"

"Kuulan, hülgus. Wõite olla kindel."

S siis pöördus direktor uuesti uksehoidja poole:

"Kaduge siit! Ei, põgeneda ma teid ei lasa! Minge minu ees trepist alla!"

Alfons süütas sigareti ja istus mõni minut liikumatult tugitoolis. Seisuford muutus tõsiseks. Nüüd pidi tequtsfema üpris ettewaatlikult.

Walitsedes end jälle, wäljus ta hotellist ja sõitis Schiemani juure. Wanahärra oli juba kauplusesse tagasi jõudnud. Alfons jutustas talle mõne sõnaga, mis hotellis oli juhtunud.

"Nüüd jutustage mulle, mida teate sellest asjast."

"Eile leekpäewa paiku," algas juweliir, "ilmusid minu äri kaks tundmatut härrat, walisid briljante 60.000 marga wäärtuses ning maksid arwe weksliga, mille teie olite wälja andnud. Kuna teadsin, et tasute oma wekslid korralikult, polnud mul sellise maksmise wiisi wastu midagi. Igaks juhaks aga helistasin "Grand-hotelli", et küsida, kas wekslil on tõesti teie allkiri, sest tänapäewal ei wõi selles suhtes kunagi küllalt ettewaatlik olla."

"Ja teie andsite neile härradele minu weksli wastu briljante?"

"Muidugi. Teie tõendasite ju, et weksel on teie oma. Wähemalt olin selles tol korral weendunud."

"Kes wõiks teid neid härrasid lähemalt kirjeldada?"

"Üks neist oli wanapoolne elegants härra, tal olid hallid wurrud ja hallid puhmas kulmud. Ta jättis wäga soliidse mulje."

„Ma aiman, kes see oli. Sa teine?“

„Teine oli umbes teie pikkune, sileda näo ja monokliga. Tal olid ime-
likud eemalhoitudvad kõrvad, ja parem kõrv oli kuidagi moonutatud või-
vigane.“

Alfons kahvatas. Polnud kahtlust, et see oli sama kelm ja võlts-
mängija, kellest ta hiljuti oli saanud 60.000 marka. Nüüd maksis ta
kätte!

„Sattusin kelmide küüsi!“ ütles Alfons.

„Ütelge, hülgus, kas vekslil allkiri...“

„Jah, see on minu oma. Sellepärast ärge muretsege.“

„Järelikult ma saan oma raha kätte?“

„Muidugi. Kui veksilil on minu allkiri, siis pean selle ka lunastama.“

Alfons helistas markiile.

„Peate mulle osutama teene, markii.“

„Meelebi. Milles on asi?“

„Telefoni teel on seda võimatu seletada. Bahest tuleksite minu juure,
siis jutustaksin teile kõik.“

„Sõidan lohe. Nägemiseni!“

Ta haaras otsestawat unesti telefoni kuuldetoru ja walis miss Swifti
numbri.

„Hallo! Tere, kallid. Kuidas elate?“

„Ah, see olete teie, würst? Wäga kena teist, et te ei unusta oma
pruuti!“

„Teietaolisi naisi ei unustata. Mõtlesin teist terve tänase päewa.“

„Kuulge, te olete wist tõsiselt armunud?“

„Kardan seda isegi. Kuulge, kallid, kas tohin teid täna külastada?“

„Rõõmustaksin wäga. Millal kawatsete tulla?“

„Kella üheksa paiku.“

XXIII.

Kell üheksa õhtul lähenes Alfonsi auto kустutatud tuledega Nora Swifti
majale. Weidi maad willast eemal peatas ta masina.

„Noh, markii,“ lausus ta oma kaaslasele, „astuge nüüd wälja ja
peitke end aeda!“

Markii wäljus autoist, Alfons süütas laternad ja tuututas hetk hiljem,
et kuulutada majaelanikele oma saabumisest.

Minuti pärast seisis ta juba miss Nora ees. Ameeriklanna järeles
briljantides, nagu kawatseks ta ballile minna. Üldse näis, et ta tahtis
oma „peigmehele“ täna awaldada üpris head muljet.

„Oh, würst, hellitate mind hirmsasti!“ ütles ta edwistades, waadeldes
tohutusuurt lillekimpu, mille Alfons talle ulatas. „Juba krüsanteemid?
Nüüd juwel?“

„Berliinis on saadawal kõik,“ naeratas Alfons, „criti siis, kui küsimus-
ses on weetlew daam!“

„Dlete parandamatu, würst!“

Nad astusid sõõqituppa, kus laud oli rikkalikult kaetud.

„Dlete kindlasti nälgas, würst!“

„Ja kui ma seda ka ei oleks, tekiks mul nii isuäratavat lauda nähes otsekõhe nälg!“

Shtuipõõd mõddus väga lõbusalt. Alfons sõi hea ifuga ja westles nii huwitawalt, et ameeriklanna sattus temast waimustusesse.

„Ma pole oma elus weel kohanud nii waimukat inimest,“ ütles ta, kallates weini klaasidesse. „Teie terwiseks, würst!“

„Tulewase würstinna Glebowa terwiseks!“

Alfons nihutas oma tooli tema kõrwale, pani käe tema õlale ja waatas talle õrnalt silma.

„Armas mõrsja, tahaksin teiega jääda kahekesi! Nii, et meid keegi ei segaks!“

„Kas meid siis segab keegi?“ imestas Nora.

„Ei, aga... Kardan kogu aeg, et toaneitsi wõiks ootamatult sisse astuda. Tahaksin... teiega weeta terve dö!“

Ta suudles Nora Swifti, kes kirglikult wastas ta suudlusele ja toetas oma pea tema õlale.

„Jah, weedame koos terve dö...“ fofistas Nora. „Ara karda, kallid, meid ei sega keegi!“

Ta helistas.

„Teate, Minna,“ ütles ta teenijale, kes ilmus läwale. „Ma ei waja teid täna enam. Wõite heita magama. Ütelge ka Johannile, et ta wõib magama heita.“

„Kuulen, armuline preili.“

Nad olid jälle kahekesi. Alfons sõi klaasi tühjaks, pühkis serwetiga suud, käis paar korda tuba mööda edasi-tagasi ja seisatas siis misj Nora ees.

„Wiimaks oleme üksi!“ ütles ta.

„Jah, kallid, nüüd ei tülitata meid keegi!“

„Seda ma ootasin. Nüüd aga...“

Alfons pani käe ameeriklanna õlale ja waatas talle nii jäifelt otja, et Nora kahwatas.

„Andke filmapilk minu weksel tagasi!“

„Würst, mis on teiega juhtunud?“ pomises ameeriklanna ehmunult.

„Ma nõuan, et annaksite minu weksli tagasi!“

Nora Swift tahtis püsti karata, kuid Alfons surus ta uuesti tugitooli.

„Arge rabelge asjatult: minu käest teie enam ei pääse.“

Nora Swift taipas, et wastuhakkamine oli mõttetu.

„Kas nii koheldakse kaitsetuid naisi! Widasin teid rüütlike!“

„Teiesugused ei wääri rüütellikkuft ega üldse inimlikku suhtumist! Dlete koletis. Kuid milleks rajata aega? Ütlen teile kolmas kord: andke minu weksel tagasi!“

„Mul ei ole seda.“

„Kus ta siis on?“

„See ei puutu teisse. Ja teil pole wekslit tarwis, sest andsin teile ju wastutawuks 60.000-margase tsheki Metropolitaen-pangale New Yorgis.“

Wastides wõttis Alfons taskust telegrammi ja ulatas selle ameeriklannale.

„Metropolitaen-pank suleti kolm aastat tagasi,“ teatas telegramm.

„Nagu näete, ma pole nii rumal kui arwastite!“ ütles Alfons. „Teie

tsheff ei maksa pennigi! Kui te mulle filmapilti wekslit tagasi ei anna, pean tarwitusele wõtma karmimad abinõud!"

"Wannun teile: weksel pole minu käes!" pomises ameeriklanna.

"Jõudsite selle juba oma abilisele, tollele kaabakale Hankesele edasi anda? Mis? Kääkige. Salgamisest pole kasu, sest tean rohkem kui arwate."

"Jah, weksel on Hankese käes."

"Aga kes on teie teine käsilane?"

"Ei. Mul pole temaga otseisid suhteid."

"Hüwa, siis ütlen teile ise: see on kogu Euroopa politseide poolt tagaotsitaw rahwuswaheline kelm, kellega ma hiljuti diendasin wanad arwed."

Nora Swift kargas järsku liigutusega püsti ja haaras laudlina otsast, et seda tõmmata maha. Aga Alfons pidurdas teda wiimisel filmapilgul.

"Kahju nii ilusast kristallist ja portselanist!" pilkas ta. "Tahtsite riis-tade lõhkumise tekitada kolinat, mis oleks äratanud teenijate tähelepanu? Milleks skandaalitada? Ma ei takista teid telefoneerimast politseile, aga waewalt see seisab teie huwides. Tähendab: teie ei anna mulle wekslit!"

"Mul pole seda enam."

"Kahju. Sunnite mind kasutama surweabinõusid."

Ta awas akna ja waatas pimedusesse.

"Hallo, markii!" hüüdis ta.

"Siin ma olen," kostis aiaist wastus. "Kas tulen tuppa?"

Alfons sirutas käe ja sekund hiljem ilmus aknalauale markii.

Silmates daami, hüüdis ta üllatunult:

"Jeannette Sorel! Sina — ja oled siin?"

Ameeriklanna hakkas naerma, kuid ta naer oli teeseldud ja tige.

"Tere õhtust, lugupeetud markii de Castel! Ma ei lootnud teid jälle näha ja pealegi nii dramaatilises olukorras."

Alfons waatles neid hämmeldawa pilguga.

"Markii, teie tunnete seda naist?" küsis ta imestades.

"Õnnetuseks jah," ohkas markii. "Tsegi väga hästi. See on kardetan seikleja, kelle pärast oleksin peagu läinud põhja!"

Alfons wilistas.

"Waat' kus lugu! Ja tema esines siin ameerika miljonäri tütreana!"

"Ta tahtis wiist teidki hukutada?"

"Õnneks ei langenud ma tema wõrku. Kuid tal on minu weksel 60.000 margale. Kuna ta keeldub mulle seda tagasi andmast, olen sunnitud temalt wõtma selle summa wäärtuses briljante. Neist jatkub wiist: näete, ta särab kui jõulupuu!"

"Jah, briljantide wastu on tol isikul suur nõrkus. Nende sädelewate kiwide eest on ta igasuguseks roimaks walmis."

"Nüüd peab ta aga lahkuma oma aaretest."

"Ei, see ei õnnestu teil!" karjus Nora Swift ja sõöstis akna poole. Kuid markii astus talle teele ette.

"See number ei lähe läbi, austatud preili Sorel," ütles ta rahulikult. Alfons sulles akna ja astus tema ette.

"Walige: kas annate mulle tagasi weksli wõi ma wõtan teie kalliskiwid?"

„Wekslit mul ei ole, kuid oma ehteid ei lase ma võvida!“ kriiskas naine.

„Rahju küll, aga pean võitma teie käed,“ ütles Alfons, tõmmates taskust siidnööri.

„Pole tarvis,“ kiristas Nora hambaid. „Sähke!“

Wihast wärisewate sõrmedega ta kiskus kaelast kee, ja nüüd lendasid lauale sõrmused, käenõrud ja rinnanõelad.

„Sähke!... Wõtke!... Weel üks!... Iga ehe maksab kümneid tuhandeid marku! Kas jätkub teile?“ kriiskas ta raewunult.

„On need briljandid ka ehtsad?“ küsis Alfons, pöördudes markii poole.

Markii silmitses uurivalt igat üksikut eset.

„Ehtsad,“ lausus ta ükskõiksest.

„Suurepärane. Lasen ehted homme asjatundja poolt hinnata ja saadan teile osa tagasi, kui nende hind ületab 60.000 marka. Sest ma ei kawatse end teie kulul rikastada.“

„Dlete wäga helbe, würst! Muide, kas tohin küsida, milliseid samme te kawatsete minu suhtes ette võtta?“

„Mitte mingisuguseid,“ vastas Alfons. „Soowitan teil ainult kiires korras lahkuda Berliinist ja võimalikult ka Euroopast.“

Ta pistis ehted tasku, kummardas ja wäljus.

„Elage hästi, miss Nora Swift! Olge tulewikus oma ohwri walikul ettewaatlikum!“

Ameeriklanna ohkas sügawalt.

„Sisse kukkusin!“ pomises ta.

Nädala pärast seisis Alfons Berliini jaamas, uurides tähelepanelikult sõiduplaane.

Ta oli korralikult tasunud kõik oma arwed, pannud paarsada marka kinnisesse ümbrikku, lisanud mõned südamlikud sõnad ja adresseerinud saadetise Luise nimele.

Nüüd koosnes ta kapital ainult wäikesest summast. Kuhu sellega pääieks?

Londoni... ei, liig kallid... Moskwaist pole juttugi... Isegi Roomani on wähe... Pariisi... Ei, seal on ta juba mitu korda käinud...

Ta libistas pilgu üle sõidupiletite hindade tabeli. Rotterdam! Tõepoolest! Peale sõiduraha jääks weel mõni mark restoran-waguni lõuna-sõidiks üle...

Ta astus otsestawat kassa ette.

„Palun teise klassi pilet Rotterdami!“

Parimaks sõbraks on hea raamat!

Valige oma raamatud järgmisest nimekirjast:

W. Sheridan	Tommy Westoni seiklused
M. B. Woodgate	Saladuslik sõrmus
Gert Rothberg	Armastus võidab
Francis Beeding	Viis tõrvikukandjat
B. Lowndes	Vanderlyni seiklus
V. Hanstein	Väike daam rohelises
Paul Frank	Kolibri
Richter Frich	Punane udu
H. Fischer	Maja nr. 34 elanikkude saatus
F. Packard	Jimmy Dale kaksikelu
Hans Bossendorf	Bux

Kes raamatu hinna Kr. —.40 rahas või postmarkides k. o-ü.
„Kaja” peakontorile, Tallinn, Pikk tn. 42 saadab, sellele saade-
takse raamatud koju kirjastuse kulul.